

การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก
วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป

นางสาวสุภัทรา ปกาสีทธิ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2551
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A COMPARATIVE STUDY OF THE PERSONAL, FAMILY, AND SOCIAL FACTORS OF MALE JUVENILE
OFFENDERS, MALE JUVENILE RE-OFFENDERS, AND MALE JUVENILE NON-OFFENDERS

Miss Supattra Pakasith

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Developmental Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป

โดย

นางสาวสุภัทรา ปกาสิทธิ์

สาขาวิชา

จิตวิทยาพัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ดร.กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(รองศาสตราจารย์ ดร.สม โภชน์ เอี่ยมสุภาษิต)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ดร.กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ กิตติคุณ ดร.นงลักษณ์ วิรัชชัย)

ศูนย์วิทยุโทรพยากรณ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุภัทรา ปภาสัทธ: การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป (A COMPARATIVE STUDY OF THE PERSONAL, FAMILY, AND SOCIAL FACTORS OF MALE JUVENILE OFFENDERS, MALE JUVENILE RE-OFFENDERS, AND MALE JUVENILE NON-OFFENDERS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: คร. กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 135 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นชายที่กระทำผิดในความผิดร้ายแรงและวัยรุ่นชายทั่วไป จำนวน 317 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก จำนวน 137 คน กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 80 คน และกลุ่มวัยรุ่นชายทั่วไป จำนวน 100 คน กลุ่มตัวอย่างตอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความหุนหันพลันแล่น แบบวัดความก้าวร้าว แบบวัดความรู้สึกกับผู้อื่น แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) และแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม (MANOVA) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (Multiple comparison) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตัวแปรในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย พบว่า โดยรวมแล้วตัวแปรที่ศึกษาทั้ง 9 ตัว ซึ่งแบ่งออกเป็นสามปัจจัยคือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความรู้สึกกับผู้อื่น และการใช้สารเสพติด ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ความผูกพันกับผู้ปกครอง การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน นั้นมีความแตกต่างกันระหว่างวัยรุ่นทั้งสามกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Pillai's Trace = 12.384, $p < .001$; Wilks' Lambda = 13.713, $p < .001$; Hotelling's Trace = 15.062, $p < .001$; Roy's Largest Root = 28.811, $p < .001$) จากการทดสอบความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในแต่ละตัวแปรตาม พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติทุกตัวแปร ภายหลังจากการเปรียบเทียบรายคู่ (Multiple-Comparisons) พบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดสูงที่สุด ในขณะที่การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนต่ำที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับอีกสองกลุ่มที่เหลือ

สาขาวิชา.....จิตวิทยาพัฒนาการ.....

ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2551.....

ลายมือชื่อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

4978317938 : MAJOR DEVELOPMENTAL PSYCHOLOGY

KEY WORD: MALE JUVENILE OFFENDERS / MALE JUVENILE RE-OFFENDERS / MALE JUVENILE NON-OFFENDERS

SUPATTRA PAKASITH: A COMPARATIVE STUDY OF THE PERSONAL, FAMILY, AND SOCIAL FACTORS OF MALE JUVENILE OFFENDERS, MALE JUVENILE RE-OFFENDERS, AND MALE JUVENILE NON-OFFENDERS. THESIS PRINCIPAL ADVISOR: KULLAYA PISITSUNGKAGARN, Ph.D., 135 pp.

The purpose of this research study was to compare the personal, family, and social factors among male juvenile offenders, male juvenile re-offenders and male juvenile non-offenders. Participants were 317 male juveniles who were classified into three groups: 1) 137 male juvenile offenders, 2) 80 male juvenile re-offenders, and 3) 100 male juvenile non-offenders. Participants responded to a set of questionnaires which were divided into 2 parts: the first part included questions about participants' personal information, and the second part measured participants' impulsivity, aggression, empathy, parental bonding, parental control, and independence from their peer norms.

Data were analyzed using the MANOVA. Then, the mean difference among the three groups of participants for each dependent variable was examined using ANOVA. Then, Multiple Comparison was conducted to identify the score differences among the three groups.

Result indicated differences in the mean scores among the three groups of participants in the nine variables examined which could be grouped into three factors as follows: (1) personal factor (impulsivity, aggression, empathy and using drugs) (2) family factor (parental bonding, parental control, and family members' law violation), and (3) social factors (friends' law violation and independence from peer norms). Findings revealed significant differences among three groups in all three factors (Pillai's Trace = 12.384, $p < .001$; Wilks' Lambda = 13.713, $p < .001$; Hotelling's Trace = 15.062, $p < .001$; Roy's Largest Root = 28.811, $p < .001$). The analysis of variance demonstrated that there were significant differences in each dependent variable as well. In addition, multiple-comparisons showed that with the exception of the score of empathy, the scores of impulsivity, aggression, parental control, family members' law violation, and friends' law violation were highest in the re-offenders whereas the score of independence from peer norms was lowest in this group.

Field of Study: Developmental Psychology

Student's signature:.....

Academic year: 2008

Principal advisor's signature:.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความเมตตาของอาจารย์ ดร.กฤษยา พิสิทธิ์สังฆการ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ แนวทางการทำวิทยานิพนธ์อันมีค่าและตรวจแก้ไขงานของผู้วิจัยโดยละเอียดด้วยความเอาใจใส่ รวมทั้งให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในสาขาจิตวิทยาพัฒนาการ รองศาสตราจารย์ ดร.พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร รองศาสตราจารย์ ศิราภรณ์ ทับสายทอง รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภามิต รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพิไล ฤทธากานนท์ และรองศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ ที่ได้ถ่ายทอดความรู้อันมีค่าให้แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ Mr. D.R. Lynam ที่อนุญาตให้ใช้แบบวัดความหุนหันพลันแล่น

ขอขอบพระคุณ คุณธิดานาถ ลิ้มอรุณ ที่อนุญาตให้ใช้แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) และคุณสิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ ที่อนุญาตให้ใช้แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน รวมทั้งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปทุกคนที่ยินดีและเสียสละเวลาตอบแบบสอบถามด้วยความตั้งใจอย่างตรงไปตรงมา และให้ความร่วมมืออย่างดีแก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา บ้านอุเบกขา บ้านกรุณา 2 จังหวัดชลบุรี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 1 จังหวัดราชบุรี และคณาจารย์โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่คอยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลและมอบความไว้วางใจให้ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลกับวัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างในศูนย์ฝึกฯและในชั้นเรียนได้

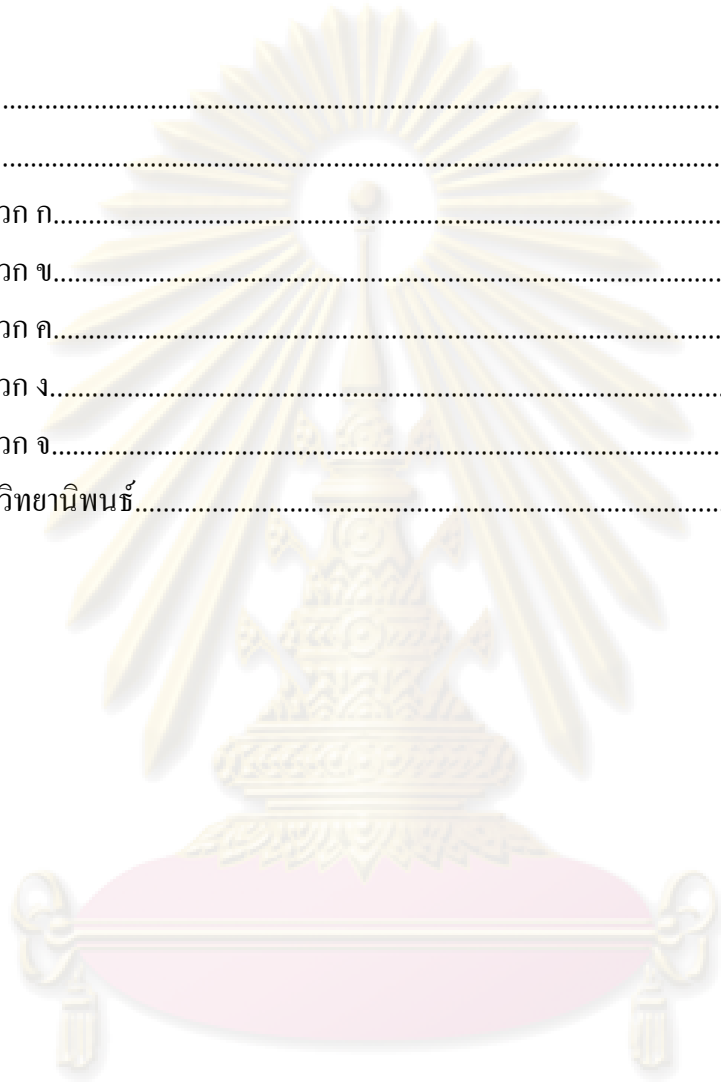
ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ร่วมรุ่น รุ่นพี่ รุ่นน้อง สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ เจ้าหน้าที่คณะจิตวิทยาทุกคน คณาจารย์ทุกท่าน และนายอุดมการ วโรตม์สถิตภิตต์ ที่คอยให้กำลังใจ และให้คำแนะนำปรึกษาในด้านต่าง ๆ รวมทั้งให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในเรื่องต่างๆ ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนปีแรกจนจบการศึกษา

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ พ่อ แม่ ที่ให้ชีวิต ความคิด และกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา ความดีและคุณประโยชน์จากงานวิจัยทั้งหมดขอมอบให้แก่พ่อแม่และผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น.....	25
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	44
สมมติฐานของการวิจัย.....	44
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	44
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	45
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	47
กรอบแนวความคิด.....	47
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	48
กลุ่มตัวอย่าง.....	48
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
วิธีดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
การนำเสนอข้อมูล.....	64
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
บทที่ 4 การอภิปรายผลการวิจัย.....	83

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	98
รายการอ้างอิง.....	102
ภาคผนวก.....	110
ภาคผนวก ก.....	112
ภาคผนวก ข.....	113
ภาคผนวก ค.....	122
ภาคผนวก ง.....	129
ภาคผนวก จ.....	131
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	135

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1. จำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมในคดีที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามฐานความผิด พ.ศ. 2540-2549.....	12
2. จำนวนและร้อยละของแบบสอบถามที่ได้รับคืนจำแนกตามความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม....	49
3. ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของอายุจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง.....	66
4. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามอายุ.....	67
5. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามระดับการศึกษา.....	68
6. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน.....	69
7. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการดื่มแอลกอฮอล์.....	70
8. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการใช้สารเสพติด.....	70
9. จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สารเสพติดจำแนกตามประเภทสารเสพติดที่ใช้.....	71
10. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามสถานภาพการสมรสของพ่อแม่.....	72
11. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนของพ่อแม่...73	73
12. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่กระทำผิดจำแนกตามประเภทความผิด.....	74
13. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการเป็น อิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน.....	75
14. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม.....	76
15. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน.....	76
16. ผลต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรตามทั้ง 6 ตัวแปร ตามกลุ่มวัยรุ่นชาย.....	78
17. จำนวน ร้อยละและการทดสอบไคสแควร์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตามการใช้สารเสพติด.....	80
18. จำนวน ร้อยละและการทดสอบไคสแควร์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการมีสมาชิกใน ครอบครัวที่เคยกระทำผิด.....	81
19. จำนวน ร้อยละและการทดสอบไคสแควร์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการมีเพื่อนสนิท ที่เคยกระทำผิด.....	82

สารบัญภาพ

ภาพประกอบ

หน้า

1. กระบวนการดำเนินคดีสำหรับเด็กและเยาวชน.....16

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากในปัจจุบัน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากมีการนำความรู้และเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้อย่างแพร่หลาย เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าทัดเทียมนานาประเทศ อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อสังคมไทย แม้ว่าเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจะพัฒนาไปเพียงใด แต่หาก ค่านิยมของคนในสังคมมุ่งเน้นเฉพาะในวัตถุนิยมความก้าวหน้าต่าง ๆ เหล่านี้ อาจนำมาซึ่งปัญหาต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงปัญหาอาชญากรรมและความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคม

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมไทยปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชญากรรมที่กระทำโดยเด็กและเยาวชนมีเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีอายุน้อยลงกว่าแต่ก่อน (วันชัย รุจนวงศ์, 2544) ทั้งในกรณีของการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ โดยมีอายุลดน้อยลงเรื่อย ๆ จาก 20 ปี เหลือ 14-16 ปี ซึ่งประเด็นนี้เป็นเรื่องที่ทุกภาคส่วนควรให้ความสำคัญ (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2549) นอกจากนี้แล้ว การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนยังมีการใช้ความรุนแรงมากขึ้น เห็นได้จากมีการกระทำความผิดร้ายแรงเกิดบ่อยครั้งในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น กรณีด.ญ.แอน (นามสมมติ) อายุ 5 ขวบ นักเรียนอนุบาล 1 โรงเรียนบ้านชีเหล็กเหล่าสมบูรณ์ อำเภอท่าม่วง จังหวัดสุพรรณบุรี ถูกคนร้ายไม่ทราบจำนวน โดยมีหนึ่งในจำนวนนั้นเป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนใกล้เคียงกันดักอุ้มไปข่มขืนและฆ่าทิ้งศพไว้ในบ่อน้ำ (ไทยรัฐ, 11 สิงหาคม 2549) ทั้งนี้ อมรวิเศษ นาคทรทรัพย์ (2550) ยังรายงานว่าคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในปี 2547-2548 มีเด็กและเยาวชนกระทำความผิดจำนวน 80 คดีต่อวัน แต่ปัจจุบันเพิ่มขึ้นเป็นวันละ 200 คดีต่อวัน

จากข้อมูลดังกล่าว หากมองในภาพรวมถึงแนวโน้มการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทยทั่วประเทศจากสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนแล้ว พบว่าแนวโน้มการกระทำผิดตั้งแต่ปี 2540-2549 เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยในปี 2540 มีเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมจำนวน 30,668 คน ในขณะที่ปี 2549 มีเด็กและเยาวชนถูกจับกุมเป็นจำนวน 48,218 คน ซึ่งนับว่าเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยคิดเป็นร้อยละ 36.4 (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2549)

สถานการณ์การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่พบว่ามี ความรุนแรงและเพิ่มจำนวนขึ้น เป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งที่สังคมตระหนักและหันมาให้ความสนใจและหาแนวทางร่วมมือกันทุกภาคฝ่ายทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อหาทางเยียวยา แก้ไขและฟื้นฟูเด็กที่กระทำผิดให้กลับตน

เป็นคนดีสู่สังคมต่อไป เนื่องจากเด็กและเยาวชนเป็นวัยที่กำลังพัฒนาไปสู่วัยผู้ใหญ่และเป็นกำลังสำคัญของชาติ

อย่างไรก็ตามมาตรการต่าง ๆ ที่รัฐนำมาดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ยังไม่อาจแก้ปัญหาพฤติกรรมและได้รับการฟื้นฟูให้กลับตนเป็นคนดีได้อย่างสมบูรณ์ ในปี 2549 มีเด็กและเยาวชนที่กลับมาก่อทำผิดซ้ำเป็นจำนวน 5,712 คน ซึ่งมีเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2540 ที่มีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำ 3,715 คน (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2549) โดยเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำที่เพิ่มขึ้นล้วนแล้วแต่ก่อคดีที่มีความผิดร้ายแรง ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งมีจำนวนรวม 3,511 คน คิดเป็นร้อยละ 61.5 ของจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำทั้งหมด

อาจกล่าวได้ว่าสำหรับในประเทศไทย การบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นเมื่อเด็กและเยาวชนที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินว่ากระทำความผิดให้ได้รับการฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งการฝึกและอบรมที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันได้พยายามจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดครั้งแรกและกระทำความผิดซ้ำออกจากกัน โดยสร้างรูปแบบและวิธีการบำบัดแก้ไขและฝึกอบรมเด็กให้เหมาะสมตามลักษณะของเด็กแต่ละกลุ่มมากที่สุด เพื่อให้เข้าถึงสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง (วันชัย รุจนวงศ์ และคณะ, 2549) Andrews, Bonta, และ Hoge (1990) อธิบายว่าลักษณะเฉพาะของผู้กระทำความผิดแต่ละกลุ่มควรเหมาะสมกับกิจกรรมและการบำบัดแก้ไขที่จัดให้ โดยความสอดคล้องนี้ต้องประเมินจากความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำ ความต้องการในการบำบัดแก้ไข และรูปแบบการตอบสนองของผู้กระทำความผิดต่อกิจกรรมบำบัดแต่ละประเภท กล่าวคือ การจัดรูปแบบการฝึกอบรมและกิจกรรมที่จัดให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำ ควรคำนึงถึงลักษณะบุคลิกภาพและการปรับตัวของเด็กและเยาวชนแต่ละคนอย่างชัดเจน

ในปัจจุบันนโยบายของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้แบ่งรูปแบบและลักษณะการฝึกและอบรมให้แก่เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดครั้งแรกและกระทำความผิดซ้ำ โดยแม้กิจกรรมที่จัดให้เด็กและเยาวชนทั้งสองกลุ่มจะมีหลักการพื้นฐานคล้ายคลึงกัน แต่มีระยะเวลาหรือ ปริมาณในการฝึกอบรมแตกต่างกันออกไป (วันชัย รุจนวงศ์ และคณะ, 2549) แต่อย่างไรก็ตามการจัดการฝึกอบรมในลักษณะนี้ไม่น่าจะมีประสิทธิภาพในการเยียวยาเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด หากแต่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงลักษณะทางจิตใจและบุคลิกภาพของผู้กระทำความผิดและจัดกิจกรรมการฝึกอบรมและฟื้นฟูให้เหมาะสมเป็นสำคัญ

อย่างไรก็ตามแม้ว่านโยบายของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในปัจจุบันได้มีการจำแนกรูปแบบลักษณะการฝึกและอบรมให้แก่เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำแล้ว แต่แนวความคิดดังกล่าวยังไม่สามารถนำไปปฏิบัติและดำเนินการได้อย่างจริงจัง เนื่องจากนโยบายในเรื่องนี้ยังไม่

ชัดเจน บุคลากรที่เกี่ยวข้อง เช่น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ยังขาดความรู้ความเข้าใจถึงความ ต้องการเฉพาะของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ อีกทั้งยังไม่มีหลักเกณฑ์ ระบบ และวิธีการปฏิบัติในการจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนที่เป็นมาตรฐาน จึงทำให้ขาด แนวทางที่จะนำไปปฏิบัติในการจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอย่างถูกต้องและตรง เป้าหมาย (สุดจิต เจนนพกาญจน์, 2547)

ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิด ครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรในลักษณะปัจจัย ส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมที่เป็นเหตุให้กระทำผิด โดยเฉพาะในวัยรุ่นชายที่กระทำผิดร้ายแรง ซึ่งความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจะนำไปสู่การนำเสนอรูปแบบการแก้ไข และฝึกอบรมให้แก่เด็กและ เยาวชนให้มีความเหมาะสมมากขึ้นเพื่อป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดซ้ำ อันจะเป็นประโยชน์ต่อ เด็กและเยาวชนเอง รวมทั้งระบบการแก้ไขฟื้นฟูของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนและเป็น ข้อมูลแก่ครอบครัว รวมทั้งหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและสังคม ในการป้องกัน แก้ไข ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่นชายต่อไป

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในลำดับต่อไปเป็นการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดและการกระทำผิด ซ้ำของวัยรุ่น โดยแบ่งเป็น 6 หัวข้อ ได้แก่ ความหมายและพัฒนาการในวัยรุ่น ความหมายของ ความผิดร้ายแรง เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด กระบวนการดำเนินคดีสำหรับเด็กและเยาวชน การฝึก และอบรมเด็กและเยาวชน และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ดังนี้

1. ความหมายและพัฒนาการในวัยรุ่น

ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นเยาวชนที่กระทำผิดซึ่งอยู่ในวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่อยู่ในช่วงการ เปลี่ยนผ่านระหว่างวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์ สังคม (Smith, Hoeksema, Fredrickson, & Loftus, 2003; Santrock, 2005) คำว่า “วัยรุ่น” (Adolescent) มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Adolescere” ซึ่งหมายถึงวัยที่เจริญเติบโตเข้าสู่วุฒิ ภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ (Atwater, 1992)

วัยรุ่นนับเป็นช่วงชีวิตที่มีความสำคัญ เนื่องจากเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่าง รวดเร็วและมากมายในหลายด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์และสติปัญญา (Santrock, 2003) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เหล่านี้มีผลต่อทัศนคติ ความคิด และพฤติกรรมความ สนใจของวัยรุ่น (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจการ

เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละด้าน เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ถึงสาเหตุการกระทำผิดของวัยรุ่น และให้การปฏิบัติต่อวัยรุ่นที่กระทำผิดเป็นไปอย่างเหมาะสม เพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้กลับตนเป็นคนดีได้ต่อไป สำหรับระยะพัฒนาการของวัยรุ่น จะมีความแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมและประสบการณ์ในอดีตของเด็ก โดยส่วนใหญ่แบ่งได้เป็น 3 ช่วงและมีพัฒนาการที่โดดเด่น ดังต่อไปนี้ (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550)

1. Early Adolescence (วัยรุ่นตอนต้น) ช่วงอายุประมาณ 12-15 ปี หากพิจารณาในแง่ของการศึกษาแล้วจะเป็นวัยที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งในช่วงนี้วัยรุ่นจะปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายเป็นส่วนใหญ่ การเปลี่ยนแปลงและการปรับตัวอย่างมากนี้จะส่งผลต่อสภาพจิตใจและการแสดงพฤติกรรมของวัยรุ่นตามไปด้วย

2. Middle Adolescence (วัยรุ่นตอนกลาง) ช่วงอายุประมาณ 15-17 ปี หากพิจารณาในแง่ของการศึกษาแล้วจะเป็นวัยที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นช่วงแห่งการค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน เพื่อรู้จักตนและค้นหาความต้องการที่แท้จริงของตนเอง ซึ่งจะมีผลทำให้วัยรุ่นกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลายออกไปเพื่อค้นหาตัวตนและความต้องการของตนเอง จำเป็นต้องมีการลองผิดลองถูก ฉะนั้นวัยรุ่นจึงอาจจะตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดได้ง่ายมากกว่าช่วงอื่น ๆ ดังจะเห็นได้จากสถิติคดีของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ปี 2549 ที่พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่จะมีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 15-18 ปี เป็นจำนวนถึง 40,140 คน คิดเป็นร้อยละ 83.25 ของเด็กทั้งหมดที่ถูกดำเนินคดี (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2549)

3. Late Adolescence (วัยรุ่นตอนปลาย) ช่วงอายุประมาณ 18-22 ปี หากพิจารณาในแง่ของการศึกษาแล้วจะเป็นวัยที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีการเริ่มต้นฝึกอาชีพ และหาประสบการณ์เพื่อก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งทำให้วัยรุ่นในช่วงนี้มีความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น ปรับตัวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงได้ดีและมีความจริงจังในการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต

สำหรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในพัฒนาการแต่ละด้านของวัยรุ่น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้มีอายุระหว่าง 14-18 ปี ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นตอนต้นจนถึงช่วงวัยรุ่นตอนปลาย จึงขออธิบายลักษณะพัฒนาการแต่ละด้านของวัยรุ่นที่สำคัญและอาจส่งผลกระทบต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมรวมถึงการกระทำผิด ดังนี้

พัฒนาการทางด้านร่างกาย

เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ส่วนสูง น้ำหนัก และรูปร่างจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว (เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2549) รวมทั้งมีการเจริญพัฒนาของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการมีวุฒิภาวะทางเพศ อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับ

ต่อมไร้ท่อ (Endocrine Gland) และฮอร์โมน (Hormone) ซึ่งเป็นสารเคมีที่ต่อมไร้ท่อสร้างขึ้น (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) กล่าวได้ว่าในวัยรุ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยรุ่นตอนต้นเป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเกิดขึ้นอย่างชัดเจน มีลักษณะต่าง ๆ ทางเพศที่เด่นชัดขึ้นทั้งปฐมภูมิ และทุติยภูมิ ได้แก่ วัยรุ่นหญิงมีหน้าอกที่ขยายใหญ่ขึ้น มีประจำเดือน วัยรุ่นชายมีเสียงห้าวขึ้น มีหนวดเครา เป็นต้น

อิทธิพลของการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในระยะวัยรุ่น จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ตนเองของวัยรุ่น วัยรุ่นจะเปลี่ยนแปลงการรับรู้ภาพพจน์ของตนเองจากแบบเดิมไปสู่การรับรู้ภาพพจน์แบบใหม่ ซึ่งถ้าภาพพจน์แบบใหม่ไม่เป็นไปตามความต้องการ ไม่น่าพึงพอใจ และสังคมรอบข้างไม่ยอมรับในลักษณะนั้น ก็จะทำให้เกิดปัญหา มีความวิตกกังวล ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นอีกต่อหนึ่ง (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530)

แม้การเปลี่ยนแปลงทางกายของวัยรุ่นในช่วงต้นจะจบลงในช่วงวัยรุ่นตอนต้นแต่การที่วัยรุ่นจำเป็นต้องมีการปรับตัวในประเด็นอื่น เช่น การประพฤติปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับสภาพร่างกาย การปรับรูปลักษณะให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการและคาดหวัง การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายซึ่งเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทำให้วัยรุ่นส่วนใหญ่เกิดความวิตกกังวล เกิดอารมณ์ที่กดดัน รวมทั้งมีความคิดต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกันเอง Bühler (1935 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) กล่าวว่า วัยรุ่นประสบกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว ซึ่งมักไม่สามารถปรับตัวรับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงทำให้วัยรุ่นจำนวนไม่น้อยมีความรู้สึกไม่มั่นคง มีทัศนคติที่เป็นปรปักษ์ต่อชีวิต

นอกจากนี้แล้วการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วยังส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เช่น วัยรุ่นตอนต้นมักจะมีพฤติกรรมงุ่มง่ามไม่สามารถควบคุมส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเริ่มมีความสนใจเพศตรงข้าม (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ทั้งนี้จากการศึกษาของ Sarigiani และ Peterson (2000 อ้างถึงใน Melgosa, 2001) ก็สอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าวว่าการเปลี่ยนแปลงทางสภาพร่างกายในช่วงวัยรุ่นจะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เป็นไปอย่างรวดเร็วส่งผลกระทบต่อความคิดและการแสดงออกทางพฤติกรรมของวัยรุ่น เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงสภาพทางร่างกายในหลายด้านรวมทั้งการเจริญเติบโตทางเพศ อันแสดงถึงลักษณะทางร่างกายที่แตกต่างกันอย่างเด่นชัดระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

ฉะนั้น การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เช่น ความสูง น้ำหนัก หรือการมีวุฒิภาวะทางเพศ อาจทำให้วัยรุ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยรุ่นตอนต้นสับสนกับสถานภาพของตนเองที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ จึงทำให้เกิดความวิตกกังวล มีอารมณ์หงุดหงิดง่าย มีความขัดแย้งในความรู้สึกของตนเองสูง ซึ่งเมื่อมีอารมณ์อ่อนไหวง่ายแล้ว ถ้าได้รับการช่วยเหลือจากสิ่งแวดล้อมและ

สังมรอบข้าง เช่น การถูกชักจูงจากเพื่อนให้แสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมอาจมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดของวัยรุ่นได้

พัฒนาการทางสติปัญญา

นอกจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายแล้ว การเปลี่ยนแปลงทางความคิดและสติปัญญาที่มีส่วนทำให้วัยรุ่นมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดได้ Piaget (1954 อ้างถึงใน Santrock, 2005) ศึกษากระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาทางสติปัญญาโดยแบ่งขั้น (Stage) พัฒนาการเป็น 4 ระยะ โดยอธิบายว่าพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นอยู่ในขั้น “ปฏิบัติการด้านนามธรรม” (Formal Operations stage) มีความสามารถในการกระทำการทางความคิดในเชิงนามธรรม (Abstract) มีความคิดเป็นระบบระเบียบ เข้าใจและคาดการณ์ถึงผลลัพธ์ของสิ่งต่าง ๆ ได้ มีความคิดเกี่ยวกับความคิด (Metacognition) หรือการคิดคาดการณ์ถึงความคิดของคนอื่น (เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2549) โดย Piaget (1954 อ้างถึงใน Santrock, 2005) สรุปความคิดขั้น Formal operations ของวัยรุ่นไว้ 3 ลักษณะคือ ประการแรก วัยรุ่นจะมีความคิดในเชิงนามธรรมต่างจากเด็กและสามารถแก้ปัญหานามธรรมได้ (Abstract) ประการที่สอง วัยรุ่นจะคิดถึงความเป็นได้ สามารถคิดถึงบทบาทของตนเอง ผู้อื่นและสังคม (Idealistic) และ ประการสุดท้าย มีความคิดในการคิดวางแผนการแก้ปัญหา (Logical) และจัดระบบความคิดในการทดลองแก้ปัญหา (Hypothetical deductive reasoning) (Santrock, 2003) ในช่วงวัยรุ่น ตรีกรมีความซับซ้อนมากขึ้น เป็นระยะของการแก้ปัญหาด้วยเหตุผลกับสิ่งที่เป็นนามธรรม (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) ระยะนี้วัยรุ่นจึงมีความสามารถในการรวบรวมเหตุผลหลาย ๆ ด้านในการที่จะแก้ปัญหาอย่างหนึ่ง มีความจำดีขึ้นและสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ดี แต่อย่างไรก็ตามวัยรุ่นยังมีความคิดแตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยมีลักษณะมุ่งยึดความคิดของตนเอง (Egocentric) และหลายครั้งจะสับสนโดยไม่สามารถแยกความคิดของตนเองจากความคิดของผู้อื่นได้

อิทธิพลของพัฒนาการทางสติปัญญามีผลต่อบุคลิกภาพของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นมีการขยายขอบเขตของความสามารถทางสติปัญญาอย่างมาก มีความสามารถเกิดขึ้นใหม่ๆ ทั้งความสามารถในการคิดและความสามารถในการกระทำ ซึ่งความสามารถเหล่านี้จะมีผลโดยตรงต่อบุคลิกภาพของวัยรุ่น ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมและความคิดที่เปลี่ยนไปจากวัยเด็ก (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) วัยรุ่นเริ่มมีความคิดเป็นของตนเองและใช้เหตุผลตัดสินใจการกระทำของตนเองได้มากขึ้น และด้วยในวัยรุ่นยังคงมีการคำนึงถึงความเป็นตัวตนของตัวเองสูงและใช้อารมณ์ในการตัดสินใจแก้ปัญหามากกว่าวัยผู้ใหญ่ ฉะนั้นการแสดงพฤติกรรมของวัยรุ่นบางครั้งมักจะตัดสินใจด้วยความคิดของตนเองเป็นหลัก นอกจากนี้แล้ว Elkind (1978 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ยังอธิบายว่าวัยรุ่นมีลักษณะที่ยึดตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง และคิดว่าตนเองกำลังยืนอยู่บนเวที

ที่ทุกคนกำลังมองและประเมินการกระทำของเขา คือ วัยรุ่นมักจะสร้างมโนภาพว่าคนรอบข้างเปรียบเหมือนผู้ชมละครที่เขากำลังแสดงอยู่ (Imaginary audience) ซึ่งลักษณะนี้อาจทำให้วัยรุ่นประพฤตินั้นไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของสังคมและกระทำผิดกฎหมายเพื่อสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่น และการที่วัยรุ่นยึดตนเองเป็นศูนย์กลางก็จะทำให้รู้สึกที่ไม่มีใครเข้าใจความรู้สึกของตนเอง (Personal fable) และมักจะฟุ้งฝันเกี่ยวกับเรื่องของตนเองที่ไกลจากโลกของความเป็นจริงซึ่งอาจแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและขัดต่อกฎระเบียบของสังคม เพียงเพื่อตอบสนองความรู้สึกของตนเองเป็นหลัก

พัฒนาการทางด้านอารมณ์ สังคมและบุคลิกภาพ

Hall (1904) กล่าวว่าวัยรุ่นมีลักษณะ Storm and stress คือ มีลักษณะอารมณ์แปรปรวนขึ้นๆ ลงๆ ความรู้สึก ความคิดและการกระทำต่าง ๆ ของวัยรุ่นมีความขัดแย้งในระหว่างตนเอง บางครั้งมีอารมณ์เย็นบางครั้งอารมณ์รุนแรง และมีทั้งอารมณ์สุขและเศร้าสลับกันไป เช่น ในบางกรณีวัยรุ่นรู้สึกถึงเพื่อนในกลุ่มชั่วขณะหนึ่งแต่จะรู้สึกดีในเวลาต่อมา หรือบางครั้งต้องการอยู่คนเดียวแต่ในเวลาต่อมาไม่นานก็ต้องการหาเพื่อนพูดคุย ในช่วงวัยรุ่นนี้จะมีการเพิ่มอารมณ์ความรู้สึกในแง่ลบ (Negative Emotion) เช่น ความเครียด ความคับข้องใจ ความรำคาญใจ และวัยรุ่นถือว่าเป็นวัยที่มีภาวะทางอารมณ์ไม่มั่นคง โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นตอนต้น เนื่องจากในวัยรุ่นมีการปรับตัวต่อสิ่งต่าง ๆ มากมายทั้งทางด้าน ร่างกาย สังคม เป็นต้น (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550)

Hurlock (1973 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ได้กล่าวถึงสภาวะทางอารมณ์ของเด็กวัยรุ่นว่าเป็นลักษณะที่เรียกว่า Heightened Emotionality ซึ่งเป็นสภาวะทางอารมณ์ที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ มีความรู้สึกกรุ่นแรง เกลียดกรุ่นแรง ลักษณะอารมณ์ที่เกิดขึ้น เช่น การทะเลาะวิวาท แสดงอารมณ์รุนแรง ต่อต้าน รวมถึงความวิตกกังวล โดยลักษณะอารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้จะส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น เช่น การเรียน ความสัมพันธ์กับเพื่อน รวมทั้งความสัมพันธ์กับครอบครัว ปัญหาทางอารมณ์จะส่งผลกระทบต่อสภาวะทางจิตใจและการแสดงออกทางพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยปัญหาส่วนใหญ่ที่พบคือ อารมณ์ในแง่ลบของวัยรุ่นจะนำมาซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวที่ไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้ (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550)

นอกจากนี้ ตามทฤษฎี Psychosocial ของ Erikson (1968 อ้างถึงใน Melgosa, 2001) ซึ่งแบ่งลำดับขั้นการพัฒนาในระยะต่าง ๆ เป็น 8 ขั้น ได้อธิบายว่าวัยรุ่นเป็นวัยของการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองหรือเป็นขั้นที่ 5 ของพัฒนาการ Identity vs. Identity diffusion หรือ ระยะพัฒนาความมีเอกลักษณ์แห่งตนหรือความรู้สึกสับสนในเอกลักษณ์หรือบทบาทแห่งตน (Melgosa, 2001) ระยะนี้วัยรุ่นจะประเมินตนเองในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถ หน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อค้นหา

เอกลักษณ์แห่งตน ถ้าระยะนี้วัยรุ่นไม่สามารถจะค้นหาเอกลักษณ์ได้ วัยรุ่นก็จะเกิดความสับสนในเอกลักษณ์ของตนเองซึ่งจะเป็นผลทำให้วัยรุ่นไม่รู้จักตนเองที่แท้จริง เกิดความสงสัย สับสนในบทบาทหน้าที่ ความคิดและความเชื่อของตนเอง ระวังความคิดเห็นของผู้อื่นที่เกี่ยวกับตน ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมถอนตัวออกจากสังคม (Melgosa, 2001)

การศึกษาสถานภาพเอกลักษณ์ในระยะวัยรุ่นของ Marcia (1966, 1967, อ้างถึงในเพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2549) อธิบายว่าวัยรุ่นที่มี Identity Achievement หรือความสามารถในการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองได้อย่างสมบูรณ์ จะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดี ส่วนวัยรุ่นที่ยังค้นหาเอกลักษณ์แห่งตนไม่สำเร็จมักจะมี ความสับสนในตนเอง ไม่สามารถรับรู้ถึงความต้องการและความสามารถของตนเอง มีบุคลิกภาพที่ไม่ยืดหยุ่น หัวรั้น และชอบทำตามกลุ่ม

จากแนวคิดของ Erikson (1968 อ้างถึงใน Melgosa, 2001) เป็นไปได้ว่าการกระทำผิดของวัยรุ่นอาจเกิดขึ้นจากการที่วัยรุ่นไม่สามารถค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองได้หรือรู้สึกว่าตนเองไม่สามารถเป็นได้อย่างที่สังคมคาดหวังไว้ซึ่งทำให้วัยรุ่นหาเอกลักษณ์ในทางลบ (Negative Identity) ให้กับตนเอง ซึ่งหลายครั้งการกระทำผิดนี้เป็นผลจากอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยสรุปแล้วเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอาจมีสาเหตุเกิดจากความพยายามในการสร้างเอกลักษณ์ให้แก่ตนเอง แม้ว่าการสร้างเอกลักษณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไม่ถูกต้องก็ตาม (Santrock, 2003)

จากพัฒนาการด้านต่าง ๆ ที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ไม่ว่าจะ เป็นพัฒนาการทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและบุคลิกภาพ ล้วนส่งผลต่อทั้งความคิดและพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่วัยรุ่นจะต้องได้รับการอบรมสั่งสอนและคำแนะนำจากพ่อแม่ผู้ปกครอง เพื่อให้เกิดการปรับตัวที่เหมาะสมกับสภาพต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป และเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงมากมายที่เกิดขึ้นในแต่ละด้าน ทำให้วัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ มีความเปราะบางในความคิด จึงถูกชักจูงให้แสดงพฤติกรรมไปในทางที่ไม่ถูกต้องได้ง่าย ซึ่งอาจก่ออาชญากรรมและกระทำผิดร้ายแรงต่อบุคคลและสังคมได้

2. ความหมายของความผิดร้ายแรง (Violent Crime)

ดังที่กล่าวมาข้างต้นว่าวัยรุ่นมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดร้ายแรง (Loeber & Farrington, 1998) จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับเรื่องการกระทำความผิดร้ายแรงได้นิยามคำว่า “ความผิดร้ายแรง” (Violent Crime) ไว้หลากหลาย เช่น

Zimring (1998) อธิบายว่าการกระทำความผิดร้ายแรง หมายถึง การกระทำความผิดทางอาญาที่มีผลรุนแรงต่อความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต เช่น การข่มขืน การฆ่าผู้อื่น การทำร้ายร่างกายที่รุนแรง การปล้น การวางเพลิง ซึ่งการกระทำผิดเหล่านี้มิใช่การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเล็กๆ

น้อยๆ ในลักษณะเดียวกัน Uniform crime report (UCR) ของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดประเภทความผิดไว้เป็น 2 หมวดได้แก่ ความผิดร้ายแรง (Violent) และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (Property) (Brownstein, 2000) โดยกำหนดค่านิยามที่คล้ายคลึงกับ Zimring (1998) ว่าความผิดร้ายแรงจะประกอบไปด้วยคดีฆ่าผู้อื่น บังคับข่มขืน ปล้นและทำร้ายร่างกาย และข้อมูลจาก National Center for Education Statistics (Santrock, 2005) อธิบายว่า อาชญากรรมร้ายแรง ได้แก่ การกระทำความผิดในคดีฆ่า ข่มขืน ทำร้ายร่างกาย หรือต่อสู้โดยใช้อาวุธ และการปล้น ซึ่งนิยามนี้คล้ายคลึงกับของ Krisberg และ Wolf (2005) ที่อธิบายว่า ผู้กระทำความผิดร้ายแรง เป็นผู้กระทำความผิดที่อยู่ในประเภทหนึ่งของกลุ่ม Serious Offenders ซึ่งทำความผิดโดยใช้ความรุนแรงอันได้แก่ การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย การลักพาตัวและการข่มขืน เช่นเดียวกับ Farrington (1989) ที่กล่าวว่า ความผิดร้ายแรงเป็นความผิดในคดีฆาตกรรม ทำร้ายร่างกาย ปล้น และบังคับข่มขืน

สำหรับ Henry, Caspi, Moffitt, และ Silva (1996) กล่าวว่า ความผิดร้ายแรง สะท้อนให้เห็นได้จากหลักคำพิพากษาของศาลที่ตัดสินให้เป็นความผิดร้ายแรง สามารถแบ่งเป็นการพุดจาอายุขัยก่อนให้เกิดการใช้ความรุนแรง การครอบครองอาวุธเถื่อน การข่มขู่เจ้าพนักงานตำรวจ การข่มขืนโดยไม่มีอาวุธ การทำร้ายร่างกายโดยไม่ใช้อาวุธ การทำร้ายร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บ การทำร้ายร่างกายเจ้าพนักงานตำรวจ การทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนถึงแก่ชีวิตด้วยอาวุธและการปล้น

นอกจากนี้ Loeber และ Farrington (1998) ให้ความหมาย เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรง ว่าหมายถึง เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีใดคดีหนึ่ง ซึ่งได้แก่ ฆาตกรรม ทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธและพยายามฆ่า ปล้น ลักพาตัว ข่มขืนหรือพยายามข่มขืน วางเพลิง ซึ่งคล้ายคลึงกับ Snyder (1998) ที่รวบรวมข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยศาลคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งแบ่งแยกรูปแบบการกระทำความผิดร้ายแรงของเด็กและเยาวชนว่าเป็นความผิดในคดีฆาตกรรม ลักพาตัว การกระทำทารุณทางเพศ การปล้น และการทำร้ายร่างกาย ทั้งนี้ไม่นับรวมถึงความผิดในประเภทหนีออกจากบ้าน (curfew violation) หนีออกจากโรงเรียน ดื่มเหล้าในขณะที่อายุยังไม่ถึงเกณฑ์ ฝ่าฝืนกฎที่ผู้ปกครองกำหนด ฝ่าฝืนกฎหมายจราจร ส่วน Weiner และ Wolfgang (2004 อ้างถึงใน Wener & Kerig, 2006) อธิบายประเภทของพฤติกรรมความรุนแรงในลักษณะใกล้เคียงกัน โดยแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การกระทำความผิดร้ายแรง ได้แก่ ฆาตกรรม ข่มขืน ปล้นและการทำร้ายร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส และพฤติกรรมความรุนแรงอื่น ๆ เช่น ความก้าวร้าวทางร่างกาย การทารุณกรรมเด็ก

Wolfgang, Figlio, Tracy, และ Singer's (1985 อ้างถึงใน Chung & Steinberg, 2006) กล่าวว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดร้ายแรง เป็นความผิดในประเภทลักขโมย ค้ายาเสพติด พกอาวุธร้ายแรง ปล้น ทำร้ายร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต หรือบังคับข่มขืน ซึ่งคล้ายกับ Megargee (1976 อ้างถึงใน Brownstein, 2000) ที่กล่าวว่า ความผิดร้ายแรง เป็นการกระทำที่แสดงออกโดยการข่มขู่

บังคับ ซึ่งเป็นผลทำให้บุคคลได้รับบาดเจ็บ และ Ellis (1998) ได้อธิบาย อาชญากรรมร้ายแรง (Violent crime) ตามแนวคิดทฤษฎีของ Neodarwinian ในเรื่องอาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงและพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Neodarwinian Theories of violent criminality and antisocial behavior) โดยแบ่งประเภทอาชญากรรมร้ายแรงเป็น 3 แบบ ได้แก่ ช่มชู้ ทำร้ายร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต และการทารุณกรรมเด็ก

จากคำนิยามข้างต้นสรุปได้ว่าแม้จะมีผู้ให้ความหมายคำว่าความผิดร้ายแรงแตกต่างกันไปอย่างไรก็ตาม โดยส่วนใหญ่แล้วคำว่าความผิดร้ายแรงที่ได้มีการกำหนดไว้มักจะกล่าวถึงการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายหรือความเสียหายทั้งทางร่างกายและจิตใจรวมทั้งทรัพย์สินอย่างรุนแรง ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จะมุ่งเน้นผู้ที่กระทำผิดรุนแรงที่เป็นวัยรุ่นโดยมีข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดร้ายแรง ซึ่งหมายถึง การกระทำที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินให้มีความผิดในคดีฆ่าผู้อื่นพยายามฆ่า ทำร้ายร่างกายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต ช่มชู้ และปล้นทรัพย์

3. เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด (Juvenile Offender)

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้รับความสนใจและถูกศึกษามาเป็นระยะเวลาต่อเนื่อง โดยการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (Juvenile Delinquency) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนกระทำพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎหมาย โดย เด็ก หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 7 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์ และเยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ (พ.ร.บ.จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2548) ซึ่งนักอาชญาวิทยาส่วนใหญ่ไม่ถือว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นอาชญากรรม (Crime) แต่เรียกการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนว่า การกระทำผิด หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Delinquency) (บุญเพราะ แสงเทียน, 2545) และเรียกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดว่า Juvenile offender (Loeber & Farrington, 1998)

Kratcoski (1990) ให้คำนิยามโดยทั่วไปของคำว่า “การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน” ว่า หมายถึง เด็กและเยาวชนที่มีอายุตามเกณฑ์ที่สังคมกำหนด กระทำพฤติกรรมที่ละเมิดต่อบรรทัดฐานของสังคมนั้น ๆ แต่การให้คำนิยามในลักษณะนี้ทำให้การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีความหมายกว้างมากและรวมไปถึงพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น รูปแบบทรงผม การแต่งกายหรือการกระทำที่ไม่สอดคล้องกับมาตรฐานของสังคม ดังนั้นเพื่อให้เกิดความชัดเจนขึ้น จึงมีการกำหนดคำนิยามการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนให้แคบลง โดยให้ความหมายว่าเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยเด็กและเยาวชนและทำให้เด็กและเยาวชนนั้นต้องเข้าสู่การดำเนินคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชน

สำหรับกฎหมายไทย ไม่ได้บัญญัติความหมายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไว้อย่างชัดเจน แต่ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 11 ได้ระบุไว้ว่า ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีดังต่อไปนี้

- (1) คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด
- (2) คดีอาญาที่ศาลซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาได้ออมนตามมาตรา 61 วรรคหนึ่ง
- (3) คดีครอบครัว ได้แก่ คดีแพ่งที่ฟ้องหรือร้องขอต่อศาล หรือกระทำการใด ๆ ในทางศาลเกี่ยวกับผู้เยาว์หรือครอบครัวแล้วแต่กรณี ซึ่งจะต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
- (4) คดีที่ศาลจะต้องพิพากษาหรือสั่งเกี่ยวกับตัวเด็กและเยาวชนตามบทบัญญัติของกฎหมายซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัว

จากมาตรา 11 (1) (2) และ (4) สามารถสรุปได้ว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนตามกฎหมายไทยนั้น หมายถึง การกระทำผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา และการกระทำผิดต่อกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิพากษาหรือมีคำสั่ง

กล่าวได้ว่าในปัจจุบันเด็กและเยาวชนมีการกระทำผิดมากขึ้น ทั้งปริมาณของผู้กระทำผิดและความรุนแรงที่ไม่แตกต่างจากการประกอบอาชญากรรมของผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นปัญหาที่น่าวิตกเป็นอย่างมาก เห็นได้จากรายงานสถิติคดีของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ที่แสดงสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีทั่วประเทศเปรียบเทียบตั้งแต่ ปี 2540 - 2549 พบว่ามีจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยในปี 2540 มีเด็กกระทำผิดเป็นจำนวน 30,668 คน และในปี 2549 มีเด็กกระทำผิดเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 48,218 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 ซึ่งพบในฐานความผิดที่แตกต่างกัน ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด และความผิดอื่น ๆ เช่น พ.ร.บ.การจราจรทางบก พ.ร.บ.การพนัน (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2549)

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ (Juvenile Re-offender)

สำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและถูกศาลพิพากษาตัดสินว่ามีความผิดและลงโทษแล้ว กลับมากระทำความผิดอีกครั้งหนึ่ง (Catalano, 2004) ความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนนี้มักพบในวัยรุ่น ซึ่งจะเห็นได้จากสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในปี 2549 ที่พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำที่เป็นวัยรุ่นอายุ 15-18 ปี

นั้นมีจำนวนมากถึง 5,052 คน จากจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำทั้งหมด 5,712 คน (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2549) และส่วนใหญ่ก่อคดีที่มีความผิดร้ายแรง อันได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายและความผิดเกี่ยวกับเพศ รวมจำนวน 3,511 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 61.5 จากความผิดทั้งหมด รายละเอียดสถิติคดีเปรียบเทียบตั้งแต่ พ.ศ. 2540 - 2549 แสดงดังตาราง 1

ตาราง 1

จำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมในคดีที่กระทำผิดซ้ำ จำแนกตามฐานความผิด พ.ศ. 2540-2549

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.									
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	1,369	1,603	1,399	1,707	1,474	1,532	1,903	2,006	1,837	2,355
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย	163	211	186	227	218	304	580	738	602	847
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	101	87	78	107	103	136	164	245	258	309
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	35	28	47	83	63	88	106	117	129	154
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	1,842	3,013	3,083	4,120	3,254	3,162	1,269	1,004	1,081	1,428
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	172	189	73	125	107	114	161	164	167	226
ความผิดอื่น ๆ	33	76	233	211	195	195	352	333	283	393
รวม	3,715	5,207	5,099	6,580	5,414	5,031	4,535	4,607	4,357	5,712

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2549)

อย่างไรก็ตามเมื่อเด็กและเยาวชนกระทำผิดและกระทำผิดซ้ำจะต้องเข้าสู่การดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติที่แตกต่างออกไปจากกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่ (Kratcoski, 1990) เพื่อสืบหาข้อเท็จจริงและดำเนินคดีแก่เด็กและเยาวชนนั้นต่อไป

4. กระบวนการดำเนินคดีสำหรับเด็กและเยาวชน

เมื่อเด็กและเยาวชนที่กระทำการอันละเมิดต่อกฎหมายอาญาจะต้องถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน และต้องมีการดำเนินกระบวนการพิจารณาตามกฎหมาย เพื่อนำเด็กและเยาวชนเหล่านั้นมาลงโทษซึ่งมีขั้นตอนกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้

1. **การจับกุมตัวเด็กและเยาวชน** เมื่อเด็กและเยาวชนต้องหาว่ากระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจประสบพบเห็นด้วยตนเอง หรือมีผู้ไปร้องทุกข์แจ้งความหรือกล่าวโทษ จะต้องมีการดำเนินการสืบสวน สอบสวนตลอดจนจับกุมไปดำเนินคดี ซึ่งถ้าเป็นความผิดซึ่งหน้า มีผู้เสียหายชี้ตัวและยืนยันให้จับ มีผู้ขอให้จับโดยแจ้งว่าได้มีการร้องทุกข์เอาไว้แล้ว หรือมีหมายจับตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถที่จะจับกุมผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดได้ทันที แต่ถ้าเป็นในกรณีอื่นนอกจากใน 4 กรณีข้างต้นแล้ว จะทำการจับกุมมิได้โดยเด็ดขาด (พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว, 2534) อย่างไรก็ตามถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องดำเนินการจับกุมตัวเด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำความผิดนอกเหนือจาก 4 กรณีดังกล่าวข้างต้นจะต้องมาขอออกหมายจับที่ศาล โดยศาลจะเป็นผู้ออกหมายจับหรือหมายค้นแล้วแต่กรณีไป เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมเด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำความผิดได้แล้ว จะต้องรีบดำเนินการสอบสวนต่อไป

2. **การสอบสวน** เมื่อทำการจับกุมตัวเด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำความผิดได้แล้ว พนักงานสอบสวนต้องรีบแจ้งให้ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในท้องที่ที่เด็กและเยาวชนนั้นอยู่ในเขตอำนาจ และบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กและเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ด้วยในทันทีที่สามารถจะกระทำได้ (พลตภ พิสิษฐ์สังฆการ, 2546) และพนักงานสอบสวนจะต้องทำการสอบปากคำเด็กและเยาวชนนั้นเพียงเพื่อที่จะทราบข้อมูลเบื้องต้น เช่น ชื่อ ที่อยู่ อายุ เป็นต้น โดยจะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็ว ซึ่งอำนาจในการควบคุมตัวเด็กและเยาวชนจะแตกต่างจากผู้ใหญ่ คือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะสามารถควบคุมตัวเด็กและเยาวชนไว้ที่สถานีตำรวจเพื่อทำการสอบปากคำเด็กและเยาวชนเบื้องต้นได้ไม่เกิน 24 ชั่วโมง ทั้งนี้ห้ามทำการควบคุมเด็กและเยาวชนปะปนกับผู้ต้องหาที่เป็นผู้ใหญ่

3. **การรับตัวเด็กและเยาวชนของสถานพินิจ** เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและแจ้งข้อหาให้ผู้กระทำความผิดทราบแล้ว จะต้องดำเนินการสอบสวนต่อไปให้เสร็จ โดยจะควบคุมตัวไว้ที่สถานีตำรวจไม่เกิน 24 ชั่วโมง เมื่อครบกำหนดชั่วโมงแล้ว จะต้องนำตัวเด็กและเยาวชนไปส่งและควบคุมตัวไว้ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อเป็นการแยกเด็กและเยาวชนไม่ให้ปะปนกับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ และเป็นการป้องกันและคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชน โดยเมื่อสถานพินิจฯ รับตัวเด็กและเยาวชนมาแล้วจะต้องควบคุมดูแลไม่ให้เกิดการหลบหนีจนกว่าพนักงานสอบสวนจะสอบสวนเสร็จ จากนั้นพนักงานสอบสวนจะส่งสำนวนไปที่พนักงานอัยการและถ้าคดีมีมูลพนักงานอัยการจะสั่งฟ้องและนำตัวผู้ต้องหามาฟ้องต่อศาล ซึ่งการดำเนินการสอบสวนและส่งเรื่องให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องต่อศาลจะต้องแล้วเสร็จภายใน 30 วันนับแต่วันที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุม แต่ในกรณีความผิดอาญาซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดสามารถผิดฟ้องต่อไปได้อีกไม่เกิน 90 วัน โดยในระหว่างการควบคุมตัวนี้ทางสถานพินิจฯ จะจัดให้มีการสืบเสาะประวัติ

ส่วนตัวของเด็กและเยาวชนนั้น รวมทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กและเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ด้วย เพื่อประกอบการพิจารณาในกรณีที่มีการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวเด็กและเยาวชนนั้นชั่วคราว ซึ่งทางผู้อำนวยการสถานพินิจฯ จะเป็นผู้สั่งว่าจะอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวหรือไม่ ถ้าอนุญาต ผู้ที่ขอให้ปล่อยตัวชั่วคราว ก็จะสามารถรับตัวเด็กและเยาวชนนั้นไปจากสถานพินิจฯ ได้ทันที แต่จะต้องนำตัวเด็กและเยาวชนมาให้เจ้าพนักงานทำการสอบสวนตามที่นัดไว้ แต่ถ้าทางผู้อำนวยการสถานพินิจฯ ไม่อนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว ทางผู้อำนวยการสถานพินิจฯ จะต้องส่งสำนวนความเห็นไปยังอธิบดีหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัว หรือผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวหรือผู้พิพากษาหัวหน้าแผนกศาลเยาวชนและครอบครัวแล้วแต่กรณี เป็นผู้พิจารณาและออกคำสั่งว่าจะอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราว (พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว, 2534)

ในกรณีที่เด็กและเยาวชนมิได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว เด็กและเยาวชนนั้นจะอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสถานพินิจฯ เพื่อทำการสืบเสาะและพินิจประวัติส่วนตัวของเด็กและเยาวชนนั้น และของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กและเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ด้วย รวมทั้งสภาพแวดล้อมรอบตัวของเด็กและเยาวชนนั้น และสาเหตุแห่งการกระทำผิด เพื่อประมวลข้อเท็จจริงและจัดทำเป็นรายงานและความเห็นเสนอต่อพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ ถ้ามีการฟ้องคดีต่อศาล ผู้อำนวยการสถานพินิจฯ จะทำการส่งรายงานสืบเสาะและพินิจพร้อมทั้งความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษหรือการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนนั้นต่อศาลเพื่อพิจารณาต่อไป

4. การพิจารณาและพิพากษาคดี เมื่อมีการยื่นฟ้องและศาลได้ประทับฟ้องเอาไว้แล้ว ศาลหรือผู้พิพากษาจะพิจารณาและพิพากษา โดยวินิจฉัยความผิดและการกำหนดโทษ ซึ่งการดำเนินการพิจารณาคดีจะต้องทำในห้องอื่นที่มีชื่อห้องพิจารณาคดีโดยทั่วไปและจะต้องดำเนินการพิจารณาเป็นความลับ แต่การพิจารณาคดีจะต้องกระทำต่อหน้าจำเลยและที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายของจำเลยเสมอ การพิจารณาคดีที่เด็กและเยาวชนตกเป็นจำเลยนั้น ไม่จำเป็นต้องดำเนินการตามที่กฎหมายวิธีพิจารณาความบัญญัติไว้โดยเคร่งครัด ผู้พิพากษาเจ้าของสำนวนสามารถเรียกจำเลยไปสอบสวนเป็นการเฉพาะในเวลาใด ๆ ก่อนที่จะพิพากษาคดีเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำเลยได้ ในกรณีที่มีการสืบเสาะและพินิจ ศาลจะพิพากษาจำเลยได้ก็ต่อเมื่อได้รับทราบรายงานพินิจและความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจฯ แล้ว เพื่อประกอบการพิจารณาและเสนอวิธีการที่เหมาะสมที่สุดกับเด็กและเยาวชนนั้น เมื่อได้วินิจฉัยความผิดเสร็จแล้วศาลก็จะมีคำพิพากษาเกี่ยวกับคดีต่อไป

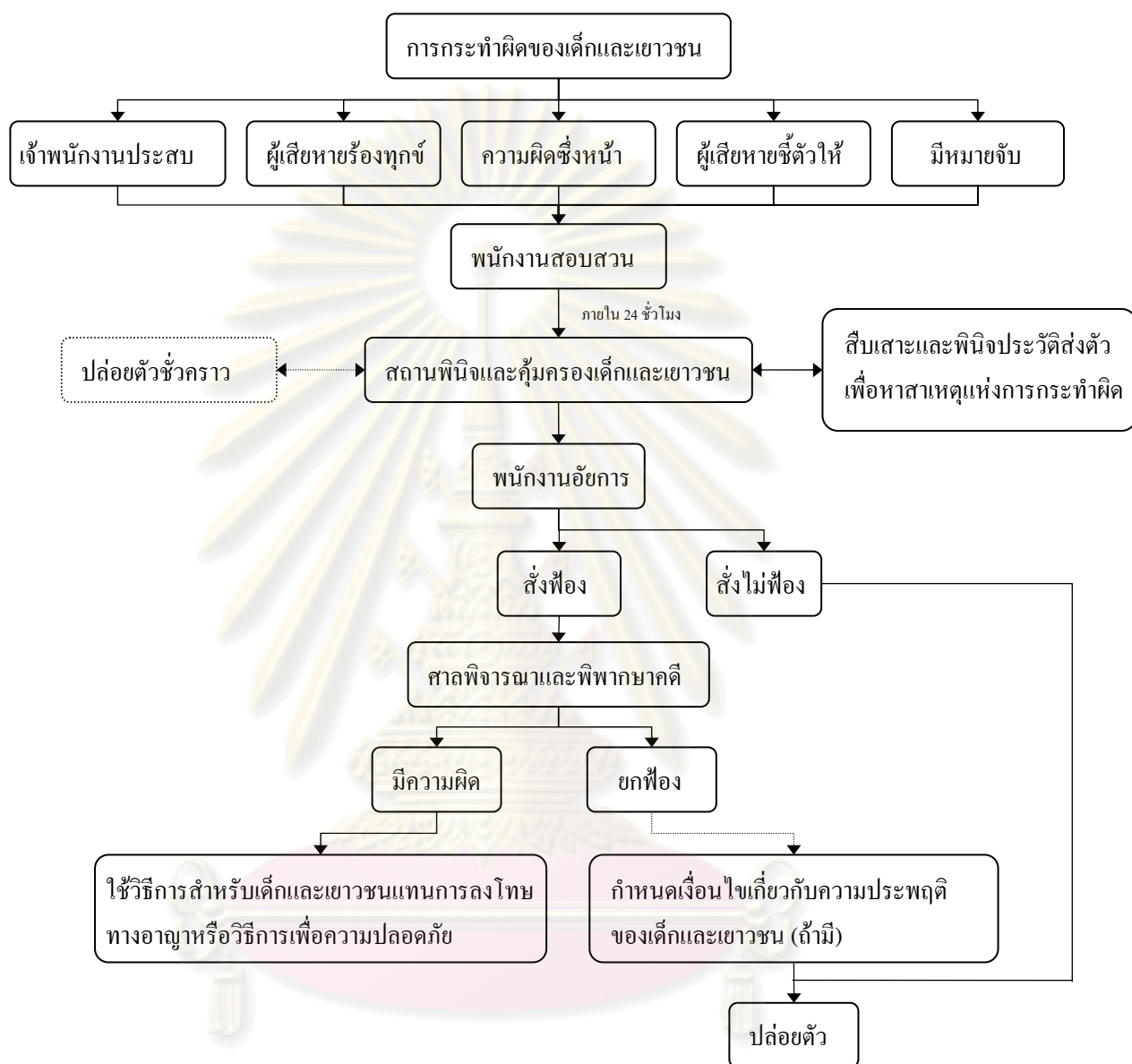
5. การพิพากษาหรือคำสั่งของศาล กรณีที่จำเลยมิได้กระทำผิด ศาลจะพิพากษายกฟ้องและปล่อยตัวไป แต่ถ้าศาลเห็นว่ามีความผิดอันสมควรเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนนั้น ศาลมีอำนาจที่จะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความประพฤติของเด็กและเยาวชนนั้นได้ เช่น การห้ามมิให้เข้าไปในสถานที่อันจะจูงใจให้ประพฤตินั้น ห้ามออกนอกที่พักอาศัยในเวลากลางคืน ซึ่งในทางปฏิบัติ

แล้ว ศาลมักจะกำหนดให้เด็กและเยาวชนมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติเป็นครั้งคราวเป็นเงื่อนไขหลัก เพื่อติดตามผลการปฏิบัติตัวของเด็กและเยาวชนว่าเป็นไปตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนดหรือไม่ ซึ่งศาลจะกำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติตามเงื่อนไขด้วย แต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นกรณีที่จำเลยมีความผิดตามที่ฟ้องศาลจะต้องกำหนดบทลงโทษเพื่อให้มีความเหมาะสมกับความผิดและตัวผู้กระทำความผิดตามดุลพินิจของศาล โดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวฯ พ.ศ. 2534 ได้ให้อำนาจศาลในการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษทางอาญาหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักและอบรมในสถานกักและอบรมของสถานพินิจฯ แต่ต้องไม่เกินระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์
2. การเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นการส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมยังสถานพินิจฯ สถานศึกษาหรือสถานฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์
3. การเปลี่ยนโทษปรับเป็นคุมประพฤติโดยกำหนดเงื่อนไขเช่นเดียวกับกรณีที่มีได้กระทำความผิด
4. การใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน หากเป็นความผิดที่ไม่รุนแรงมาก ศาลอาจให้โอกาสโดยรอกการลงโทษ รอกการกำหนดโทษหรือใช้วิธีการคุมประพฤติ การปรับ หรือทำการว่ากล่าวตักเตือน การมอบตัวเด็กและเยาวชนให้ผู้ปกครองดูแล และวางข้อกำหนดผู้ปกครอง มอบตัวเด็กและเยาวชนให้บุคคลหรือองค์กรอื่นดูแลอบรมสั่งสอน หรือส่งตัวเด็กและเยาวชนไปโรงเรียนหรือสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของสถานพินิจตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์

จากกระบวนการดำเนินคดีเด็กและเยาวชนที่กล่าวมาข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำความผิดและถูกดำเนินคดีตามกระบวนการทางกฎหมาย ในกรณีที่ศาลพิพากษาตัดสินแล้วว่าเด็กและเยาวชนนั้นเป็นผู้กระทำความผิดจริง ส่วนใหญ่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ส่งตัวเด็กและเยาวชนไปฝึกและอบรมยังศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของสถานพินิจฯ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้กลับตนเป็นคนดีและกลับเข้าสู่สังคมได้อย่างปกติอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจึงเป็นสถานที่ควบคุมตัวเด็กและเยาวชนที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด โดยจะจัดให้มีการฝึกและอบรม สั่งสอนเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความควบคุมด้วยวิธีการต่าง ๆ จำแนกตามประเภทความผิดเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการฟื้นฟูเด็กและเยาวชนมากที่สุด

ภาพ 1 กระบวนการดำเนินคดีสำหรับเด็กและเยาวชน

ศูนย์วิจัยทรัพยากรบุคคล
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. การฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

เนื่องจากเด็กและเยาวชนถูกศาลพิพากษาตัดสินว่ากระทำผิดและมีคำสั่งให้ได้รับการอบรมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อให้แก้ไขความประพฤติให้กลับตนเป็นคนดี ศูนย์ฝึกและอบรมจึงมีบทบาทความสำคัญในการบำบัดและฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นอย่างมาก เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับศูนย์ฝึกและอบรม ประเภทของศูนย์ฝึกและอบรม และการจัดกิจกรรมฝึกอบรมต่าง ๆ ให้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จึงขอกล่าวถึงความหมายและการดำเนินงานของศูนย์ฝึกและอบรม ดังนี้

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หมายถึง หน่วยงานสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีหน้าที่ให้การฝึกและอบรมแก่เด็กและเยาวชนที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินว่ามีความประพฤติเสียหายหรือมีพฤติการณ์รุนแรงเกินกว่าจะแก้ไขตนเองได้ สำหรับศูนย์ฝึกและอบรมฯ ในประเทศไทยนั้นตั้งอยู่ทั้งในกรุงเทพฯ จำนวน 2 ศูนย์ฯ และต่างจังหวัดจำนวน 15 ศูนย์ รวมจำนวน 17 ศูนย์ฯ (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2548)

สำหรับจุดมุ่งหมายของการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้น เป็นไปเพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับการบำบัด แก้ไขฟื้นฟู ความประพฤติที่บกพร่อง โดยให้ได้รับการเล่าเรียนหรือฝึกวิชาชีพและทำกิจกรรมบำบัดต่างๆ ตามระยะเวลาอันเหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถกลับตนเป็นคนดีต่อไปได้ (วันชัย รุจนวงศ์ และคณะ, 2549)

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดำเนินงานภายใต้นโยบายของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สังกัดกระทรวงยุติธรรม มีการจัดวางระบบและดำเนินการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยสร้างรูปแบบและระบบการจำแนกประเภทของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเพื่อให้การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนเป็นไปอย่างเหมาะสมและสามารถช่วยเหลือฟื้นฟูได้อย่างมีประสิทธิภาพ แบ่งรูปแบบและระบบการจำแนกออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ประการแรกการจำแนกขั้นต้น เป็นการจำแนกในช่วงระยะรับตัว ทำการแบ่งแยกเด็กเพื่อการควบคุมตัว หรือแยกดูแลและปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกรณีการปล่อยตัวชั่วคราว กรณีไม่ปล่อยตัวชั่วคราว (ระหว่างอยู่ในสถานแรกรับ) หรือการหันเหคดีออกจากกระบวนการยุติธรรม ประการที่สอง การจำแนกเพื่อหาสาเหตุของการกระทำผิดและวางแผนแก้ไข และประการสุดท้ายเกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้คือการจำแนกเด็กและเยาวชนเพื่อการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูและเตรียมความพร้อมในการกลับคืนสู่สังคม โดยแบ่งประเภทการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนตามอายุ ระยะเวลาของคำพิพากษาและประเภทหรือลักษณะของการกระทำผิด โดยแบ่งการฝึกและอบรมเป็น 4 ประเภท ดังนี้ (วันชัย รุจนวงศ์ และคณะ, 2549)

1. การฝึกอบรมระยะสั้น 1-6 เดือน
2. การฝึกอบรมระยะกลาง 6-18 เดือน
3. การฝึกอบรมระยะยาว 18-24 เดือน
4. ศูนย์ฝึกและอบรมแบบพิเศษ ประกอบด้วย

4.1 ศูนย์ชุมชนบำบัดเด็กและเยาวชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (สำหรับเด็กติดยาเสพติด)

4.2 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา 2 จังหวัดชลบุรี (สำหรับเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรง และกระทำผิดในคดีร้ายแรง)

4.3 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกาญจนาภิเษก (ศูนย์ฝึกและอบรมแบบเปิด โดยความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน)

4.4 ศูนย์ฝึกและอบรมทางด้านวิชาชีพ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสิรินธร

ศูนย์ฝึกและอบรมแบบพิเศษจะมีลักษณะสภาพทั่วไปของศูนย์ฝึกและอบรมที่มีความมั่นคงแข็งแรงสูง เน้นการบำบัด แก้ไขฟื้นฟูเป็นรายบุคคลอย่างเข้มข้น โดยสหวิชาชีพและด้วยเทคนิคพิเศษให้สอดคล้องกับปัญหาของเด็ก เน้นกิจกรรมระเบียบวินัยเข้มข้น และมีการประเมินพฤติกรรมทุกเดือน

ทั้งนี้ได้จัดให้มีการจำแนกประเภทซ้ำในศูนย์ฝึกและอบรม เฉพาะในรายที่จำเป็นเพื่อกำหนดประเภทของผู้กระทำผิดซ้ำและให้เกิดความเข้าใจปัญหาและสาเหตุของการกระทำผิดของแต่ละคนอย่างถูกต้อง อันจะนำมาสู่แนวทางในการแก้ไข บำบัดฟื้นฟูได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การจำแนกประเภทภายหลังศาลมีคำพิพากษา หรือการจำแนกเพื่อการบำบัดแก้ไขและการเตรียมความพร้อมในการกลับคืนสู่สังคม (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2548) มีดังนี้

1. เพื่อจัดเด็กและเยาวชนออกเป็นกลุ่ม ๆ และเข้ารับการฝึกอบรมให้เหมาะสมตามประเภทของกลุ่มเด็กและเยาวชน
2. เพื่อจัดประเภทศูนย์ฝึกอบรมให้เหมาะสมกับประเภทของเด็กและเยาวชนและจัดระบบการฝึกอบรมของศูนย์ฝึกอบรมให้สอดคล้องกับประเภทของเด็ก
3. เพื่อกำหนดและจัดเด็กและเยาวชนเข้าเรียนวิชาสามัญหรือวิชาชีพตามความจำเป็นของเด็กแต่ละราย
4. เพื่อกำหนดวิธีบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูให้เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนแต่ละคน และสามารถแก้ไขในรายบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในศูนย์ฝึกและอบรมที่ได้ทำการจำแนกเป็น 4 ประเภทตามที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้น ลักษณะกิจกรรมส่วนใหญ่มีความคล้ายคลึงกัน คือ การจัดให้มีการเรียน

ทั้งวิชาสามัญและวิชาชีพ การจัดกิจกรรมบำบัด แก่ไข้ฟื้นฟู ป้องกันและพัฒนา และกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ โดยกิจกรรมภายใน 1 เดือนแรก จะมีการปฐมนิเทศ จำแนกประเภทซ้ำ (เฉพาะบางราย) กิจกรรมปรับตน และบำบัดแก่ไข้ฟื้นฟู กิจกรรมการเข้ามามีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชนและ NGO กิจกรรมแนะแนวการดำเนินชีวิตรวมอยู่ในทุกประเภท สำหรับความแตกต่างระหว่างการฝึกแต่ละประเภทรุ่น นอกจากระยะเวลาแล้วก็รวมถึงลักษณะกิจกรรมบางส่วนที่กำหนดให้แก่ผู้กระทำ ความผิดที่มีความแตกต่างกันไป แต่ก็ยังเป็นเพียงส่วนที่เล็กน้อยเท่านั้น

จากรูปแบบการฝึกและอบรมของศูนย์ฝึกและอบรม ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีความพยายามในการจำแนกประเภทเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะในกรณีที่มีการกระทำผิดซ้ำเพื่อมุ่งบำบัดแก่ไข้ให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละรายมากที่สุด เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถกลับตนเป็นคนดีและไม่กลับมาก่อทำผิดซ้ำ แต่อย่างไรก็ตามจากข้อมูลสถิติคดีของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนปี 2549 ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นพบว่ายังมีเด็กและเยาวชนซึ่งส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นกลับมากระทำผิดซ้ำเป็นจำนวนมาก

ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่นจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ควรได้รับการป้องกันและแก้ไขอย่างเร่งด่วน ทั้งนี้การป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะได้ผลดี มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากน้อยเพียงใดนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจถึงสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา หรืออาจกล่าวได้ว่าต้องเข้าใจถึงลักษณะบุคลิกภาพและปัจจัยในด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่นอย่างแท้จริง จึงจะทำให้การป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวเป็นไปอย่างเหมาะสม ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นจึงขออธิบายแนวคิดทฤษฎีรวมถึงปัจจัยและลักษณะบุคลิกภาพเฉพาะตัวของวัยรุ่นที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ เพื่อนำปัจจัยและลักษณะบุคลิกภาพต่าง ๆ เหล่านี้มาวิเคราะห์และพิจารณาเป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

6. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน สามารถอธิบายได้จากหลายแนวคิดด้วยกัน ซึ่งมีนักคิดจำนวนมากได้ศึกษาและนำเสนอทฤษฎีเพื่อนำมาอธิบายการกระทำดังกล่าวในหลายแง่มุม ทั้งมุมมองเชิงจิตวิทยา อาชญาวิทยา และชีววิทยา ซึ่งก็ให้เหตุผลในการกระทำผิดที่แตกต่างกันไป อาจกล่าวได้ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่เป็นผลรวมมาจากปัจจัยหลายด้านประกอบกัน (สุชา จันทน์อม, 2542) สำหรับทฤษฎีที่นำมากล่าวถึงในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งสนใจนำเสนอทฤษฎีทางจิตวิทยาเป็นส่วนใหญ่ในการอธิบายสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และในส่วนของทฤษฎีทาง

อาชญาวิทยา เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ไม่ได้มุ่งเน้นจึงนำไปใส่ไว้ในการอธิบายตัวแปรที่สนใจศึกษาเมื่อมีความเกี่ยวข้องเฉพาะเจาะจงต่อไป

6.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

Freud (1856-1939 อ้างถึงในกุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2549) ผู้นำเสนอโครงสร้างบุคลิกภาพของมนุษย์เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

Id เป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด มีพื้นฐานความต้องการจากแรงขับทางเพศ (Sexual) และความก้าวร้าว (Aggression) ซึ่ง Id จะแสวงหาความต้องการเพื่อตอบสนองความพอใจ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ข้อเท็จจริงและความเป็นธรรม (จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ, 2543) ไม่ยึดหลักเกณฑ์อะไรในการกำหนดพฤติกรรมใช้เพียงหลักในการตอบสนองความสุขความพึงพอใจ (Pleasure Principle) เป็นหลักในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา (กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2549)

Ego เป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพตามความเป็นจริง ที่ช่วยตอบสนอง Id ให้ถูกต้องตามหลักศีลธรรมและระเบียบกฎเกณฑ์ทางสังคมโดยใช้หลักความเป็นจริง (Reality Principle) (กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2549) เป็นพลังที่เรียนรู้และรับรู้โลกตามข้อเท็จจริง ซึ่งพฤติกรรมที่ถูกเร้าโดย Ego จะเป็นพฤติกรรมที่มีเหตุผลและสังคมยอมรับ (จิราภา เต็งไตรรัตน์และคณะ, 2543) อย่างไรก็ตามเหตุผลต่าง ๆ ยังไม่ถึงในระดับจริยธรรมแต่เป็นเพียงในระดับเฉพาะหน้า (Here and Now) ที่ช่วยควบคุม Id และยับยั้งการกระทำที่ไม่ดีเท่านั้น

Superego คือ จิตสำนึกในความดีงาม การรับกฎเกณฑ์จริยธรรมทางสังคมเข้ามาเป็นแก่นที่ชัดเจน การรู้จักผิดชอบชั่วดี มีการเรียนรู้ รับรู้ว่ามีสิ่งใดไม่ถูกต้องและไม่ควรปฏิบัติโดยยึดเป็นกฎเกณฑ์ประจำตัวบุคคล ซึ่ง Superego พัฒนาขึ้นมาจากกระบวนการเรียนรู้ของบุคคลในสังคมวัฒนธรรมที่ได้รับการปลูกฝังและสั่งสอนถ่ายทอดสืบต่อกันมาว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด โดยจะเริ่มพัฒนาในอายุประมาณ 2-3 ปี

โครงสร้างบุคลิกภาพของ Freud (1961 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ทั้ง 3 ลักษณะดังกล่าว เป็นกระบวนการทางจิตและหล่อหลอมรวมกลายเป็นบุคลิกลักษณะของแต่ละบุคคล ซึ่งทั้ง Id Ego และ Superego จะทำงานสัมพันธ์กัน ไม่แยกจากกันโดยเด็ดขาด ถ้าลักษณะไหนมีมากที่สุดบุคคลก็จะมีบุคลิกลักษณะโน้มเอียงไปในทิศทางนั้น ซึ่งบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ คือ บุคคลที่มี Ego ที่สามารถควบคุม Id และ Superego ให้ทำงานร่วมกันได้อย่างสมดุล (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2543) โดย Freud (1961 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ได้เน้นให้ความสำคัญในช่วง 5 ปีแรกของชีวิตที่จะเป็นระยะในการสร้างบุคลิกภาพให้แก่เด็กได้ต่อไปในอนาคต

จากแนวคิดของ Freud (1961 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) อาจอนุมานได้ว่าสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นผลมาจากลักษณะบุคลิกภาพ ที่ได้รับการปลูกฝังมา

ตั้งแต่วัยเด็ก โดยเริ่มแรกเด็กอาจมีความคิดความต้องการและแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามสัญชาตญาณดิบ (Id) แต่การได้รับคำอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ ครอบครัว รวมถึงกฎเกณฑ์ประเพณี วัฒนธรรมในสังคม จะเปรียบเป็นเหมือนพลังจาก Superego ทำให้เด็กเรียนรู้และเข้าใจว่าพฤติกรรมใดเหมาะสมหรือพฤติกรรมใดขัดต่อกฎระเบียบของสังคม และสามารถแสดงพฤติกรรมของตัวเองออกมาได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ถ้าขาดการอบรมสั่งสอนที่แข็งแกร่งจากครอบครัว เด็กจะใช้ Id เป็นที่มาของการแสดงออกทางพฤติกรรมของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงกฎกติกาของสังคม ซึ่งจะนำไปสู่การกระทำผิดได้ ดังปรากฏจากรายงานของ Lillyquist (1980 อ้างถึงในภูมิพงษ์ ขุนฉนวนน้ำ, 2547) ที่สนับสนุนแนวคิดของ Freud (1961 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ที่ว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำผิดก็คือการขาดความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกตั้งแต่ในระยะเริ่มต้นของชีวิตซึ่งเป็นที่มาของการขาดการปลูกฝังศีลธรรมจริยธรรมให้กับเด็กและเยาวชนซึ่งจะช่วยป้องกันการกระทำผิดต่อมา

6.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมตามแนวคิดของ Bandura (1989, อ้างถึงในสม โภชน์ เอี่ยมสุภามิต, 2549) มีความเชื่อว่าพฤติกรรมของคนเรา เกิดขึ้นจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมร่วมกับปัจจัยส่วนบุคคล (สติปัญญา ชีวภาพและสิ่งภายในอื่น ๆ) โดยปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อมจะเป็นลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) Bandura (1989, อ้างถึงในสม โภชน์ เอี่ยมสุภามิต, 2549) เชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของบุคคลเกิดขึ้นโดยการสังเกตจากตัวแบบ และกระบวนการการเรียนรู้โดยการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบนั้นสามารถอธิบายได้ด้วยกระบวนการหลัก ๆ 4 กระบวนการ คือ ความใส่ใจ (Attention) การจดจำ (Retention) การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Production) และแรงจูงใจ (Motivation)

กล่าวได้ว่าบุคคลจะเรียนรู้และสังเกตพฤติกรรมจากตัวแบบที่ตนเองสนใจและให้ความสำคัญ ซึ่งการสังเกตตัวแบบด้วยความใส่ใจ ก็จะทำให้บุคคลสามารถจดจำและแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามตัวแบบได้ง่าย โดยการที่จะทำตามหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับผลกรรมของตัวแบบ เช่น หากตัวแบบกระทำผิดแล้วถูกตำหนิจับดำเนินคดีและถูกลงโทษ บุคคลก็จะไม่เลียนแบบและพฤติกรรมนั้นมีแนวโน้มที่จะไม่เกิดขึ้น แต่ถ้าผลกรรมที่ตัวแบบได้รับเป็นแรงเสริมทางบวก เช่น ได้รับรางวัล ได้รับคำชมเชย พฤติกรรมนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะถูกเลียนแบบ ทั้งนี้การเรียนรู้และสังเกตจากตัวแบบจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับบุคคลทั้งด้านความคิด อารมณ์และการกระทำ รวมทั้งความคาดหวังต่าง ๆ เมื่อเด็กอาศัยอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครองที่กระทำผิด โดยก่อคดี ปล้นทรัพย์ผู้อื่นแล้วได้รับผลตอบแทนเป็นเงินทองจำนวนมาก มีความเป็นอยู่สุขสบาย เด็กก็จะมีแนวโน้มที่จะสังเกตและเก็บจำพฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านั้นมาปฏิบัติตาม และอาจกระทำความผิด

ต่อไปได้ เป็นต้น ดังจะเห็นจากงานวิจัยของ Baker และ Mednick (1984) ที่ศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มผู้กระทำผิดชายชาวสวีเดนที่ถูกจับในคดีร้ายแรงซึ่งมีพ่อที่ไม่เคยมีประวัติกระทำความผิดกับกลุ่มผู้กระทำผิดที่พ่อเป็นแบบอย่างพฤติกรรมการกระทำผิด คือ มีประวัติถูกจับกุมมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง พบว่าผู้กระทำผิดที่พ่อเคยกระทำความผิดมาก่อนจะกระทำความผิดในคดีร้ายแรงมากกว่ากลุ่มที่พ่อไม่เคยกระทำความผิด และ Farrington (1989) ก็พบผลที่สอดคล้องเช่นกันว่าการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กเคยถูกจับหรือเป็นแบบอย่างในการกระทำความผิดให้เด็กอายุต่ำกว่า 10 ปี เห็นจะช่วยทำนายแนวโน้มที่เด็กจะกระทำผิดร้ายแรงเมื่อโตขึ้นเป็นวัยรุ่น ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ Zamble และ Quinsey (1997) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่ทำนายการกระทำผิดซ้ำในคดีร้ายแรง โดยเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดซ้ำเพศชายในคดีความผิดร้ายแรง เช่น ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ฆาตกรรม ปล้น รวมทั้งข่มขืน จำนวน 311 คน กับผู้กระทำผิดครั้งเดียว จำนวน 36 คน พบว่าผู้กระทำผิดซ้ำร้อยละ 51 มีสมาชิกภายในครอบครัว เช่น พ่อ แม่ พี่น้อง มีประวัติกระทำความผิดมาก่อน จากงานวิจัยดังกล่าวจะช่วยสนับสนุนแนวคิดที่ว่า การกระทำความผิดอาจมีที่มาจาก การเห็นตัวแบบ

6.3 ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning)

จากแนวคิดของ Skinner (1904-1990, อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลพวงจากการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไปเนื่องมาจากผลกรรม (Consequences) ที่เกิดขึ้น โดย Skinner (1938 อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) ให้ความสนใจกับผลกรรม 2 ประเภท ได้แก่ ผลกรรมที่เป็นตัวเสริมแรง (Reinforcer) ที่ทำให้พฤติกรรมที่บุคคลกระทำเพิ่มมากขึ้น และผลกรรมที่เป็นตัวลงโทษ (Punishment) ที่ทำให้พฤติกรรมของบุคคลลดลง

การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นการทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น โดยผลกรรมที่ทำให้พฤติกรรมมีความถี่เพิ่มขึ้นเรียกว่า ตัวเสริมแรง (Reinforcer) ซึ่งการเสริมแรงสามารถดำเนินการได้ใน 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือการเสริมแรงที่มีผลทำให้เพิ่มความถี่ของพฤติกรรม

2. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือการเสริมแรงที่มีผลทำให้เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง (Escape Behavior) และพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ

โดยพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง (Escape Behavior) จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้เผชิญกับสถานะที่ไม่พึงพอใจ (Aversive Event) ก็จะแสดงพฤติกรรมอื่นเพื่อที่จะถอดถอนสภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจนั้น ส่วนพฤติกรรมการหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการได้รับสัญญาณว่า

เหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจจะเกิดขึ้นซึ่งบุคคลจะหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจนั้นได้โดยการแสดงพฤติกรรมในลักษณะอื่นแทน

สำหรับตัวเสริมแรงที่ใช้นั้น แบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

1. ตัวเสริมแรงปฐมภูมิ (Primary Reinforcer) เป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติในการเพิ่มพฤติกรรมในตัวเอง เนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการทางชีวภาพของสิ่งมีชีวิตได้ เช่น อาหาร น้ำ อากาศ ความร้อน ความหนาว ความเจ็บปวด

2. ตัวเสริมแรงทุติยภูมิ (Secondary Reinforcer) เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องผ่านกระบวนการพัฒนาคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรง โดยการนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ เช่น คำชมเชย เงิน หรือตำแหน่งหน้าที่

จากแนวคิดของ Skinner (1938 อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) อาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมของบุคคลจะเกิดขึ้นหรือไม่ขึ้นเนื่องมาจากผลกรรม (Consequence) ที่ตามมา เมื่อพิจารณาถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนแล้วเป็นไปได้ว่าผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ได้รับการเสริมแรงให้กระทำผิดหรือไม่ได้รับการลงโทษที่เหมาะสมให้ลดพฤติกรรมเหล่านี้ลง สำหรับเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ตัวเสริมแรงที่สำคัญอาจไม่ใช่เงินหรือวัตถุมีค่าเพียงอย่างเดียว แต่อาจเป็นคำยกย่องและการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ซึ่งถือเป็นตัวเสริมแรงที่มีอิทธิพลไม่น้อยต่อเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะวัยรุ่น เนื่องจากในวัยรุ่น การยอมรับจากเพื่อนมีบทบาทเป็นอย่างมากและเป็นที่มาของความภาคภูมิใจในวัยนี้ การที่เด็กและเยาวชนต้องเข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นการยากว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจะตีความว่าเป็นการลงโทษ อันจะนำมาซึ่งการลดพฤติกรรมเสมอไป แต่เด็กและเยาวชนอาจประเมินว่าตนเองมีความกล้าหาญที่สามารถเข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมได้ ซึ่งกรณีนี้การเข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเท่ากับเป็นการเสริมแรงให้แก่เด็กและเยาวชน

6.4 ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม (Moral Development Theories)

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมที่อาจนำมาอธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในที่นี้ ขอกล่าวถึง 2 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Piaget (1932 อ้างถึงในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์, 2549) และทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1986 อ้างถึงในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์, 2549)

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Piaget (1932 อ้างถึงในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์, 2549) ได้ศึกษาค่านิยมทางคุณธรรมจริยธรรมของบุคคลด้วยวิธีการสังเกตและสัมภาษณ์เด็กตั้งแต่อายุ 4 ถึง 12 ปี อย่างไม่ใกล้ชิด โดย Piaget (1932 อ้างถึงในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์, 2549) ศึกษาจริยธรรมของเด็กโดยดูจากการเล่น เพื่อดูลักษณะการเรียนรู้และความคิดเกี่ยวกับกฎในการเล่นเกม

(Santrock, 2003) ซึ่งจากผลการศึกษา Piaget (1932 อ้างถึงในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2549) สรุปได้ว่าพัฒนาการทางคุณธรรมจริยธรรมของเด็ก แบ่งเป็น 2 ระดับตามระดับวุฒิภาวะ ดังนี้

1. Moral realism เป็นขั้นที่เด็กสามารถตระหนักถึงกฎเกณฑ์ทางสังคม เชื่อฟังคำสั่งของพ่อแม่ (ศิริรงค์ ทับสายทอง, 2549) หรือระยะที่เด็กยึดกฎเกณฑ์จากผู้อื่น (Heteronomous Morality) ซึ่งมีอายุประมาณ 4-7 ปี (Santrock, 2003) เป็นระยะที่บิดามารดาและผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อเด็กอย่างชัดเจน เด็กจะนับถือความถูกต้อง ความดีความไม่ดีในลักษณะตายตัว ถ้าทำผิดต้องได้รับโทษ (Immanent justice) โดยไม่คำนึงถึงแรงจูงใจหรือสาเหตุในการกระทำ (พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2549) โดยเด็กที่มีจริยธรรมอยู่ในขั้นนี้จะตัดสินความถูกและความผิดโดยดูความเสียหายหรือผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำเป็นหลัก (Santrock, 2003)

2. Moral relativism เด็กจะคำนึงถึงกฎที่ถูกกำหนดขึ้นและสร้างกฎของตัวเองเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคมได้ (ศิริรงค์ ทับสายทอง, 2549) หรือเป็นระยะที่เด็กมีกฎเกณฑ์ของตนเอง (Autonomous Morality) ในช่วงอายุตั้งแต่ 11 ปี ขึ้นไป (พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2549) เป็นระยะที่เด็กเริ่มใช้เหตุผล โดยคำนึงถึงความยุติธรรม ตระหนักได้ว่าข้อบังคับและกฎหมายที่ถูกกำหนดขึ้น โดยบุคคล การตัดสินการกระทำว่าผิดจริยธรรมหรือไม่จึงต้องพิจารณาที่เจตนาและความตั้งใจมากกว่าผลลัพธ์ที่เกิดจากการกระทำนั้น (Santrock, 2003)

การศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1986 อ้างถึงในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2549) ด้วยวิธีการสัมภาษณ์โดยใช้ปัญหาทางจริยธรรม (Hypothetical moral dilemmas) ซึ่งตัวละครในเรื่องจะต้องเผชิญกับการตัดสินใจ โดยจะตั้งคำถามให้เด็กตอบหลังจากฟังเรื่องจบ และจะนำคำตอบในแง่ของเหตุผลมาวิเคราะห์ระดับของจริยธรรม ซึ่งโดยทั่วไปแล้วแบ่งได้เป็น 3 ระดับ แต่ละระดับแบ่งย่อยได้อีกเป็น 2 ขั้น (พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ และศิริรงค์ ทับสายทอง, 2549) โดยในวัยรุ่นจะมีจริยธรรมอยู่ในระดับที่สอง หรือ Conventional level ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงกฎเกณฑ์ที่ผู้อื่นกำหนด โดยมี 2 ขั้นย่อย คือการใช้เหตุผลทางจริยธรรมที่ยอมรับและปฏิบัติตามมาตรฐานของครอบครัว เพื่อน และกลุ่มสังคม และการใช้เหตุผลทางจริยธรรมที่สะท้อนถึงการปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบสังคม (Santrock, 2003)

จะเห็นได้ว่าพัฒนาการทางจริยธรรมของวัยรุ่นตามแนวคิดของ Kohlberg (1986 อ้างถึงในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2549) นั้นได้รับอิทธิพลของครอบครัว กลุ่มเพื่อน สังคมรอบข้างอยู่ไม่น้อย ในกรณีการกระทำผิดของวัยรุ่นนั้นอาจเกิดขึ้นได้จากบุคคลรอบข้างหรือผู้ที่วัยรุ่นให้ความสำคัญมีความคิดความเชื่อที่ขัดต่อกฎหมาย โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนซึ่งเมื่อมีค่านิยมที่ผิดต่อกฎหมายแล้วก็มักจะชักนำให้วัยรุ่นทำพฤติกรรมในลักษณะเดียวกัน มีการศึกษาพบว่า การกระทำผิดส่วนใหญ่ที่กระทำโดยวัยรุ่นจะเกิดในลักษณะกลุ่มแก๊งค์ ซึ่งเป็นผลจากการที่เด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กัน ในระหว่างเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่อต้านและละเมิดกฎเกณฑ์สังคม เช่น

Gold และ Petronio (1980) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนพบว่า ปัจจัยที่สำคัญและส่งผลต่อการกระทำผิดก็คือกลุ่มเพื่อน โดยอธิบายว่าเด็กซึ่งมีกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมหรือกระทำความผิดก็จะแสดงพฤติกรรมในลักษณะเดียวกันตามไปด้วย

6.5 ทฤษฎี Information Processing

แนวคิดนี้อธิบายว่ากระบวนการทางความคิดและการประมวลข้อมูลข่าวสารของวัยรุ่นมีความคล้ายคลึงกับการทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ (Santrock, 2005) เมื่อได้รับรู้ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ก็จะมีการใส่รหัส ถอดรหัสข้อมูล เปรียบเทียบข้อมูล รวบรวมข้อมูล จัดเก็บข้อมูล ในหน่วยความจำและเรียกข้อมูลออกมาใช้จากหน่วยความจำเมื่อจำเป็น (Siegler, 1998 อ้างถึงใน เพ็ญพิไล ฤทธาณานนท์, 2549) ทั้งนี้กระบวนการนี้เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติและสามารถนำมาอธิบายกลวิธีในการแก้ปัญหาของเด็กและเยาวชนได้

นอกจากนี้แล้ว Dodge (ไม่ระบุปีที่พิมพ์ อ้างถึงในเพ็ญพิไล ฤทธาณานนท์, 2549) ได้อธิบายแนวคิดการประมวลข้อมูลทางสังคมที่เด็กและเยาวชนใช้ในการตัดสินใจทำพฤติกรรมต่าง ๆ ว่ามีองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน คือ 1) ความสามารถที่กำหนดทางชีววิทยา เช่น พื้นฐานทางอารมณ์ ทักษะการเคลื่อนไหว 2) ฐานข้อมูล คือประสบการณ์ในอดีตที่มี และ 3) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในอดีตและปัจจุบัน ความรู้ความเข้าใจทั้ง 3 ส่วน จะถูกประมวลเข้าด้วยกันและส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคลในท้ายที่สุด

จากแนวคิดของ Dodge (ไม่ระบุปีที่พิมพ์ อ้างถึงในเพ็ญพิไล ฤทธาณานนท์, 2549) นำมาอธิบายรูปแบบการประมวลความคิดที่อธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้ โดยกล่าวได้ว่าการกระทำผิดนั้นอาจมีที่มาจากการศึกษาและการรับรู้ของเด็กและเยาวชนที่ไม่เหมาะสม ซึ่งเมื่อผนวกกับการที่วัยรุ่นมีอารมณ์แปรปรวนยากที่จะควบคุม ก็อาจจะนำไปสู่การตัดสินใจใช้ความก้าวร้าวรุนแรงและกระทำความผิดกฎหมายในที่สุด อย่างไรก็ตามความเข้าใจนี้จะครบถ้วนสมบูรณ์เมื่อได้พิจารณารูปแบบประสบการณ์ในอดีตของเด็กและเยาวชนแต่ละคนประกอบด้วย เช่น ถ้าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวใช้ความก้าวร้าวรุนแรง ก็มีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาตามไปด้วย

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น

การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของวัยรุ่นเป็นประเด็นสำคัญที่ทำให้เข้าใจถึงสาเหตุและปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการกระทำผิด (Lipsey & Derzon, 1998) ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ นอกจากจะทำให้เข้าใจถึงสาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อการกระทำผิดที่แท้จริงแล้ว ยังช่วยทำให้เข้าใจวัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำมากยิ่งขึ้น (ซัดดิสยา รัตนดิลก, 2539) ดังนั้นจึงควรทบทวนถึงลักษณะปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล

ในที่นี้กำหนดให้ตัวแปร ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น และการใช้สารเสพติดอยู่ในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity)

ความหุนหันพลันแล่นเป็นลักษณะบุคลิกภาพที่สำคัญด้านหนึ่งของแต่ละบุคคล มีนักวิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาและอธิบายลักษณะความหุนหันพลันแล่นของบุคคล เช่น Eysenck และ Eysenck (1985 อ้างถึงใน Whiteside, & Lynam, 2001) ได้อธิบายความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) ไว้ในองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้าน Psychoticism ว่าเป็นการไม่สามารถควบคุมความคิดของตนเองก่อนการกระทำสิ่งต่างๆ และการชอบความเสี่ยงอันตราย (Venturesomeness) หรือการชอบมองหาความตื่นเต้นท้าทายใหม่ ๆ เป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพด้าน Extraversion ส่วน Buss และ Plomin (1975) กล่าวว่าความหุนหันพลันแล่นเป็นการแสดงพฤติกรรมและการแสดงออกทางอารมณ์ในสังคมที่บุคคลไม่สามารถควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Zuckerman, Kuhlman, Joireman, Teta, และ Kraft (1993) ที่อธิบายว่าความหุนหันพลันแล่นเป็นการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมที่ขาดการวางแผนหรือขาดความยั้งคิด (Whiteside & Lynam, 2001)

โดยทั่วไปแล้วความหุนหันพลันแล่นมักถูกนำมาใช้ในการอธิบายและวินิจฉัยความบกพร่องทางจิตและพยาธิสภาพของบุคคลได้อีกด้วย ดังจะเห็นได้จาก DSM-IV (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: Fourth Edition อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) มักจะกำหนดให้เป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการวินิจฉัยอาการผิดปกติต่าง ๆ เช่น การที่บุคคลมีความหุนหันพลันแล่นหรือล้มเหลวในการวางแผนการล่วงหน้าจะมีบุคลิกภาพต่อต้านสังคม (Antisocial personality disorder) การไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ชอบสร้างความวุ่นวายหรือก่อวินาศกรรม เป็นลักษณะที่พบในอาการ ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder)

ความหุนหันพลันแล่นนี้อาจอธิบายได้ด้วย Id ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ของ Freud (1856-1939) ที่ได้กล่าวถึงในข้างต้นซึ่งอธิบายว่า Id มีพื้นฐานความต้องการจากแรงขับทางเพศ (Sexual) และความก้าวร้าว (Aggression) ฉะนั้นบุคคลที่มีบุคลิกภาพส่วน Id สูงแสวงหาความต้องการเพื่อตอบสนองความพอใจ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ข้อเท็จจริงและความเป็นธรรม (จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ, 2543) ซึ่งการแสดงพฤติกรรมโดยใช้ Id ในการตัดสินใจจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่สนับสนุนลักษณะความหุนหันพลันแล่นในตัวของแต่ละบุคคล

ในส่วนของผลกระทบจากความหุนหันพลันแล่นนี้อาจอธิบายได้ว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอาชญากรรมของบุคคล (Moffitt, 1993) โดย Moffitt (1993) อธิบายว่าลักษณะบุคลิกภาพ

หุนหันพลันแล่นจะส่งผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเกรี้ยว ต่อต้านกฎระเบียบสังคม ทั้งต่อผู้อื่นและสภาพแวดล้อมที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วย

ลักษณะความหุนหันพลันแล่นจะเพิ่มความเสี่ยงต่อการแสดงพฤติกรรมรุนแรงต่อต้านสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อม กล่าวคือ การขาดการควบคุมอารมณ์ตนเองจะส่งผลโดยตรงต่อการกระทำผิดของเยาวชน เนื่องจากทำให้เยาวชนไม่สามารถยับยั้งชั่งใจ ควบคุมพฤติกรรมของตนหรือหยุดคิดคำนึงถึงผลกระทบบที่จะตามมาภายหลังจากการทำพฤติกรรมรุนแรงของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Buikhuisen (1988); Moffitt (1993); Wilson และ Herrnstein (1985) ที่อธิบายว่าการแสดงพฤติกรรมหุนหันพลันแล่นจะทำให้เยาวชนมีการควบคุมตนเองต่ำและกระทำ ความผิด เนื่องจากเยาวชนไม่สามารถควบคุมและกำกับพฤติกรรมของตนเองได้ ทั้งนี้การไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมในตนเองของบุคคลอาจทำให้บุคคลมีพฤติกรรมขโมยสิ่งของหรือทำร้ายผู้อื่นเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มีสิ่งเร้ามากระตุ้น เช่น มีผลตอบแทนที่น่าพอใจและมีโอกาสในการกระทำผิดโดยสามารถหลีกเลี่ยงโทษที่เกิดจากการกระทำผิดได้ ในทางอ้อมนั้น ความยับยั้งชั่งใจ อาจเป็นอุปสรรคต่อการประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชน อาทิเช่น เรื่องการเรียน ทำให้วัยรุ่นมีผลการเรียนต่ำและมักจะหยุดเรียนหรือออกจากโรงเรียนตั้งแต่อายุยังน้อย (Moffitt, 1993) ซึ่งทำให้เด็กและเยาวชนมีความเสี่ยงตกอยู่ในภาวะที่เสียเปรียบทั้งในทางเศรษฐกิจและสังคม ขาดโอกาสที่จะประสบความสำเร็จและอาจทำให้วัยรุ่นบางส่วนหันมากระทำพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคมเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการหรือเพื่อเสริมสร้างคุณค่าให้ตนเองแทน ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นในลักษณะทางตรงหรือทางอ้อม ปัญหาการไม่สามารถควบคุมความหุนหันพลันแล่นได้จะนำไปสู่พฤติกรรมต่อต้านกฎระเบียบสังคมและการฝ่าฝืนกฎหมาย

ในส่วนของการกระทำผิดซ้ำ Caldwell (2002) กล่าวสนับสนุนว่าการมีพฤติกรรมหุนหันพลันแล่นหรือขาดการยั้งคิด (Impulsive behavior) การกระทำผิดครั้งก่อน การมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial behavior) รวมทั้งการคบกลุ่มเพื่อนที่กระทำความผิด จะเพิ่มความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำทางเพศ และ Knight และ Prentky (1993) รายงานว่าผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนตั้งแต่ในวัยรุ่นจะมีลักษณะหุนหันพลันแล่น มีความสามารถทางสังคมต่ำ และมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมสูง นอกจากนี้ยังพบผลการศึกษาที่ผ่านมาที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างความหุนหันพลันแล่นและการกระทำผิดร้ายแรง ดังนี้

Worling (2001) ศึกษาวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับเพศจำนวน 50 คน อายุระหว่าง 12-19 ปี พบว่าลักษณะบุคคลที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม (antisocial) และมีความหุนหันพลันแล่น (impulsive) มีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำทั้งในความผิดเกี่ยวกับเพศและการใช้ความรุนแรง

Caputo, Frick, และ Brodsky (1999) ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางเพศและเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีทั่วไป จากกลุ่มตัวอย่างเด็กและเยาวชนที่ถูกกักขัง

จำนวน 70 คน อายุระหว่าง 13-18 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นสามกลุ่ม คือ ผู้กระทำผิดทางเพศ 23 คน ผู้กระทำผิดร้ายแรง 17 คน และ ผู้กระทำผิดทั่วไป 30 คน ผลการวิจัยพบว่า การมีความหุนหันพลันแล่น ขาดความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นและเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกผู้อื่น และมีทัศนคติทางเพศที่กตัญถางเพศต่อเพศหญิง มีความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิดทั้งสามกลุ่ม และพบว่าผู้กระทำผิดทางเพศ จะมีลักษณะนิสัยขาดความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นมากกว่าผู้กระทำผิดในกลุ่มอื่น ๆ

Farrington (1989) ศึกษาเด็กชายอายุ 8-10 ปี จำนวน 411 คน ที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดในคดีร้ายแรง พบว่านอกเหนือจากปัจจัยทางครอบครัว ได้แก่ การมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ การกระทำผิดของพ่อแม่ผู้ปกครอง การอบรมเลี้ยงดูที่ขาดความอบอุ่น มีทัศนคติในการเลี้ยงดูบุตรโดยใช้อำนาจควบคุมเป็นใหญ่และการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีความเห็นไม่ตรงกันในการอบรมระเบียบวินัยลูกแล้ว ลักษณะบุคลิกภาพของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) พฤติกรรมชอบความเสี่ยงและทำทายเป็น (Risk-Taking behavior) และการมีสมาธิสั้น (Lack of Concentration) จะส่งผลต่อการกระทำผิดในคดีร้ายแรง ซึ่งสอดคล้องกับ Henry, Caspi, Moffitt, และ Silva (1996) ที่ทำการศึกษาระยะยาวถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางครอบครัว พื้นฐานทางอารมณ์ในวัยเด็กต่อการกระทำผิดร้ายแรงและไม่ร้ายแรงในวัยรุ่นชายอายุ 18 ปี โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างสามกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ไม่ได้กระทำความผิด จำนวน 404 คน กลุ่มที่กระทำความผิดในคดีไม่ร้ายแรง จำนวน 50 คน และกลุ่มที่กระทำความผิดในคดีร้ายแรง จำนวน 21 คน ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยทางครอบครัวมีความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดทั้งสองแบบ ในขณะที่ลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ในวัยเด็ก ได้แก่ ความหุนหันพลันแล่น การไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดในคดีร้ายแรงเช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Sigvardsson, Bohman, และ Cloninger (1987) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและการกระทำผิดที่ใช้ความรุนแรงในเด็กอายุ 11 ปี และทำการประเมินผลอีกครั้งในวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ พบว่าผู้ที่กระทำผิดร้ายแรงจะมีลักษณะชอบแสวงหาสิ่งท้าทายแปลกใหม่ (Novelty-seeking) มากกว่าผู้ที่กระทำผิดในคดีปกติและผู้ที่ไม่ได้กระทำความผิด โดยบุคคลที่ชอบสิ่งแปลกใหม่ท้าทาย (Novelty-Seeking) จะมีลักษณะหุนหันพลันแล่น ชอบสำรวจ อยากรู้อยากเห็น มีอารมณ์แปรปรวน ชอบความตื่นเต้น โกรธง่าย โดดไม่แน่นอนสูงเป็นพิเศษ นอกจากนี้ Caspi, Henry, Mcgee, Moffitt, และ Silva (1995) ทำการศึกษาระยะยาวถึงลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ในวัยเด็กที่มีความสัมพันธ์ต่อการแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเมื่อโตขึ้น โดยทำการสังเกตเด็กอายุ 3-5 ปี จำนวน 800 คน พบว่าความหุนหันพลันแล่น (Impulsiveness) การควบคุมอารมณ์ การไม่อยู่นิ่ง (Restlessness) และการมองโลกในแง่ร้าย (Negativism) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในช่วงวัยรุ่นอายุราว 15 ปี

White et al. (1994) ทำการศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับลักษณะความหุนหันพลันแล่นที่มีผลต่อพัฒนาการของพฤติกรรมต่อต้าน เกรและฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคม ในกลุ่มตัวอย่างเด็กชายที่ศึกษาอยู่ในเกรด 4 มีอายุเฉลี่ย 10.2 ปี จำนวน 484 คน โดยผลการศึกษาแสดงว่าทั้งความหุนหันพลันแล่นทางความคิด (สติปัญญา) (Cognitive) และความหุนหันพลันแล่นทางพฤติกรรม (Behavioral) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกระทำผิดร้ายแรง แต่เมื่อเทียบกันแล้วความหุนหันพลันแล่นที่แสดงออกทางพฤติกรรม (Behavioral) มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมากกว่าความหุนหันพลันแล่นทางความคิด (สติปัญญา) (Cognitive) รวมทั้งยังมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดในคดีร้ายแรงของเด็กและเยาวชนอีกด้วย จากที่กล่าวไปข้างต้นแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดทั้งในประเภทคดีทั่วไปและในคดีร้ายแรงมักจะมีลักษณะความหุนหันพลันแล่นเป็นพื้นฐานบุคลิกภาพที่สำคัญ

ความก้าวร้าว (Aggression)

ความก้าวร้าว คือ การกระทำต่าง ๆ ที่บุคคลเจตนาก่อให้เกิดความเสียหายต่อร่างกายของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นทางร่างกายหรือจิตใจ (Buss, 1961 อ้างถึงในกุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2549) หรือเป็นรูปแบบของการแสดงพฤติกรรมที่มีการวางแผนที่จะก่อให้เกิดความสูญเสีย (Barch & Richardson, 1994 อ้างถึงในกุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2549)

Buss (1967, อ้างถึงในศุภกานัญญ์ สรวิวัฒน์, 2547) ได้แบ่งประเภทความก้าวร้าวออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ความก้าวร้าวทางกาย (Physical Aggression) เป็นความก้าวร้าวที่แสดงออกโดยการใช้อวัยวะทางกาย เช่น แขน ขา ฟัน หรือใช้อวัยวะทางกายร่วมกับอาวุธ เช่น มีด ปืน เพื่อให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวดทางกาย

2. ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มากกระตุ้นโดยใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเจ็บปวด

นอกเหนือจากการแบ่งความก้าวร้าวเป็นทางกายและทางวาจาแล้ว ความก้าวร้าวยังอาจแบ่งได้เป็นมิติอื่น ๆ เช่น การแบ่งโดย Shaffer (2005 อ้างถึงในกุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2549; ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ดังนี้

1. ความก้าวร้าวทางตรง (Direct Aggression) เป็นการแสดงความก้าวร้าวโดยเปิดเผย เช่น การทำร้ายร่างกาย ชกต่อย ขว้างปาสิ่งของ หรือการแสดงออกด้วยคำพูดที่ข่มขู่ และพยายามทำให้ปรากฏชัดเจนต่อผู้ที่ได้รับผลของความก้าวร้าว เป็นต้น

2. ความก้าวร้าวทางอ้อม (Indirect Aggression) เป็นการแสดงความก้าวร้าวโดยไม่เปิดเผย ผู้ที่ได้รับผลอาจไม่รู้ตัวว่าตนเองตกเป็นเป้าหมายของความก้าวร้าว และอาจไม่รู้ว่าใครคือผู้กระทำ ความก้าวร้าว เช่น การนินทา การสร้างข่าวลือเสียหายให้กับบุคคลที่เป็นเป้าหมาย เป็นต้น

โดยทั่วไปแล้วทฤษฎีทางจิตวิทยาที่นำมาใช้อธิบายความก้าวร้าวได้แก่ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ของ Freud (1856-1939) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของ Bandura (1989) และทฤษฎี Information processing ของ Dodge (1986) เนื่องจากได้อธิบายแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเยาวชนไปแล้วข้างต้น ในการทบทวนทฤษฎีเหล่านี้จะเป็นไปโดยสังเขปและมุ่งเน้นประเด็นของความก้าวร้าวเป็นหลัก

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

Freud (1856-1939) ได้กล่าวถึงความก้าวร้าวที่มีปรากฏอยู่ในโครงสร้างบุคลิกภาพของมนุษย์ในส่วนของ Id ซึ่งมีพื้นฐานความต้องการจากแรงขับทางเพศ (Sexual) และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Death Instinct) ซึ่งส่งผลให้บุคคลตอบสนองความต้องการของตนเองเพื่อให้ได้รับความสุขความพอใจ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ข้อเท็จจริงและความเป็นธรรม (จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ, 2543) ใช้หลักของการนำมาซึ่งความสุขความพึงพอใจ (Pleasure Principle) ในการกำหนดพฤติกรรมต่างๆ (กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2549)

จากแนวคิดของ Freud (1961) อาจสรุปได้ว่าสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นผลมาจากลักษณะบุคลิกภาพและความคิดความรู้สึกภายใน โดยความก้าวร้าวรุนแรงเป็นผลมาจากสัญชาตญาณดิบ (Id) ซึ่งหากไม่ได้รับการยับยั้งโดย Superego อันเป็นผลมาจากคำอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ ครอบครัว รวมถึงรูปแบบประเพณีวัฒนธรรมในสังคมที่หล่อหลอมความคิดและความเชื่อ และกฎเกณฑ์ที่ถูกต้องตามระเบียบแล้ว จะไม่สามารถทำให้เด็กเรียนรู้และเข้าใจว่าพฤติกรรมใดเหมาะสมหรือพฤติกรรมใดขัดต่อกฎระเบียบของสังคม และสามารถแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงตัวตน (Ego) ของตัวเองออกมาได้อย่างเหมาะสม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมตามแนวคิดของ Bandura (1989, อ้างถึงในสม โภชน์เอี่ยมสุภามิต, 2549)

ตามทฤษฎีนี้ความก้าวร้าว เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ โดยปัจจัยทางสภาพแวดล้อมร่วมกับปัจจัยส่วนบุคคล (สติปัญญา ชีวภาพและสิ่งภายในอื่น ๆ) มีผลต่อการเรียนรู้และการกระทำของบุคคล ซึ่ง Bandura เชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของบุคคล เกิดขึ้นโดยการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งจะถ่ายทอดลักษณะบุคลิกภาพต่างๆ มาสู่บุคคลและก่อให้เกิดกระบวนการการเรียนรู้ วัยรุ่นจะสังเกตบุคลิกลักษณะรวมถึงพฤติกรรมของตัวแบบที่ก้าวร้าว โดยต้องมีความสนใจในการเรียนรู้และจดจำพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวแบบ และนำมาประพฤติตามโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นตัวแบบได้รับ

รางวัล เช่น เมื่อเห็นตัวแบบที่กระทำผิดได้รับการยกย่อง ก็จะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ ตาม

ทฤษฎี *Information Processing* ตามแนวคิดของ Dodge (ไม่ระบุปีที่พิมพ์ อ้างถึงใน เพ็ญพิไล ฤทธาคุณานนท์, 2549) ตามทฤษฎีนี้พฤติกรรมมนุษย์มีที่มาจากองค์ประกอบสำคัญ 3 ปัจจัย ได้แก่ 1) ความสามารถที่กำหนดทางชีววิทยา เช่น พื้นฐานทางอารมณ์ 2) ฐานข้อมูล คือ ประสบการณ์ในอดีตที่มีอยู่ และ 3) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในอดีตและปัจจุบัน ในกรณีของความก้าวร้าวในเด็กและเยาวชนอาจมีประสบการณ์ทางบวกกับการใช้ความก้าวร้าว เมื่อประสบปัญหาและเด็กขาดความสามารถทางสังคม ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ประกอบกับมีสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า จะมีผลนำไปสู่การตัดสินใจและตีความสิ่งต่างๆ โดยใช้ความก้าวร้าวรุนแรงและกระทำผิดกฎหมายในที่สุด เช่น ถ้าวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่ใช้ความก้าวร้าวรุนแรงมาตั้งแต่เด็ก เมื่อประสบเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กระตุ้นอารมณ์ซึ่งในวัยนี้มีความเปราะบางอยู่แล้ว ก็มักจะตีความว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นบุคคลอื่นตั้งใจทำไม่ดีต่อตนเอง และหาทางบรรเทาความขัดแย้งโดยอาจเลือกใช้วิธีการที่แสดงความรุนแรงหรือก้าวร้าวมาตัดสินใจแก้ปัญหาได้

นอกจากนี้แล้ว ตามแนวคิดของ Miller (1975 อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2549) ก็อธิบายว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายจะมีบุคลิกภาพพื้นฐาน คือ ความก้าวร้าว (Aggression) ในขณะที่เดียวกันก็ชอบฝ่าฝืนกฎระเบียบ ขอบังคับกติกา และมักจะคิดว่าในบางสถานการณ์การละเมิดกฎหมายจะเป็นเหมือนเป็นการแสดงความท้าทาย เป็นวิธีการที่จะทำให้คนได้รู้จักตนเองมากขึ้น และคิดว่าการก่อความเดือดร้อนวุ่นวายให้ผู้อื่นเป็นความสนุกโดยไม่คำนึงถึงผลความเสียหายที่เกิดขึ้นกับคนอื่น

มีการศึกษาวิจัยหลายงานด้วยกันที่สนับสนุนและอธิบายสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนว่าเกี่ยวข้องกับกรณีบุคลิกภาพที่มีระดับความก้าวร้าวสูงตั้งแต่ในวัยเด็ก (Johnson, 1979)

Stouthamer-Loeber และ Loeber (1988) รายงานว่าเด็กที่มีระดับความก้าวร้าวสูงมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดเมื่อโตขึ้น เห็นได้จากผลการวิจัยที่พบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวที่วัดได้ตั้งแต่ในเด็กอายุ 6-13 ปี จะสามารถทำนายได้ว่าเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่จะกระทำผิดร้ายแรง สอดคล้องกับผลการศึกษาของประเทศสวีเดนที่พบว่า 2 ใน 3 ของเด็กชายจากจำนวนทั้งหมดที่ถูกรายงานว่ามีพฤติกรรมก้าวร้าวตั้งแต่อายุ 10-13 ปี จะกระทำผิดร้ายแรงเมื่ออายุ 26 ปี (Stattin & Magnusson, 1989) นอกจากนี้ Huesmann, Eron, Lefkowitz, และ Walder (1984) ได้ทำการศึกษาและพบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความก้าวร้าวในเด็กอายุ 8 ปี กับการกระทำความผิดในคดีร้ายแรงเมื่ออายุ 30 ปี พบว่าระดับความก้าวร้าวช่วยพยากรณ์ความเสี่ยงต่อการกระทำผิดร้ายแรงต่อไปในอนาคต

กล่าวได้ว่าการมีบุคลิกภาพและระดับความก้าวร้าวสูงตั้งแต่ในวัยเด็กจะเป็นตัวทำนายการกระทำผิดร้ายแรงของเด็กและเยาวชน โดย Patterson (1982) ศึกษาลักษณะความก้าวร้าวในเด็กอายุ

8 ปี จำนวน 850 คน พบว่าร้อยละ 38.5 ของเด็กที่มีคะแนนความก้าวร้าวสูงสุด 5 เปอร์เซนต์ จะกระทำความผิดในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันในช่วง 10 ปีข้างหน้า และมีเพียง 1 ใน 3 ของเด็กที่มีบุคลิกภาพก้าวร้าวในระดับสูงที่จะไม่กระทำความผิดเมื่อถูกวัดในอีก 10 ปีข้างหน้า นอกจากนี้ Huesmann et al. (1984) ยังพบว่าวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพก้าวร้าวสูง มีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดในช่วงอายุก่อน 30 ปี ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Pulkkinen (1983) ที่พบว่าความก้าวร้าวที่พบได้ตั้งแต่ในเด็กอายุ 8 ปี จะเป็นตัวทำนายการกระทำความผิดของเด็กในอีก 12 ปีข้างหน้า โดย Osborn และ West (1978) ก็รายงานผลงานวิจัยแนวทางเดียวกันว่าเด็กชายร้อยละ 36.1 ที่แสดงพฤติกรรมที่มีปัญหา ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ผู้ปกครองตั้งแต่วัย 8-10 ปี มีโอกาสเสี่ยงที่จะกระทำความผิดซ้ำ

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงผลการศึกษาที่สอดคล้องกันว่าวัยรุ่นที่กระทำความผิดร้ายแรงจะมีลักษณะบุคลิกภาพความก้าวร้าวตั้งแต่ในวัยเด็ก ดังนั้นจึงน่าสนใจที่จะศึกษาว่าปัจจัยนี้จะช่วยจำแนกวัยรุ่นที่กระทำความผิดครั้งแรกและกระทำความผิดซ้ำ

ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy)

คำนิยามคำว่า ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy) นั้นมีผู้อธิบายไว้หลายท่านด้วยกัน โดย Cohen และ Strayer (1996) อธิบายว่า ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจหรือมีความรู้สึกร่วมในอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น ซึ่งแบ่งได้เป็นสองด้าน ทั้งด้านกระบวนการทางความคิด (Cognitive process) ในการสามารถเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น และการแสดงออกทางอารมณ์ (Affective capacity) ที่บุคคลสามารถแบ่งปันเกิดความรู้สึกร่วมกับอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่นได้ ซึ่งคล้ายคลึงกับแนวคิดของ Pithers (1994 อ้างถึงใน Cohen & Strayer, 1996) ที่ให้คำนิยาม ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น ในแง่ของอารมณ์ความรู้สึก (Affective) กระบวนการรู้คิด (Cognition) และพฤติกรรม (Behavior) นอกจากนี้แล้ว Davis (1983) ระบุว่าความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น การเข้าใจและแสดงออกถึงความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นของแต่ละบุคคลนั้นจะทำได้อย่างสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อบุคคลเข้าใจมุมมองความรู้สึกผู้อื่น มีความรู้สึกร่วมต่ออารมณ์ผู้อื่น มีความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นและหลีกเลี่ยงที่จะสนใจเพียงแค่ว่าตัวเองเมื่อต้องเผชิญกับความกังวลและความไม่สบายใจพร้อมที่จะใส่ใจอารมณ์และความรู้สึกของผู้อื่น

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ามีงานวิจัยหลายชิ้นด้วยกันที่อธิบายว่าความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล (Eisenberg et al., 1996; Kaukiainen et al., 1999) โดยกล่าวว่าผู้ที่มีความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นสูงจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นมากกว่าผู้ที่มีความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Batson, Fultz, และ Schoenrade (1987) ที่อธิบายว่าความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy) จะมีส่วนกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมช่วยเหลือและเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และสนับสนุนแนวคิดที่ว่า การขาดความร่วมมือรู้สึกกับ

ผู้อื่นก่อให้เกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคมและความก้าวร้าว เนื่องจากบุคคลที่กระทำพฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้ไม่ตระหนักถึงผลกระทบของสิ่งที่ตนทำต่อการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่นได้ (Miller & Eisenberg, 1988)

จากการรวบรวมการศึกษาวิจัยโดยวิธี Systematic review และ Meta-analysis ของ Jolliffe และ Farrington (2004) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง Cognitive และ Affective empathy กับการกระทำผิดกฎหมาย จำนวน 35 งานวิจัย พบงานวิจัยเกี่ยวกับ Cognitive empathy จำนวน 21 งาน และ Affective empathy จำนวน 14 งาน โดยผลที่รายงานจากการศึกษาต่าง ๆ พบว่าการมี Cognitive empathy ต่ำจะมีความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิด ส่วน Affective empathy จะมีอิทธิพลน้อยกว่า อย่างไรก็ตามโดยภาพรวมแล้วพบว่าการมีความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำมีความสัมพันธ์ทางลบต่อการกระทำผิดของบุคคล โดยเฉพาะการกระทำผิดร้ายแรงและความสัมพันธ์ดังกล่าวจะปรากฏชัดเจนในวัยเด็กมากกว่าวัยผู้ใหญ่

มีนักอาชญาวิทยาจำนวนไม่น้อย (Burke, 2001; Bush, Mullis, & Mullis, 2000; Hogan, 1969) ที่รายงานว่าบุคคลกระทำความผิดหรือมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมจะมีความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้กระทำความผิด เนื่องจากว่าบุคคลดังกล่าวไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกในทางลบของผู้อื่นซึ่งเป็นผลจากการกระทำพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของตนเองได้ Feshbach (1975) และ Alexsic (1976) ได้ทำการศึกษาและพบผลในทิศทางเดียวกันว่าเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและกระทำผิดจะมีคะแนนจากแบบวัดความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นที่ต่ำกว่าเด็กกระทำผิดที่ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น เป็นเสมือนปัจจัยป้องกันการกระทำผิดของแต่ละบุคคล ซึ่งถ้าขาดความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นไป บุคคลก็จะมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิด นอกจากนี้แล้ว Farrington (1998) ซึ่งทำการศึกษาระยะยาวถึงปัจจัยที่ทำนายสาเหตุการกระทำผิดร้ายแรงในเด็กและเยาวชนชาย อายุ 10-21 ปี ได้อธิบายและสรุปความสำคัญของความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่อการกระทำผิดว่า การมีความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำจะทำให้บุคคลรับรู้ความรู้สึกและมุมมอง ความคิดของบุคคลอื่นได้ไม่ดี ซึ่งการขาดความเข้าใจในส่วนนี้ จะเป็นผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและใช้ความรุนแรงด้วยเหตุผลในข้างต้น

นอกจากนี้ ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างการขาดความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นและการกระทำผิด โดยเฉพาะความผิดเกี่ยวกับเพศและความผิดร้ายแรง มีผู้สนใจศึกษาเป็นอย่างมาก ดังเช่น Ellis (1982) ที่ทำการเปรียบเทียบเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจำนวน 331 คน กับเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิด พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดมีสติปัญญาและความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีร้ายแรงกับคดีปกติ พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำในคดีผิดร้ายแรงมีความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่กระทำผิดร้ายแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ Deardorff, Finch,

Kendall, Lira, และ Indrisano (1975) ยังได้ทำการศึกษาความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นเพิ่มเติมในกลุ่มผู้กระทำผิดซ้ำ โดยเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม คือ ผู้กระทำผิดครั้งแรก จำนวน 15 คน ผู้กระทำผิดซ้ำ จำนวน 15 คน และบุคคลทั่วไป จำนวน 15 คน พบว่ากลุ่มผู้กระทำผิดซ้ำมีความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่ได้กระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก

สำหรับแนวคิดในเรื่องความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นกับการกระทำผิดนั้นยังมีการนำไปใช้ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดด้วย เห็นได้จากโปรแกรมการแก้ไขฟื้นฟูในหลายเรือนจำ ที่เน้นการออกแบบหลักสูตรให้มีการเพิ่มความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นให้แก่ผู้กระทำผิด (Ross & Ross, 1995; Serin & Kuriychuk, 1994) สำหรับผู้ที่กระทำผิดซ้ำที่ใช้หลักการเดียวกันในการแก้ไขฟื้นฟู คือ การเพิ่มทักษะความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นเพื่อลดพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำไว้ในโปรแกรมด้วย ทั้งนี้ Mulloy, Smiley, และ Mawson (1999) ยังกล่าวสนับสนุนอีกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดร้ายแรง ทั้งที่กระทำผิดครั้งแรก หรือกระทำผิดซ้ำมักจะมีลักษณะความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มอื่น ๆ ดังนั้นการสอนทักษะความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นจึงเป็นองค์ประกอบพื้นฐานในหลักสูตรการฝึกอบรมผู้กระทำผิดในคดีต่าง ๆ

การใช้สารเสพติด

การใช้สารเสพติดยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความแตกต่างกันระหว่างวัยรุ่นที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นทั่วไป ดังจะเห็นได้จากการรายงานของ สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ (2544) ที่ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีรุนแรงของเด็กและเยาวชน พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจะมีการใช้ยาเสพติดถึงร้อยละ 93.8 และจากสถิติกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ปี 2549 ที่รายงานว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีในกระบวนการยุติธรรมมีประวัติกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดถึงร้อยละ 18.26 กล่าวได้ว่าฤทธิ์จากยาเสพติดอาจทำให้มีความไม่มั่นคงทางอารมณ์และเพิ่มความเสี่ยงในการกระทำผิดของวัยรุ่น (Wenar & Kerig, 2006)

การใช้สารเสพติดเป็นปัจจัยที่เสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จากการศึกษาสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ผ่านมา นั้น นักจิตวิทยาพบว่าการใช้ยาเสพติด ทั้งการดื่มแอลกอฮอล์และใช้ยาเสพติด จะมีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Hirschi, 1969; Lipsey & Derzon, 1998)

นอกจากนี้แล้วจากการศึกษาโดยวิธีการ Meta-analysis ของ Lipsey และ Derzon (1998) ยังพบว่าการใช้สารเสพติดเป็นตัวทำนายที่สำคัญที่สุดตัวหนึ่งถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

จากการศึกษาวิจัยของ Zamble และ Quinsey (1997) ที่มุ่งเน้นอธิบายลักษณะทั่วไปในกลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดซ้ำจำนวน 311 คน พบว่าปัญหาพฤติกรรมที่พบบ่อยมากที่สุดในกลุ่มผู้กระทำ

ผิดซ้ำก็คือการใช้สารเสพติด โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างมากถึงร้อยละ 80 ที่รายงานว่าใช้ยาเสพติด หรือแอลกอฮอล์ หรือใช้ร่วมกันทั้งสองอย่างในชีวิตประจำวันทั้งที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเข้าบำบัดรักษาจากปัญหานี้มาแล้ว โดยเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดซ้ำ และผู้กระทำผิดซ้ำพบว่าผู้กระทำผิดซ้ำดื่มแอลกอฮอล์เป็นประจำ และดื่มเป็นจำนวนมากจนขาดสติ นอกจากนี้ยังใช้สารเสพติดเป็นประจำ ซึ่งอาจสรุปได้ว่าการใช้สารเสพติดถือเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งช่วยจำแนกความแตกต่างกันระหว่างผู้กระทำผิดทั้งสองกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาลักษณะ แก้วตระกูล (2544) ที่พบว่าการใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกระทำผิดซ้ำของเด็ก และเยาวชน

ปัจจัยด้านครอบครัว

ในที่นี้กำหนดให้ตัวแปร ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของพ่อแม่ผู้ปกครอง และการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดอยู่ในส่วนของปัจจัยด้านครอบครัว โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความผูกพันกับผู้ปกครอง

การมีความรักความผูกพัน และสัมพันธ์ภาพที่ดีภายในครอบครัวช่วยในการยับยั้งพฤติกรรมของบุคคลที่จะกระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรม (Western, Lynch, & Ogilvie, 2004) ในทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) นั้น Hirschi (1969) อธิบายถึงองค์ประกอบหลักสี่ประการที่สะท้อนให้เห็นถึงความผูกพันในครอบครัว ซึ่งจะเป็นเกราะป้องกันไม่ให้นักบุคคลกระทำความผิด ได้แก่ ประการแรก Attachment หรือความผูกพัน ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกันระหว่างบุคคลกับผู้ที่มีความสำคัญในชีวิต เช่น ความผูกพันกันในครอบครัว ประการที่สอง Commitment หรือความไว้วางใจระหว่างสมาชิกในครอบครัว ประการที่สาม Involvement หรือความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในครอบครัว และประการสุดท้าย Believe หรือความเชื่อ ความศรัทธาในสถาบันครอบครัว หรือสมาชิกในครอบครัวบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยแนวโน้มที่จะก่อความผิดของบุคคลจะถูกควบคุมไว้ด้วยความผูกพันทั้ง 4 ข้อ ซึ่งผู้ที่มีความผูกพันสูงจะมีความเสี่ยงต่อการแสวงหาความพึงพอใจด้วยวิธีการที่ผิดกฎหมายน้อยกว่า (Kennedy, O'Connor, & Western, 2004)

นอกจากนี้แล้ว Hirschi (1969) ยังกล่าวว่าการแสดงออกถึงความผูกพันระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองและเด็ก มีส่วนป้องกันและช่วยลดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้อย่างมาก เนื่องจากการแสดงออกนี้สะท้อนให้เด็กและเยาวชนเห็นถึงการให้ความรักความผูกพันของพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีต่อตนเอง มีการสื่อสารเพื่อแสดงความรักความผูกพัน แสดงความรู้สึกและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่และลูก ทั้งนี้เพื่อแสดงถึงความรักความห่วงใยที่มีให้ต่อกัน และเป็นการแสดงความรู้สึกที่ดีให้แก่กัน เช่น การมีความรัก ความเคารพและความ

ห่วงใยดูแลที่ลูกและพ่อแม่ผู้ปกครองมิให้กัน โดยองค์ประกอบดังกล่าวเหล่านี้จะช่วยให้เด็กและเยาวชนควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้จากภายใน และส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีความเสี่ยงต่ำที่จะกระทำความผิด

มีการศึกษาที่ผ่านมามากมายซึ่งค้นคว้ากันที่พบว่าบุคคลที่มีระดับการควบคุมและความผูกพันทางสังคมต่ำมีโอกาสที่จะแสวงหาความพึงพอใจด้วยวิธีการที่ผิดกฎหมายมากกว่า ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาของ Mak (1990) ที่ศึกษาและเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามในเด็กชายและหญิงที่กระทำความผิดร้ายแรง พบว่าเด็กที่มีความผูกพันทางอารมณ์ที่มั่นคงกับพ่อแม่ผู้ปกครองจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางผกผันกับการกระทำความผิด นอกจากนี้แล้วในการศึกษาต่อมา Mak (1991) ยังพบว่าความผูกพันระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองและลูกที่ต่ำจะมีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับผลการศึกษาของ Loeber และ Stouthamer-Loeber (1986) ที่พบว่าการกระทำความผิดและพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนเกี่ยวข้องกับการขาดความดูแลเอาใจใส่ของพ่อแม่ การขาดการควบคุมดูแลและการขาดการอบรมระเบียบวินัย และการที่วัยรุ่นได้รับการปฏิเสธจากพ่อแม่ผู้ปกครอง ทั้งนี้ Franke (2000) ก็พบผลที่สอดคล้องกันว่าการมีความผูกพันทางอารมณ์ที่มั่นคง (Secure attachment) ระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองและลูก การที่ครอบครัวมีความรักความอบอุ่น จะมีส่วนทำให้การแสดงพฤติกรรมใช้ความรุนแรงและการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นต่ำ นอกจากนี้แล้วความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ การดูแลเลี้ยงดูและการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนยังได้รับการอธิบายในงานของ Barnes และ Farrell (1992) ที่กล่าวว่า การควบคุมดูแลพฤติกรรมเด็กของพ่อแม่ผู้ปกครองจะช่วยลดอัตราการกระทำความผิดและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Kennedy, O'Connor, & Western, 2004)

Henry, Tolan, และ Gorman-Smith (2001) ศึกษาผลของการมีปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัวและภายในกลุ่มเพื่อนกับพฤติกรรมต่อต้านและไม่ทำตามกฎระเบียบสังคมของวัยรุ่นชายจำนวน 246 คน พบว่าวัยรุ่นที่มีความผูกพันทางอารมณ์กับครอบครัวต่ำ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่สม่ำเสมอ และคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดทั้งในคดีทั่วไปและคดีความผิดร้ายแรง ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับ Zamble และ Quinsey (1997) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่ทำนายการกระทำความผิดซ้ำในคดีร้ายแรง โดยเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำความผิดซ้ำเพศชาย จำนวน 311 คน กับผู้กระทำความผิดครั้งแรก จำนวน 36 คน พบว่าผู้กระทำความผิดครั้งแรกมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว เช่น พ่อ แม่ พี่น้อง อย่างแน่นแฟ้น มีการทำกิจกรรมร่วมกันสม่ำเสมอ แตกต่างกับผู้กระทำความผิดซ้ำที่มักจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนมากกว่า

ดังนั้นจากทฤษฎีและงานวิจัยในข้างต้นจึงอาจกล่าวสรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมักจะมีสัมพันธภาพและความผูกพันกับพ่อแม่ผู้ปกครองในระดับต่ำแตกต่างจากเด็กและเยาวชนทั่วไป (Catalano & Hawkins, 1996)

การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง

นอกเหนือจากการมีความสัมพันธ์ที่อบอุ่นแน่นแฟ้นกับผู้ปกครอง การได้รับการเอาใจใส่ดูแลก็มีความสำคัญ มีการศึกษาวิจัยที่สนับสนุนความเชื่อมโยงระหว่างการขาดการควบคุมดูแลของพ่อแม่ต่อพัฒนาการการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน กล่าวคือพ่อแม่ผู้ปกครองที่ไม่สามารถควบคุมดูแลลูกของตนเองได้ มักจะไม่ทราบว่าลูกของตนใช้เวลาว่างทำอะไร คบเพื่อนที่มีลักษณะนิสัยอย่างไร ลดโอกาสในการที่พ่อแม่ผู้ปกครองจะเข้าไปอบรมสั่งสอนตักเตือนป้องกันพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เด็กและเยาวชนมีอิสระมากเกินไปจนอาจเกินเลยและแสดงพฤติกรรมต่อต้านสังคมจนกระทั่งทำความผิดได้ (Kennedy, O'Connor, & Western, 2004)

จากแนวคิดทฤษฎีการยับยั้งชั่งใจ หรือ Containment Theory ของ Reckless (1971 อ้างถึงในสุดสงวน สุธีสร, 2547) อธิบายว่าแต่ละบุคคลมีสภาวะการควบคุมทางภายใน (Inner) และภายนอก (Outer) ซึ่งจะผลักดันให้ทำตามบรรทัดฐานของสังคมหรือฝ่าฝืนบรรทัดฐานดังกล่าวและนำมาสู่การกระทำความผิดได้ โดยสภาวะการควบคุมเหล่านี้ ประกอบด้วย 5 ลักษณะ คือ *ข้อจำกัดภายใน* (Inner containment) ได้แก่ บุคลิกภาพส่วนบุคคล *ข้อจำกัดภายนอก* (Outer containment) ได้แก่ ข้อจำกัดที่ถูกใช้ในสังคม บรรทัดฐานของกลุ่มสังคมที่จะทำให้บุคคลกระทำตามหรือไม่กระทำได้ *แรงผลักดันภายใน* (Internal pushes) ได้แก่ ความกระสับกระส่าย กระวนกระวาย ความไม่พอใจ ความเบื่อหน่าย เป็นสิ่งที่อยู่ภายในใจ *แรงผลักดันภายนอก* (External pressures) ได้แก่ สภาวะความเป็นอยู่ (เกิดความเบื่อหน่าย) ในสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ซึ่งอาจมีความคาบเกี่ยวกับแรงผลักดันภายใน และ *แรงดึงจากภายนอก* (External pulls) ได้แก่ สังคมที่เบี่ยงเบนไป เช่น สภาพภายในครอบครัว ที่มีพ่อแม่หรือผู้ปกครองเล่นการพนันเป็นประจำจนทำให้เด็กเคยชินและซึมซับพฤติกรรมเบี่ยงเบนเหล่านี้ไปโดยไม่รู้ตัว

โดยนอกจากวัยรุ่นจะมีการควบคุมตนเองแล้ว การควบคุมของผู้ปกครองที่มีต่อวัยรุ่นเปรียบเหมือนข้อจำกัดภายนอก (Outer containment) ที่ช่วยยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นและหล่อหลอมให้วัยรุ่นประพฤติตนถูกต้องตามระเบียบสังคมได้ ฉะนั้นการควบคุมดูแลของผู้ปกครองในวัยรุ่นจึงมีอิทธิพลต่อการที่วัยรุ่นจะกระทำความผิดต่อไปในอนาคตหรือไม่ (Patterson, DeBaryshe, & Ramsey, 1989) การที่ครอบครัวขาดการควบคุมอบรมระเบียบวินัยที่เหมาะสมและสม่ำเสมอจะทำให้เด็กและเยาวชนมีความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดได้ ซึ่งมีการศึกษาหลายงานที่พบว่าการที่ผู้ปกครองมีการควบคุมดูแลสอดส่องบุตรหลานของตนเองอย่างเข้มงวดนั้นเมื่อผนวกกับการมีความผูกพันระหว่างผู้ปกครองและบุตรหลานจะช่วยป้องกันการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนได้ (Furstenberg, Cook, Eccles, Elder, & Sameroff, 1999; Gorman-Smith, Tolan, & Henry, 2000)

จากการศึกษาโดยวิธีการ Meta-analysis ของ Loeber และ Stouthamer-Loeber (1986) ซึ่งรวบรวมงานวิจัยต่าง ๆ จำนวน 29 งานที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางครอบครัวที่มีต่อ

พฤติกรรมก้าวร้าว เกร และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยเปรียบเทียบข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดกับไม่ได้กระทำผิด และกลุ่มตัวอย่างที่ก้าวร้าวกับไม่ก้าวร้าวในเพศหญิงและเพศชาย พบว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับการขัดเกลาทางสังคม เช่น การขาดการควบคุมดูแลจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง การถูกปฏิเสธจากพ่อแม่ผู้ปกครอง และความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองและลูก เป็นตัวทำนายที่สำคัญถึงการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เกร รวมทั้งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด

การที่วัยรุ่นมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด หรือ การที่วัยรุ่นมีผู้ปกครองอย่างน้อยหนึ่งคนกระทำพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมและกระทำผิดกฎหมาย มีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดและการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น อาจอธิบายได้จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมตามแนวคิดของ Bandura (1989, อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) มีความเชื่อว่าคนเราเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมได้โดยการสังเกตจากตัวแบบ ผ่าน 4 กระบวนการ คือ ความใส่ใจ (Attention) การจดจำ (Retention) การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Production) และแรงจูงใจ (Motivation) ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อความคิดและการแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่สำคัญ ก็คือ พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัว ซึ่งเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กเป็นอย่างมาก เนื่องจากเด็กจะเห็นและจดจำพฤติกรรมจากบุคคลเหล่านี้ตั้งแต่อายุน้อย จึงทำให้พฤติกรรมต่าง ๆ ของพ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวที่กระทำนั้นเด็กจะนำมาเป็นแบบอย่าง แม้ว่าจะเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องหรือผิดกฎหมายก็ตาม

นอกจากนี้แล้วตามทฤษฎีความแตกต่างทางสังคม (Differential Association Theory) ของ Sutherland (1975 อ้างถึงในสุดสงวน สุธีสร, 2547) มีแนวคิดพื้นฐานที่มุ่งเน้นเรื่องความสัมพันธ์ทางสังคม (Social relations) และการคบหาสมาคมของบุคคล อธิบายว่าบุคคลจะเรียนรู้การกระทำผิดจากสังคมภายในกลุ่มย่อยของตนเอง (Internal) โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผู้อื่นที่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน มีความถี่ในการพบปะพูดคุยและความเข้มข้นในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้พฤติกรรมระหว่างกัน เช่น พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวมีลักษณะพฤติกรรมและนิสัยอย่างไร เด็กและเยาวชนก็จะมิมิ้วยตามไปด้วย ซึ่งการเรียนรู้นี้จะเกี่ยวข้องทั้งในลักษณะของทัศนคติและเทคนิคเฉพาะในการกระทำผิด (Sutherland, 1975 อ้างถึงในสุดสงวน สุธีสร, 2547) ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนต้องอยู่อาศัยกับพ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวที่กระทำผิด เป็นระยะเวลาานาน มีความผูกพันระหว่างกันอย่างแน่นอนแล้วก็จะได้รับการถ่ายทอดความรู้และพฤติกรรมการกระทำผิดจนหลอมรวมเป็นพฤติกรรมที่ถาวรขึ้น (Dantzker, 1988)

ทฤษฎีที่กล่าวไปข้างต้นช่วยสนับสนุนแนวคิดที่ว่า การที่พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวเคยกระทำผิด จะเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน นอกจากนี้แล้วยังมีการ

ศึกษาวิจัยไม่น้อยที่สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวและพบว่าการมีพ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวที่มีพฤติกรรมต่อต้านฝ่าฝืนกฎระเบียบบังคับ หรือมีประวัติเคยกระทำความผิดมาก่อนจะส่งผลให้เยาวชนมีความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดร้ายแรง (Farrington, Jolliffe, Loeber, Stouthamer-Loeber, & Kalb, 2001; Hawkins et al., 1998; Lipsey & Derzon, 1998) และเป็นปัจจัยที่สำคัญและมีอิทธิพลในการทำนายการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน (Gendreau, Little, & Goggin, 1996) อย่างไรก็ตามความผูกพันที่แน่นแฟ้นและการมีปฏิสัมพันธ์กันภายในครอบครัวระหว่างพ่อแม่และลูกอย่างสม่ำเสมอก็เป็นปัจจัยสำคัญที่เสริมสร้างและป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (Catalano & Hawkins, 1996)

Andrews และ Bonta (2003) ได้รวบรวมงานวิจัยจำนวน 372 งานที่ศึกษาตัวแปรที่เป็นสาเหตุในการกระทำผิดของเด็ก โดยผลสรุปรวมจากการทบทวนงานวิจัยเหล่านี้ พบว่าปัจจัยหลักประการหนึ่งซึ่งช่วยพยากรณ์การกระทำผิด คือ การที่มีบุคคลในครอบครัวมีประวัติเคยกระทำความผิดมาก่อน นอกเหนือจากปัจจัยนี้ปัจจัยที่ช่วยพยากรณ์อื่น ๆ คือ การมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม หรือมีทัศนคติและความเชื่อที่ต่อต้านฝ่าฝืนกฎหมาย การคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่กระทำความผิด ปัจจัยทางบุคลิกภาพและอารมณ์ เช่น ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว มุ่งตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง มีประวัติในการแสดงพฤติกรรมต่อต้าน มีการศึกษาต่ำ

Baker และ Mednick (1984) ศึกษาชายชาวสวีเดนเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้กระทำความผิดชายชาวสวีเดนที่ถูกจับในคดีร้ายแรงซึ่งมีพ่อที่ไม่เคยมีประวัติกระทำความผิดกับกลุ่มผู้กระทำความผิดในลักษณะเดียวกันที่พ่อมีประวัติกระทำความผิดและถูกจับกุมมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง พบว่าชายที่มีอายุระหว่าง 18-23 ปี ที่พ่อเคยกระทำความผิดจะกระทำความผิดในคดีร้ายแรงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่พ่อไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน ซึ่ง Farrington (1989) พบผลคล้ายคลึงกันว่า การที่พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวของเด็กและเยาวชนเคยถูกจับหรือกระทำความผิดมาก่อนในช่วงที่เด็กอายุต่ำกว่า 10 ปี จะช่วยทำนายได้ว่าเด็กจะกระทำความผิดร้ายแรงในอนาคตต่อไป

นอกจากนี้ Paolucci, Violato, และ Schofield (2000) รวบรวมข้อมูลงานวิจัยจำนวน 238 งานที่ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำความผิดซ้ำ พบว่าครอบครัวที่มีประวัติกระทำความผิด เด็กและเยาวชนที่มีความสัมพันธ์ไม่ดีกับผู้ปกครอง และเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ร่วมกับพ่อแม่ผู้ปกครอง จะมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดเพิ่มขึ้น

ปัจจัยด้านสังคม

ในที่นี้กำหนดให้ตัวแปร การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำความผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน อยู่ในส่วนของปัจจัยด้านสังคม โดยมีรายละเอียดดังนี้

การศึกษาที่ผ่านมาหลายงานด้วยกันพบว่าการกระทำผิดร้ายแรงส่วนใหญ่ของวัยรุ่นเป็นผลจากการที่วัยรุ่นมีกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานของสังคม มีพฤติกรรมก้าวร้าวและกระทำผิด (Farrington, 1989; Moffitt, 1993; Hawkins et al., 1998) เนื่องจากในวัยรุ่น เพื่อนมีความสำคัญและส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดีร้ายแรงของวัยรุ่นใน 2 ตัวแปรด้วยกัน คือ การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด

การที่วัยรุ่นมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด หรือ การที่วัยรุ่นมีเพื่อนที่ใกล้ชิดอย่างน้อยหนึ่งคน กระทำพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมและกระทำผิดกฎหมาย มีผลทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการกระทำผิดและการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่นนั้น อาจอธิบายได้จากทฤษฎีความแตกต่างทางสังคม (Differential Association Theory) ของ Sutherland (1975 อ้างถึงในสุดสงวน สุธีสร, 2547) ที่กล่าวว่า การคบหาสมาคมของบุคคล ความสัมพันธ์และความผูกพันของผู้ที่อยู่ร่วมกันในสังคมที่มีการพบปะพูดคุยและแลกเปลี่ยนเรียนรู้พฤติกรรมระหว่างกัน โดยเฉพาะในสังคมกลุ่มย่อย (Internal) จะมีอิทธิพลต่อการกระทำของบุคคลมากกว่าปัจจัยส่วนบุคคลหรือลักษณะนิสัยเฉพาะตัว และปฏิกิริยาทางสังคมจากภายนอก (External) จากมุมมองนี้จึงอธิบายได้ว่าวัยรุ่นอาจเรียนรู้การกระทำผิดและฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคมจากสังคมภายในกลุ่มย่อยของตนเอง ซึ่งก็คือกลุ่มเพื่อนสนิทนั่นเอง โดยได้รับการถ่ายทอดระหว่างกันภายในกลุ่ม

นอกจากนี้แล้วทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมตามแนวคิดของ Bandura (1989, อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) ได้อธิบายว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของบุคคล เกิดขึ้น โดยการสังเกตจากตัวแบบที่ตนเองสนใจและให้ความสำคัญ โดยสำหรับวัยรุ่นแล้วมักจะทำให้ให้ความสำคัญกับเพื่อนสนิท ฉะนั้นเพื่อนจึงมีอิทธิพลกับวัยรุ่นเป็นอย่างมาก และการที่วัยรุ่นจะทำตามพฤติกรรมของเพื่อนหรือไม่ขึ้นอยู่กับผลกรรมของตัวแบบหรือเพื่อนที่เคยกระทำผิดว่าเป็นเช่นไร ถ้าผลกรรมที่ตัวแบบได้รับเป็นแรงเสริมทางบวก เช่น ได้รับรางวัล ได้รับความพึงพอใจ คำชมเชย พฤติกรรมนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะถูกเลียนแบบ ดังนั้นการมีเพื่อนสนิทที่กระทำผิดและได้รับผลตอบแทนเป็นคำยกย่องชมเชยจากเพื่อนในกลุ่ม หรือ ได้ทรัพย์สินเงินทอง ย่อมจะเป็นแบบอย่างและส่งผลให้วัยรุ่นเลียนแบบพฤติกรรมและกระทำผิดในลักษณะเดียวกันได้

อย่างไรก็ตามวัยรุ่นไม่มีอำนาจกำหนดแนวทางการดำเนินชีวิตของตนเองได้เสมอ ฉะนั้นการรับเอาค่านิยมการกระทำผิดเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตัวเอง ยังอาจขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานและ

ค่านิยมของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อวัยรุ่น ซึ่งถือเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในวัยรุ่น

การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

การศึกษาจำนวนไม่น้อยพบว่า การกระทำผิดส่วนใหญ่ของวัยรุ่นนั้นเกิดในลักษณะกลุ่มแก๊งค์ ซึ่งเป็นผลจากการที่เด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่อต้าน และละเมิดกฎเกณฑ์ทางสังคม มีการถ่ายทอดความคิด และค่านิยมดังกล่าวให้แก่กัน ดังนั้นการรับเอาแนวคิดและบรรทัดฐานจากกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎระเบียบของสังคมจึงส่งผลต่อพฤติกรรมต่อต้านสังคมและการกระทำผิดในอนาคตของวัยรุ่นได้ (Dishion, Andrews, & Crosby, 1995; Hawkins, Catalano, & Miller, 1992; Henry et al., 2001)

การที่แนวคิด ค่านิยม และบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนนั้น อัจฉริยะบายได้ด้วยทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of Reasoned Action) ของ Ajzen และ Fishbein (1980 อ้างถึงในประภาศรี ปัญญาวิรัชชัย, 2550) ซึ่งอธิบายว่าพฤติกรรมของบุคคลอยู่ภายใต้การควบคุมของความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรม ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ ได้แก่ เจตคติต่อการกระทำพฤติกรรม (Attitude Toward the Behavioral) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norms) โดยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการอธิบายเรื่องบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนนี้ แบ่งได้เป็น 2 องค์ประกอบ คือ 1) ความเชื่อที่บุคคลมีเกี่ยวกับความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของตน (Normative Belief) และ 2) แรงจูงใจที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตน (Motivation to Comply) ดังนั้นการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ จึงขึ้นอยู่กับความเชื่อของบุคคลที่ว่ากลุ่มอ้างอิงที่ตนให้ความสำคัญคาดหวังให้ตนกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ มากน้อยแค่ไหน และแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิง กล่าวคือ การที่เด็กและเยาวชนจะกระทำผิดหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเด็กและเยาวชนจะรับรู้อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่สนับสนุนให้กระทำผิดหรือไม่ และมีแรงจูงใจในการกระทำผิดตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนมากน้อยเพียงใด

นอกจากนี้ Kohlberg (1986) ซึ่งอธิบายพัฒนาการทางจริยธรรม (พรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ และศิริรงค์ ทับสายทอง, 2549) ได้ระบุว่าวัยรุ่นจะมีจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 2 หรือขั้น Conventional level ในระดับที่ 3 และ 4 ซึ่งเป็นการให้ความสำคัญทางจริยธรรมที่ให้ความสำคัญกับการยอมรับและปฏิบัติตามมาตรฐานของครอบครัว เพื่อน และกลุ่มสังคม เช่น พ่อแม่ผู้ปกครอง กลุ่มเพื่อน หรือ กฎหมายระเบียบสังคม (Santrock, 2003) ดังนั้นความคิด ค่านิยม ระดับศีลธรรมของกลุ่มเพื่อนจึงมีความสำคัญต่อการตัดสินใจทางจริยธรรมของวัยรุ่นอยู่ไม่น้อย

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและอธิบายถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการกระทำผิดและการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่นในปีจัยทั้งสองข้างต้นนั้น มีผู้ทำการศึกษาไว้อย่างกว้างขวาง เห็นได้จากการศึกษาหลายงานด้วยกันที่ระบุว่า การมีเพื่อนสนิทที่กระทำผิดมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดร้ายแรงของวัยรุ่น (Farrington, 1989; Hawkins et al., 1998) จากผลการศึกษาของลักขณา แก้วตระกูล (2544) ที่ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 430 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 212 คน และกลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดครั้งเดียว จำนวน 218 คน พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น ได้แก่ การคบเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Caldwell (2002) ที่พบว่า การคบเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมาย จะมีส่วนเพิ่มความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน เช่นเดียวกับ Loeber et al. (2005) ที่ศึกษาปัจจัยที่ทำนายการกระทำผิดร้ายแรงในวัยรุ่นชายจำนวน 724 คน พบว่าการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีผลต่อการกระทำผิดร้ายแรงของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กตัญชติ ณรงค์ราช (2543) ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย ในกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 606 คน ที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี แบ่งเป็นวัยรุ่นชายที่กระทำผิด จำนวน 300 คน และวัยรุ่นชายที่ศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 306 คน พบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย ได้แก่ การคบเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมาย ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และการมีพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับผลการวิจัยของ เรืองชัย เรืองไพศาล (2543) ที่ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 169 ราย แบ่งเป็นเพศชาย 128 คน และเพศหญิง 41 คน พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับ เกษวรงค์ จินะแสน (2542) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยทำการสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน ที่มีอายุระหว่าง 7-17 ปี พบว่าเด็กที่กระทำผิดซ้ำจำนวนถึง 7 คน มีสาเหตุแห่งการกระทำผิดที่มาจาก การคบหาสมาคมกับเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมไม่ดีและกระทำผิด ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้และถ่ายทอดลักษณะการกระทำผิดให้แก่กัน

นอกจากนี้แล้ว Zamble และ Quinsey (1997) ทำการศึกษาปัจจัยที่ทำนายการกระทำผิดซ้ำในคดีร้ายแรง โดยเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดซ้ำเพศชาย จำนวน 311 พบว่าผู้กระทำผิดซ้ำมีความสัมพันธ์และคบกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดแตกต่างกับผู้กระทำผิดครั้งแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับ Johnson (1979) ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นจำนวน 734 คน พบว่าการคบหา

สมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิดเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำนายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้ Andrews และ Bonta (2003) ได้รวบรวมงานวิจัยจำนวน 372 งานที่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่ช่วยอธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และสรุปว่าการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิดนับเป็นสาเหตุหลักของการก่ออาชญากรรมของเยาวชน

ผลการศึกษาของอัชฌา ลิมป์ไพฑูรย์ (2522) ที่ศึกษาลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) อายุระหว่าง 14-18 ปี จำนวน 200 คน พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรม อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะยากจน บิดามารดาแยกกันอยู่ และเด็กส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษาและประกอบอาชีพ โดยจะพบว่าเด็กมีการรวมตัวและเกิดความผูกพันต่อกลุ่มเพื่อนในสถานฝึก แต่หลายครั้งความผูกพันในลักษณะดังกล่าวมีผลเสีย เนื่องจากเด็กและเยาวชนมักพุดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์การกระทำผิดใจให้แก่กัน และกันภายในกลุ่มโดยการเล่าสู่กันฟังหรือทำให้ดูเป็นแบบอย่าง

จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมีบทบาทสำคัญต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เมื่อวัยรุ่นอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดจะเพิ่มความเสี่ยงในการกระทำผิดของวัยรุ่น (Henry, Tolan, & Gorman-Smith, 2001) และการได้รับความกดดันจากกลุ่มเพื่อนก็ถือเป็นตัวทำนายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดย Elliot, Huizinga, และ Ageton (1985 as cited in Loza, 2003) กล่าวสนับสนุนว่าการมีกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด จากการวิจัยของ ภูมิพงษ์ ขุนฉนมณี (2547) เรื่องตัวแปรที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ซึ่งเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนในความดูแลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนปี 2547 จำนวน 1,000 คน โดยเด็กและเยาวชนเหล่านี้มีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ยาเสพติด ทำร้ายชีวิตและร่างกาย อาวุธปืนและวัตถุระเบิด และความผิดเกี่ยวกับเพศ มีผลสอดคล้องว่าการที่เด็กและเยาวชนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม มีอิทธิพลช่วยพยากรณ์การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน โดยผู้วิจัยอธิบายว่าการคบหากลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายหรือมีลักษณะเป็นแก๊งค์อาชญากรรม ตั้งแต่ในช่วงอายุน้อย และคบกันเป็นระยะเวลานาน จะทำให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้เพื่อรับเอาทัศนคติ ค่านิยม บรรทัดฐาน และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมาปฏิบัติตาม และถ้ามีการคบเพื่อนที่กระทำผิดยิ่งมากเท่าใดเด็กและเยาวชนก็มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำมากขึ้น

นอกจากนี้แล้ว Catalano และ Hawkins (1996) ได้สัมภาษณ์วัยรุ่นและผู้ใหญ่ในช่วงอายุ 14-35 ปี ซึ่งมีประวัติการทำความผิดในคดีลักทรัพย์ (ขโมยพาหนะ) และพบว่าอิทธิพลจากเพื่อนเป็นแรงจูงใจที่สำคัญและมีส่วนที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมลักทรัพย์บ่อยครั้งมากที่สุด และปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนถือเป็นแรงเสริมที่สำคัญในการสร้างทัศนคติที่สนับสนุนให้ก่อความผิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Gold และ Petronio (1980) ที่กล่าวสนับสนุนว่า ปัจจัยที่สำคัญและส่งผลต่อการ

กระทำผิดของเด็กและเยาวชนก็คือกลุ่มเพื่อน โดยเด็กซึ่งมีกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือกระทำความผิดก็จะแสดงออกพฤติกรรมในลักษณะเดียวกันกับเพื่อนในกลุ่มของตนเอง

จากข้อมูลต่าง ๆ ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำมีการอิงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนในการแสดงพฤติกรรมของตนเองแตกต่างจากวัยรุ่นที่กระทำผิดครั้งแรก รวมทั้งวัยรุ่นทั่วไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร

สมมติฐานของการวิจัย

วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกันในปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคม

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variable) คือ ประเภทของวัยรุ่นชาย แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่
  - 1.1 วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง
  - 1.2 วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง
  - 1.3 วัยรุ่นชายทั่วไป
2. ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่

ปัจจัยส่วนบุคคล

  - 2.1 ความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity)
  - 2.2 ความก้าวร้าว (Aggression)
  - 2.3 ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy)
  - 2.4 การใช้สารเสพติด

ปัจจัยด้านครอบครัว

  - 2.5 ความผูกพันกับผู้ปกครอง
  - 2.6 การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง
  - 2.7 การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด

ปัจจัยด้านสังคม

2.8 การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด

2.9 การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความผิดร้ายแรง หมายถึง การกระทำที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินให้มีความผิดในคดีฆ่าผู้อื่น พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต ข่มขืน และปล้นทรัพย์
2. การกระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง หมายถึง การที่บุคคลที่เคยกระทำ ความผิดร้ายแรงและได้ถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมของเด็กและเยาวชนแล้ว ภายหลังกลับมากระทำ ความผิดร้ายแรงซ้ำอีก
3. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หรือ ศูนย์ฝึกและอบรม หมายถึง หน่วยงานสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีหน้าที่ให้การฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความประพฤติเสียหายหรือมีพฤติกรรมรุนแรงเกินกว่าจะแก้ไขตนเองได้ โดยพิพากษาตัดสินให้ส่งตัวไปรับการฝึกและอบรม
4. วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 14-18 ปี และเป็นเพศชายที่ถูกศาลเยาวชนและครอบครัวกลางตัดสินว่ากระทำผิดในความผิดร้ายแรงและสั่งให้เข้ารับการฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นครั้งแรก
5. วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 14-18 ปี และเป็นเพศชายที่เคยกระทำผิดในความผิดร้ายแรง และได้ถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมของเด็กและเยาวชนแล้ว ภายหลังกลับมากระทำผิดในความผิดร้ายแรงซ้ำอีก และถูกศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
6. วัยรุ่นชายทั่วไป หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 14-18 ปี และเป็นเพศชายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ชัดเจนในการเปรียบเทียบกับวัยรุ่นที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ วัยรุ่นกลุ่มนี้จะต้องไม่เคยถูกจับกุมหรือถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน นอกจากนั้นยังต้องไม่เคยถูกหักคะแนนความประพฤติในเรื่องของการฝ่าฝืนกฎระเบียบในโรงเรียน
7. ความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) หมายถึง การตอบสนองต่อสถานการณ์ของแต่ละบุคคลที่เป็นไปโดยขาดความยั้งคิด หรือขาดการควบคุมอารมณ์ ประเมินโดยแบบวัดความหุนหันพลันแล่นของ Whiteside และ Lynam (2001)

8. **ความก้าวร้าว (Aggression)** หมายถึง การข่มขู่ บีบบังคับ เรียกร้อง หรือการแสดงออกที่รุนแรงโดยเจตนา เพื่อให้ได้มาถึงวัตถุประสงค์ของบุคคล โดยทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย ประเมินโดยแบบวัดความก้าวร้าว ของ Buss และ Perry (1992) ซึ่งพัฒนาโดย ประภาศรี ปัญญาวิชิตชัย (2550) โดยมีการดัดแปลงและแก้ไขโดยผู้วิจัย

9. **ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy)** หมายถึง ความสามารถคิดการณืตามอารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่นและความสามารถมีอารมณ์ตามความรู้สึกของผู้อื่นได้ ประเมินโดยแบบวัดความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาและดัดแปลงจากแบบวัดของ Caruso และ Mayer (1998)

10. **ความผูกพันกับผู้ปกครอง** หมายถึง ระดับความรักความผูกพัน และสัมพันธ์ภาพที่กลุ่มตัวอย่างมีกับผู้ปกครอง ประเมินโดยแบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ของ Parker, Tupling, และ Brown (1979)

11. **การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง** หมายถึง การรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับการควบคุมดูแลของผู้ปกครองใน 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การควบคุมดูแลของผู้ปกครองในด้านกฎระเบียบของบ้าน ด้านกิจกรรม และด้านความสนใจกิจกรรมของบุคคล ประเมินโดยแบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) ของชิตนาถ ลิ้มอรุณ (2549)

12. **การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด** หมายถึง การที่กลุ่มตัวอย่างมีผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวอย่างน้อยหนึ่งคนกระทำพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมและกระทำผิดกฎหมาย ประเมินโดยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

13. **การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด** หมายถึง การที่กลุ่มตัวอย่างมีเพื่อนที่ใกล้ชิดอย่างน้อยหนึ่งคนกระทำพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมและกระทำผิดกฎหมาย ประเมินโดยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

14. **การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน** หมายถึง การที่บุคคลรับรู้ความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนในการฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม ไม่ว่าจะเป็กลุ่มเพื่อนสนิท กลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน เพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือกลุ่มเพื่อนรุ่นพี่ และแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังนั้น ประเมินโดยแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดซึ่งสร้างและพัฒนาโดยสิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ตามแนวคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980)

15. **การใช้สารเสพติด** หมายถึง สภาวะที่บุคคลใช้สุรา ยาเสพติด วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และสารระเหย ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดย รับประทาน ดม สูบ นิด หรือด้วยประการใด ๆ ทำให้สุขภาพทั่วไปทรุดโทรม ซึ่งหมายรวมถึงพิษ หรือส่วนของพิษที่เป็นผลผลิตเป็นสารเสพติดให้โทษหรืออาจใช้ผลิตเป็นสารเสพติดให้โทษ สารเสพติดนี้มีตัวอย่างเช่น สุรา เฮโรอีน เมทแอมเฟตามีน เอ็มดีเอ็มเอ (ยาอี) พิษกัญชา พิษกระท่อม เป็นต้น (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2528 และฉบับที่ 3 พ.ศ. 2530) ประเมินโดยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้รับทราบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป

กรอบแนวความคิด

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกในความคิดร้ายแรงกับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดประเภทเดียวกันและวัยรุ่นชายทั่วไป ที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยมีรายละเอียดและขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดร้ายแรงและกลุ่มวัยรุ่นชายทั่วไปจำนวนทั้งหมด 317 คน แบ่งได้ดังนี้

1. กลุ่มที่กระทำผิด

ประกอบด้วยวัยรุ่นเพศชายอายุ 14-18 ปี ที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และถูกศาลพิพากษาตัดสินให้ฝึกและอบรมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา บ้านอุเบกขา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา 2 จังหวัดชลบุรี จำนวน 217 คน ดังนี้

- 1.1 วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง จำนวน 137 คน
- 1.2 วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง จำนวน 80 คน

2. กลุ่มทั่วไป

ประกอบด้วยวัยรุ่นทั่วไปเพศชาย อายุ 14-18 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และไม่เคยถูกจับกุมหรือถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน นอกจากนั้นยังต้องไม่เคยถูกหักคะแนนความประพฤติในเรื่องของการฝ่าฝืนกฎระเบียบในโรงเรียน จำนวน 100 คน

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เพื่อให้มีการกระจายของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ ที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด และกลุ่มวัยรุ่นชายทั่วไปที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยดำเนินการดังนี้

1. กำหนดขอบเขตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และถูกศาลพิพากษาตัดสินอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขต

กรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา บ้านอุเบกขา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา 2 จังหวัดชลบุรี สำหรับวัยรุ่นชายทั่วไป คัดเลือกวัยรุ่นชายที่มีความประพฤติดีและไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน จากโรงเรียนหอวัง

2. ผู้วิจัยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2549) เพื่อคัดสรรกลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดครั้งแรก กระทำความผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นทั่วไป จากการตอบแบบสอบถามเรื่องปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคม จำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มที่กระทำความผิดครั้งแรก 137 คน กลุ่มที่กระทำความผิดซ้ำ 80 คน และกลุ่มวัยรุ่นทั่วไป 100 คน รวมทั้งสิ้น 317 คน ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2

จำนวนและร้อยละของแบบสอบถามที่ได้รับคืนจำแนกตามความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม (N=317)

กลุ่มตัวอย่าง	แบบสอบถามที่ได้รับคืน		แบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์		แบบสอบถามที่สมบูรณ์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วัยรุ่นที่กระทำความผิดร้ายแรง						
กระทำความผิดครั้งแรก	137	43.22	0	0	137	43.22
กระทำความผิดซ้ำ	80	25.24	0	0	80	25.24
วัยรุ่นชายทั่วไป	100	31.54	0	0	100	31.54
รวม	317	100.00	0	0	317	100.00

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบวัดความหุนหันพลันแล่น (UPPS Impulsive Behavior Scale) ของ Whiteside และ Lynam (2001)

ตอนที่ 3 แบบวัดความก้าวร้าว (Aggression questionnaire) ของ Buss และ Perry (1992) ซึ่งพัฒนาโดย ประภาศรี ปัญญาวิชชัย (2550) โดยมีการดัดแปลงและแก้ไขโดยผู้วิจัย

ตอนที่ 4 แบบวัดความรู้สึกร่วมรู้สึกับผู้อื่น (Empathy scale) พัฒนาและดัดแปลงจากแบบวัดของ Caruso และ Mayer (1998)

ตอนที่ 5 แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง (Parental Bonding Instrument-PBI) ของ Parker, Tupling, และ Brown (1979)

ตอนที่ 6 แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) ของริตนาถ ลิมอรุณ (2549)

ตอนที่ 7 แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน (Independence from Peer Norms Scale) ดัดแปลงมาจากแบบวัดซึ่งสร้างและพัฒนาโดย สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ตามแนวคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980)

สำหรับข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังกล่าวไปแล้วข้างต้นมีดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

สอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นให้ครอบคลุมเนื้อหาและลักษณะปัจจัยต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน การใช้สารเสพติด การใช้แอลกอฮอล์ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนของพ่อแม่ ประวัติสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดประเภทความผิดที่ถูกดำเนินคดี ซึ่งมีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดและให้เลือกตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้

2. แบบวัดความหุนหันพลันแล่น (UPPS Impulsive Behavior Scale)

แบบวัดความหุนหันพลันแล่นใช้ประเมินการตอบสนองต่อสถานการณ์ของแต่ละบุคคลที่ขาดความยั้งคิด ขาดการควบคุมอารมณ์ นำมาจากแบบวัดของ Whiteside และ Lynam ในปี 2001 โดยนำเฉพาะข้อกระทงในด้าน Urgency จำนวนทั้งหมด 12 ข้อ มาพัฒนาและแปลเป็นภาษาไทย โดยมีข้อกระทงที่มีความหมายทางลบหนึ่งข้อ ได้แก่ข้อ 11

กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัด โดยแสดงความรู้สึกว่าข้อกระทงในแต่ละข้อตรงกับตัวเองมากน้อยเพียงใด ตัวอย่างข้อกระทง เช่น “เวลาที่ฉันรู้สึกแย่ ฉันมักจะทำอะไรเพื่อให้รู้สึกดีขึ้นแล้วก็นึกเสียดใจในภายหลัง” และ “เวลาที่ฉันอารมณ์ไม่ดี ฉันจะทำอะไรโดยไม่คิด” เป็นต้น ใน 5 ระดับ คือ ไม่ตรงเลย ถึง ตรงมาก โดยเกณฑ์การให้คะแนนเป็นดังนี้

ข้อกระทงทางบวก มีจำนวน 11 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1-10 และ 12 กำหนดให้มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังตารางด้านล่าง

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่ตรงเลย	1
ไม่ค่อยตรง	2
ปานกลาง	3
ค่อนข้างตรง	4
ตรงมาก	5

ข้อกระทงทางลบ มีจำนวน 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 11 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางด้านล่าง

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่ตรงเลย	5
ไม่ค่อยตรง	4
ปานกลาง	3
ค่อนข้างตรง	2
ตรงมาก	1

การคิดคะแนนของแบบวัดนี้ จะใช้วิธีการรวมคะแนนที่ได้จากข้อกระทงทั้งหมด โดยมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 60 คะแนน และคะแนนต่ำสุด 12 คะแนน ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสูงเพียงใด จะยิ่งแสดงว่ามีความหุนหันพลันแล่นมากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนน้อยก็จะแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความหุนหันพลันแล่นต่ำ

การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความหุนหันพลันแล่น

สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ขอลิขสิทธิ์มาตราย่อยด้าน Urgency จากแบบวัดความหุนหันพลันแล่นของ Whiteside และ Lynam (2001) เนื่องจากมีความสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์ในการศึกษาลักษณะบุคลิกภาพความหุนหันพลันแล่นมากที่สุด

โดยผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดและตรวจสอบแบบวัด ดังนี้

1. นำแบบวัดความหุนหันพลันแล่นมาพัฒนาและแปลเป็นภาษาไทย (Forward Translation) โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นที่ปรึกษาในการแปลภาษาไทย (ภาคผนวก ก)

2. นำแบบวัดความหุนหันพลันแล่นที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Backward Translation) โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจสอบและเปรียบเทียบแบบวัดที่แปลกลับกับต้นฉบับว่ามีความหมายตรงกันหรือไม่ พบว่าทุกข้อมีความหมายตรงกันทั้งหมด

3. นำแบบวัดความหุนหันพลันแล่นฉบับภาษาไทย (ครั้งที่ 1) ไปทดสอบความเข้าใจด้านภาษากับกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อดูว่าภาษาในข้อกระทงนั้นง่ายต่อความเข้าใจหรือไม่ ซึ่งพบว่าสามารถอ่านเข้าใจได้ทุกข้อ หลังจากนั้นจึงนำเครื่องมือไปทดสอบในกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) พบว่าจากข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อ มีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 จำนวน 10 ข้อ และมีข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 2 ข้อ และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .81

4. นำข้อกระทงทั้ง 2 ข้อที่ไม่ผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 มาปรับปรุงการแปลเป็นภาษาไทย (Forward Translation) และการแปลกลับจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ (Backward Translation) อย่างถูกต้องและมีความหมายตรงกับเนื้อหาของแบบวัดต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน

5. นำแบบวัดความหุนหันพลันแล่นฉบับภาษาไทย (ครั้งที่ 2) ไปทดสอบกับกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน (ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มนักร้อง ข้อ 3) เพื่อหาค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) พบว่าในครั้งนี้อย่างไรก็ตาม ข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .83 (ภาคผนวก ก)

ผู้วิจัยนำแบบวัดความหุนหันพลันแล่น ฉบับภาษาไทย (ครั้งที่ 2) ที่ผ่านการตรวจสอบภาษาและคุณภาพของเครื่องมือแล้ว นำมาเป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

3. แบบวัดความก้าวร้าว (Aggression Questionnaire)

แบบวัดความก้าวร้าว ใช้ประเมินอารมณ์ ความรู้สึกและพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่มีเกี่ยวกับความก้าวร้าว ทั้งความก้าวร้าวทางกาย วาจา ความโกรธและความเป็นปฏิกิริยา เพื่อให้ได้มาถึงวัตถุประสงค์ของบุคคลโดยผู้วิจัยดัดแปลงและแก้ไขจากแบบวัด ซึ่งพัฒนาโดยประภาศรี ปัญญาวิชิต (2550) ที่แปลและเรียบเรียงจากแบบวัดความก้าวร้าว (Aggression Questionnaire) ของ Buss และ Perry (1992) ซึ่งการดัดแปลงนี้เป็นไปเพื่อให้เนื้อหามีความเหมาะสมกับประเด็นที่ต้องการศึกษาและลดจำนวนข้อกระทงลง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดนั้น จากการวิจัยที่ผ่านมาพบว่ามีการศึกษาไม่สูงนัก (Andrews & Bonta, 2003) และบางรายไม่สามารถอ่านเขียนได้ด้วยตนเองจึงมีข้อจำกัดในการตอบแบบวัดที่มีข้อกระทงเป็นจำนวนมาก โดยภายหลังการดัดแปลงแล้วมีข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกระทงที่มีความหมายในทางบวกทั้งหมด แบ่งหัวข้อเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ความก้าวร้าวทางกาย (Physical Aggression) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 11-16
2. ความก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 3, 5, 8, 17
3. ความโกรธ (Anger) จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1-2, 4, 6-7
4. ความเป็นปฏิกิริยา (Hostile) จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 9-10, 18-20

กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัด โดยแสดงความรู้สึกว่าข้อกระทงในแต่ละข้อตรงกับตัวเองมากน้อยเพียงใด ตัวอย่างข้อกระทง เช่น “ถ้าใครทำร้ายฉัน ฉันจะทำร้ายกลับ” และ “ฉันควบคุมตัวเองไม่ให้ทำร้ายคนอื่นไม่ได้ในบางครั้ง” เป็นต้น ใน 5 ระดับ คือ ไม่ตรงเลย ถึง ตรงมาก โดยเกณฑ์การให้คะแนนเป็น ดังนี้

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่ตรงเลย	1
ไม่ค่อยตรง	2
ปานกลาง	3
ค่อนข้างตรง	4
ตรงมาก	5

การคิดคะแนนของแบบวัดนี้ ใช้วิธีการรวมคะแนนที่ได้จากข้อกระทงทั้งหมด โดยผลคะแนนรวมจะมีค่าสูงสุด 100 คะแนน และต่ำสุด 20 คะแนน ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสูงเพียงใดจะยิ่งแสดงว่ามีความก้าวร้าวสูงขึ้นเท่านั้น ในขณะที่ถ้ากลุ่มตัวอย่างยังมีคะแนนน้อยก็จะแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความก้าวร้าวต่ำ

การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความก้าวร้าว

แบบวัดความก้าวร้าว สร้างและพัฒนาขึ้นครั้งแรกโดย Buss และ Perry ในปี 1992 เป็นภาษาอังกฤษ มีจำนวนทั้งหมด 29 ข้อ มีค่าความเที่ยงของแบบวัด (Reliability) ซึ่งวัดโดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในของ Cronbach's alpha ได้เท่ากับ .89

ในส่วนของแบบวัดภาษาไทย ประภาศรี ปัญญาวิรัชชัย (2550) ได้แปลและเรียบเรียงขึ้น โดยผ่านการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดแล้ว พบว่ามีค่าความเที่ยงซึ่งวัดโดยค่า Cronbach's alpha ได้เท่ากับ .86 (ประภาศรี ปัญญาวิรัชชัย, 2550) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้คัดแปลงและแก้ไขแบบวัดเพื่อให้มีความเหมาะสมกับงานวิจัยมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดและตรวจสอบแบบวัด ดังนี้

ผู้วิจัยนำแบบวัดความก้าวร้าวที่คัดแปลงแล้วไปทดสอบความเข้าใจด้านภาษากับวัยรุ่นชายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างก่อนเพื่อดูว่าภาษาในข้อกระทงนั้นง่ายต่อความเข้าใจหรือไม่ ซึ่งพบว่าสามารถอ่านได้เข้าใจทุกข้อ จากนั้นนำแบบวัดไปทดสอบในกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) พบว่าจากข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ ข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .91 (ภาคผนวก ค)

ผู้วิจัยนำแบบวัดความก้าวร้าว ที่ผ่านการตรวจสอบภาษาและคุณภาพของเครื่องมือแล้ว นำมาเป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

4. แบบวัดความรู้สึกรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy scale)

แบบวัดความรู้สึกรู้สึกกับผู้อื่น ใช้ประเมินความรู้สึกรู้สึกกับผู้อื่นในเรื่องความสามารถคิดการณตามอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น และความสามารถในการมีอารมณ์ตามความรู้สึกของผู้อื่นได้ โดยข้อคำถามถูกพัฒนาขึ้นให้มีลักษณะเป็นการสอบถามความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งอื่น ผู้วิจัยพัฒนาและดัดแปลงแบบวัดนี้จากแบบวัดความรู้สึกรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy scale) ของ Caruso และ Mayer (1998) โดยนำเฉพาะมาตรย่อยในด้าน Suffering หรือความรู้สึกรู้สึกถึงความเจ็บปวดและทรมานของผู้อื่นมาใช้ ซึ่งการดัดแปลงนี้เป็นไปเพื่อให้เนื้อหามีความเหมาะสมกับประเด็นที่ต้องการศึกษาและลดจำนวนข้อกระทงลง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดนั้น จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่ามีการศึกษาไม่สูงนัก (Andrews & Bonta, 2003) และบางรายไม่สามารถอ่าน

เขียนได้ด้วยตนเองจึงมีข้อจำกัดในการตอบแบบวัดที่มีข้อกระทงเป็นจำนวนมาก โดยภายหลังการ
ดัดแปลงแล้วมีข้อกระทงรวมทั้งหมด 10 ข้อ และเป็นข้อกระทงที่มีความหมายในทางบวกทั้งหมด

กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดนี้ โดยแสดงความรู้สึกตามข้อกระทงว่ามีความเห็นด้วยมากน้อยแค่ไหน
ไหนด ตัวอย่างข้อกระทง เช่น “เวลาอยู่กับคนที่เศร้า ฉันจะพลอยรู้สึกเศร้าตามไปด้วย” และ “ฉันรู้สึก
ไม่สบายใจเวลาเห็นคนอื่นไม่สบายใจ” เป็นต้น ใน 5 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง เห็นด้วยอย่าง
ยิ่ง โดยเกณฑ์การให้คะแนนเป็นดังนี้

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1
ไม่เห็นด้วย	2
เฉย ๆ	3
เห็นด้วย	4
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5

การคิดคะแนนของแบบวัดนี้ ใช้วิธีการรวมคะแนนที่ได้จากข้อกระทงทั้งหมด โดยคะแนน
สูงสุดเท่ากับ 50 คะแนน คะแนนต่ำสุด 10 คะแนน ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสูงเพียงใดจะยิ่งมีความ
ร่วมรู้สึกกับผู้อื่นมากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนต่ำก็จะมีมีความร่วมรู้สึกกับ
ผู้อื่นต่ำมากขึ้นเท่านั้น

การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความรู้สึกร่วมรู้สึกับผู้อื่น

แบบวัดความรู้สึกร่วมรู้สึกับผู้อื่น สร้างและพัฒนาโดย Caruso และ Mayer ในปี 1998 เป็น
ภาษาอังกฤษ โดย Caruso และ Mayer (1998) ได้รายงานการตรวจสอบความตรงในการทำนายและ
ความเที่ยงของแบบวัด ซึ่งวัดโดยค่า Coefficient alpha ได้เท่ากับ .88 และ Caruso และ Mayer
(1998) เผยแพร่ให้นักวิจัยหรือผู้ที่สนใจทั่วไปสามารถนำไปใช้ในการศึกษาได้โดยไม่ต้องขอ
อนุญาต สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำมาตรย่อยด้าน Suffering จากแบบวัดความรู้สึกร่วมรู้สึกับ
ผู้อื่นของ Caruso และ Mayer (1998) มาใช้เนื่องจากมีความสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์ใน
การศึกษาดัชนีคุณลักษณะบุคลิกภาพเกี่ยวกับความรู้สึกร่วมรู้สึกับผู้อื่นมากที่สุด

โดยผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดและตรวจสอบแบบวัด ดังนี้

1. นำแบบวัดความรู้สึกร่วมรู้สึกับผู้อื่นมาพัฒนาและแปลเป็นภาษาไทย (Forward Translation) โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นที่ปรึกษาในการ
แปลภาษาไทย (ภาคผนวก ก)

2. นำแบบวัดความรู้สึกกับผู้อื่นที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Backward Translation) โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจสอบและเปรียบเทียบแบบวัดที่แปลกลับกับต้นฉบับว่ามีความหมายตรงกันหรือไม่ พบว่าทุกข้อมีความหมายตรงกันทั้งหมด

3. นำแบบวัดความรู้สึกกับผู้อื่นฉบับภาษาไทยไปทดสอบความเข้าใจด้านภาษากับกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อดูว่าภาษาในข้อกระทงนั้นง่ายต่อความเข้าใจหรือไม่ ซึ่งพบว่าสามารถอ่านเข้าใจได้ทุกข้อ หลังจากนั้นจึงนำเครื่องมือไปทดสอบในกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) พบว่าจากข้อกระทงทั้งหมด 10 ข้อ ข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .80 (ภาคผนวก ก)

ผู้วิจัยนำแบบวัดความรู้สึกกับผู้อื่นฉบับภาษาไทย ที่ผ่านการตรวจสอบภาษาและคุณภาพของเครื่องมือแล้ว นำมาเป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

5. แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง (Parental Bonding Instrument-PBI)

แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ใช้ประเมินระดับความรักความผูกพัน และสัมพันธ์ภาพที่กลุ่มตัวอย่างมีกับผู้ปกครองภายในครอบครัว นำมาจากแบบวัดของ Parker, Tupling, และ Brown (1979) ซึ่งเผยแพร่ให้นักวิจัยหรือผู้ที่สนใจทั่วไปสามารถนำไปใช้ในการศึกษาได้โดยไม่ต้องขออนุญาต โดยนำเฉพาะข้อกระทงในด้านความผูกพัน จำนวนทั้งหมด 12 ข้อมาพัฒนาและเรียบเรียงแบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 6 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 6 ข้อ

กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัด โดยแสดงความรู้สึกตามข้อกระทงว่ามีความเห็นด้วยมากน้อยแค่ไหน ตัวอย่างข้อกระทง เช่น “ผู้ปกครองชอบให้คำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ กับฉัน” และ “ผู้ปกครองแสดงความเข้าใจและห่วงใยต่อปัญหาของฉัน” เป็นต้น ใน 5 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยเกณฑ์การให้คะแนนเป็นดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อกระทงทางบวก มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 4-7 และ 10 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางด้านล่าง

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1
ไม่เห็นด้วย	2
เฉย ๆ	3
เห็นด้วย	4
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5

ข้อกระทงทางลบ มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2-3, 8-9 และ 11-12 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางด้านล่าง

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
ไม่เห็นด้วย	4
เฉย ๆ	3
เห็นด้วย	2
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

การคิดคะแนนของแบบวัดนี้ จะใช้วิธีการรวมคะแนนที่ได้จากข้อกระทงทั้งหมด โดยผลคะแนนรวมมีค่าสูงสุดเท่ากับ 60 คะแนน และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 12 คะแนน ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสูงเพียงใดจะยิ่งแสดงว่ามีความผูกพันต่อพ่อแม่ผู้ปกครองมากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนน้อยก็จะแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันต่อพ่อแม่ผู้ปกครองต่ำ

การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง

แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ในองค์ประกอบด้านความผูกพัน (Care) สร้างและพัฒนาโดย Parker, Tupling, และ Brown ในปี 1979 เป็นภาษาอังกฤษ มีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อ มีค่าความเที่ยงของแบบวัด (Reliability) ซึ่งวัดโดยค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน Cronbach's alpha ได้เท่ากับ .76 สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำมาดัดแปลงด้านความผูกพันของ Parker, Tupling, และ Brown (1979) เนื่องจากมีความสอดคล้องตรงตามวัตถุประสงค์ในการศึกษาความผูกพันกับผู้ปกครองมากที่สุด

โดยผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดและตรวจสอบแบบวัด ดังนี้

1. นำแบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง มาพัฒนาและแปลเป็นภาษาไทย (Forward Translation) โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นที่ปรึกษาในการแปลภาษาไทย (ภาคผนวก ก)

2. นำแบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Backward Translation) โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจสอบและเปรียบเทียบแบบวัดที่แปลกลับกับต้นฉบับว่ามีความหมายตรงกันหรือไม่ พบว่าทุกข้อมีความหมายตรงกันทั้งหมด

3. นำแบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ฉบับภาษาไทย (ครั้งที่ 1) ไปทดสอบความเข้าใจด้านภาษากับกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อดูว่าภาษาในข้อกระทงนั้นง่ายต่อความเข้าใจหรือไม่ ซึ่งพบว่าสามารถอ่านเข้าใจได้ทุกข้อ หลังจากนั้นจึงนำเครื่องมือไปทดสอบในกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) พบว่าจากข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อ มีข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 จำนวน 11 ข้อ และมีข้อกระทงที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 1 ข้อ และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .79

4. นำข้อกระทง 1 ข้อที่ไม่ผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 มาปรับปรุงการแปลเป็นภาษาไทย (Forward Translation) และการแปลกลับจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ (Backward Translation) อย่างถูกต้องและมีความหมายตรงกับเนื้อหาของแบบวัดต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน

5. นำแบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ฉบับภาษาไทย (ครั้งที่ 2) ไปทดสอบกับกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน (ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มนำร่อง ข้อ 3) เพื่อหาค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) พบว่าในครั้งนี้อยู่ข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .83 (ภาคผนวก ค)

ผู้วิจัยนำแบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ฉบับภาษาไทย (ครั้งที่ 2) ที่ผ่านการตรวจสอบภาษาและคุณภาพของเครื่องมือแล้ว นำมาเป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

6. แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น)

แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) ใช้ประเมินการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง ใน 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การควบคุมดูแลของผู้ปกครองในด้านกฎระเบียบของบ้าน ด้านกิจกรรม และด้านความสนใจกิจกรรมของลูกและเพื่อน โดยนำมาจากแบบวัดที่ชิตนาถ ลิมอรุณ (2549) แปลและเรียบเรียงจากแบบวัดของ Wight, Williamson, และ Henderson (2005) มีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อและเป็นข้อกระทงที่มีความหมายในทางบวกทั้งหมด

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบวัดนี้ ต้องระบุว่าตนเองมีความรับรู้ตามข้อกระทงแต่ละข้อมากน้อยแค่ไหน ตัวอย่างข้อกระทง เช่น “คุณต้องขออนุญาตผู้ปกครองหากจะออกนอกบ้านในตอนค่ำ” และ “ผู้ปกครองของคุณรู้ว่าคุณอยู่ที่ไหนหลังเลิกเรียนแล้ว” เป็นต้น ใน 5 ระดับ คือ ไม่เคยเลย ถึง แทบทุกครั้ง โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ตามตารางด้านล่าง

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่เคยเลย	1
น้อยครั้ง	2
บางครั้ง	3
บ่อยครั้ง	4
แทบทุกครั้ง	5

การคิดคะแนนของแบบวัดนี้ ใช้วิธีการรวมคะแนนที่ได้จากข้อกระทงทั้งหมด โดยผลคะแนนรวมจะมีค่าสูงสุด 60 คะแนน และต่ำสุด 12 คะแนน ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสูงเพียงใดจะสามารถรับรู้การควบคุมดูแลของพ่อแม่ได้มากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนน้อยก็แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้การควบคุมดูแลของพ่อแม่ได้ต่ำ

การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น)

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ติดต่อขออนุญาตใช้แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) จาก ชิตนาถ ลิมอรุณ (2549) โดยแบบวัดดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบความตรงในการทำนายและความเที่ยงของแบบวัด ซึ่งวัดโดยค่า Cronbach's alpha ได้เท่ากับ .87 (ชิตนาถ ลิมอรุณ, 2549)

ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดและตรวจสอบแบบวัด โดยนำแบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) ไปทดสอบในกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง

จำนวน 60 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) พบว่าจากข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อ ข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .89 (ภาคผนวก ค)

ผู้วิจัยนำแบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) ที่ผ่านการตรวจสอบภาษาและคุณภาพของเครื่องมือแล้ว นำมาเป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

7. แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ใช้ประเมินแนวโน้มที่กลุ่มตัวอย่างมีอิสระไม่คล้อยตามบรรทัดฐานที่เพื่อนกลุ่มต่าง ๆ ของตนสนับสนุนการกระทำผิดร้ายแรง โดยแบบวัดนี้ประเมินการรับรู้ความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนในการฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม ไม่ว่าจะเป็กลุ่มเพื่อนสนิท กลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน กลุ่มเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือกลุ่มเพื่อนรุ่นพี่ และแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังนั้น โดยคัดแปลงมาจากแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนที่สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ได้สร้างและพัฒนาขึ้นตามแนวคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980) แบ่งออกเป็น 2 ด้านดังนี้

1. ด้านการรับรู้ความต้องการของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อตนเองในการกระทำผิดร้ายแรง ในเพื่อน 4 กลุ่ม ได้แก่ เพื่อนสนิท เพื่อนในวัยเดียวกัน เพื่อนร่วมชั้นเรียนและเพื่อนรุ่นพี่ จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วย ข้อคำถามที่เกี่ยวกับความคิดของเพื่อนทั้ง 4 กลุ่ม ประกอบด้วยข้อ 1, 3, 5, 7 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของเพื่อนทั้ง 4 กลุ่มว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับการกระทำผิดร้ายแรง

2. ด้านแรงจูงใจที่จะทำตามความคาดหวังของเพื่อนในการทำความผิด เป็นแบบสอบถามที่ให้กลุ่มตัวอย่างตอบว่า โดยทั่วไปแล้วตนเองต้องการปฏิบัติตามความคาดหวังของเพื่อนทั้ง 4 กลุ่มในข้างต้นหรือไม่ จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วยข้อ 2, 4, 6, 8 โดยข้อคำถามจะสอดคล้องกันกับด้านที่ 1

กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดนี้ โดยแสดงความรู้สึกว่าข้อกระทงในแต่ละข้อตรงกับตัวเองมากน้อยเพียงใด ตัวอย่างข้อกระทง เช่น “เพื่อนสนิทของฉันคิดว่า การฝ่าฝืนกฎหมายเป็นเรื่องปกติ” และ “ฉันจะคล้อยตามความคิดเห็นของเพื่อนสนิทในการฝ่าฝืนกฎหมาย” เป็นต้น ใน 7 ระดับ คือ ไม่ตรงมากที่สุด ถึง ตรงมากที่สุด โดยกำหนดให้มีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นดังนี้

ข้อกระทงด้านการรับรู้ความต้องการของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อตนเองในการกระทำผิด จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 3, 5, 7 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางด้านล่าง

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่ตรงมากที่สุด	3
ไม่ตรง	2
ค่อนข้างไม่ตรง	1
ปานกลาง	0
ค่อนข้างตรง	-1
ตรง	-2
ตรงมากที่สุด	-3

ข้อกระทงด้านแรงจูงใจที่จะทำตามความคาดหวังของเพื่อนในการกระทำผิด จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 4, 6, 8 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางด้านล่าง

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนน
ไม่ตรงมากที่สุด	1
ไม่ตรง	2
ค่อนข้างไม่ตรง	3
ปานกลาง	4
ค่อนข้างตรง	5
ตรง	6
ตรงมากที่สุด	7

การคิดคะแนนของแบบวัดนี้ ใช้วิธีการรวมคะแนนที่ได้จากคะแนนของข้อกระทงในด้านการรับรู้ความต้องการของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อตนเองในการกระทำผิด ของเพื่อน 4 กลุ่ม ได้แก่ เพื่อนสนิท เพื่อนในวัยเดียวกัน เพื่อนร่วมชั้นเรียนและเพื่อนรุ่นพี่ คูณกับคะแนนของข้อกระทงในด้านแรงจูงใจที่จะทำตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนทั้ง 4 กลุ่มในการกระทำผิด โดยนำเพื่อนประเภทเดียวกันคูณกัน นั่นคือ จับคู่ข้อ 1 คูณกับข้อ 2 ข้อ 3 คูณกับข้อ 4 ข้อ 5 คูณกับข้อ 6 และข้อ 7 คูณกับข้อ 8 แล้วนำคะแนนของผลคูณที่ได้มารวมกัน เมื่อรวมผลแล้วคะแนนจะมีค่าสูงสุด 84 คะแนน และต่ำสุด -84 คะแนน ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเป็นลบแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนของตนต่ำ และถ้าคะแนนยิ่งติดลบมากขึ้นเท่าใดก็แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมี

อิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนของตนต่ำมากขึ้นเท่านั้น แต่ถ้าคะแนนเป็นบวกแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนตนเองสูง และถ้าคะแนนเป็นบวกมากขึ้นเท่าใดก็แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนของตนสูงมากขึ้นเท่านั้น

การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ติดต่อขออนุญาตใช้แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนจาก สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) โดยแบบวัดดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบความตรงในการทำนายและความเที่ยงของแบบวัด ซึ่งวัดโดยค่า Cronbach's alpha ได้เท่ากับ .88 (สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548)

ผู้วิจัย ได้พัฒนาและตรวจสอบแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ดังนี้

1. นำแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับประเด็นที่ศึกษา โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ (ภาคผนวก ก)
2. นำแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ไปทดสอบกับวัยรุ่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบวัดและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation: CITC) พบว่าข้อกระทงทุกข้อผ่านการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach's alpha) มีค่าเท่ากับ .93 (ภาคผนวก ค)

วิธีดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อขออนุมัติหนังสือจาก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและ โรงเรียนมัธยมศึกษาเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำหนังสืออนุมัติจาก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปขออนุญาตเก็บข้อมูลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนต่าง ๆ สังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และโรงเรียนมัธยมศึกษา
3. ผู้วิจัยขออนุญาตเก็บข้อมูลจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณา บ้านอุบะกษา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ

เยาวชนบ้านกรูณา 2 จังหวัดชลบุรี และจากโรงเรียนมัธยมศึกษา ได้แก่ โรงเรียนหอวัง โดยผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากนักจิตวิทยาประจำศูนย์ฝึกและอบรม และอาจารย์ฝ่ายแนะแนวประจำโรงเรียนให้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนด

4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่นชายในความคิดร้ายแรง ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความหุนหันพลันแล่น แบบวัดความก้าวร้าว แบบวัดความรู้สึกกับผู้อื่น แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) และแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกจากเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ฝึกและอบรมและอาจารย์แนะแนวประจำโรงเรียน ว่ามีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนด ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความคิดร้ายแรงจำนวน 137 คน วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความคิดร้ายแรง จำนวน 80 คน และวัยรุ่นชายทั่วไป จำนวน 100 คน รวมทั้งสิ้น 317 คน ตอบแบบสอบถาม

5. ผู้วิจัยตรวจสอบความเรียบร้อยสมบูรณ์ของแบบสอบถาม พบว่า จากแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาทั้งสิ้น 317 ชุด พบว่าแบบสอบถามทั้งหมดตอบครบถ้วนสมบูรณ์ หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่ตอบครบสมบูรณ์ไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้และนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ดังนี้

1. สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไป ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. ในการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ว่ามีความแตกต่างกันในคะแนนของตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษาหรือไม่นั้น ผู้วิจัยเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้สถิติ MANOVA ซึ่งพบว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติ MANOVA มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการวิเคราะห์ตัวแปรแต่ละตัวในแต่ละกลุ่มด้วยสถิติ ANOVA โดยผลพบว่าค่าสถิติทดสอบ ANOVA ของทุกตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติจึงได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (Multiple comparison) ต่อไป

3. ในส่วนของ Chi-square แบบ Contingency นั้น ใช้เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างสามกลุ่มว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ในตัวแปรตามที่มีลักษณะเป็น Categorical Data หรือข้อมูลแบบกลุ่ม ซึ่งได้แก่การใช้สารเสพติด การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด

4. วิเคราะห์สมการที่ได้พร้อมแปลผล

การนำเสนอข้อมูล

1. แสดงค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไป โดยเสนอในรูปตารางแสดงผล
2. แสดงผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไป นำเสนอในรูปตารางผลการวิเคราะห์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น การใช้สารเสพติด ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรเหล่านี้ได้รับจากแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความหุนหันพลันแล่น แบบวัดความก้าวร้าว แบบวัดความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) และแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ซึ่งตอบโดยกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 317 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง จำนวน 137 คน กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง จำนวน 80 คน และกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายทั่วไป จำนวน 100 คน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา จัดทำขึ้นเพื่อแสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง เช่น อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน และอธิบายลักษณะทั่วไปของตัวแปรต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป
2. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้สถิติ MANOVA (Multivariate Analysis of Variances)
3. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้สถิติ Chi-square แบบ Contingency ในตัวแปรตามที่มีลักษณะเป็น Categorical Data

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาเพื่อแสดงข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน การดื่มแอลกอฮอล์ การใช้สารเสพติด ประเภทสารเสพติดที่ใช้ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนของพ่อแม่ และประเภทความผิดที่ถูกดำเนินคดี โดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตาราง 3 - 12 ดังนี้

ตาราง 3

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของอายุจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง (N=317)

กลุ่มตัวอย่าง	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>Min</i>	<i>Max</i>
วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก (n=137)	17.27	0.879	14.00	18.00
วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ(n=80)	17.45	0.691	15.00	18.00
วัยรุ่นชายทั่วไป(n=100)	15.69	0.960	14.00	18.00
รวม (N=317)	16.82	1.15	14.00	18.00

จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี เมื่อแบ่งตามกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม อายุเฉลี่ยในแต่ละกลุ่ม ได้แก่ วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก คือ 17.27 ปี วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ คือ 17.45 ปี และวัยรุ่นชายทั่วไป คือ 15.69 ปี ทั้งนี้ อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ 16.82 ปี โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.15 อายุต่ำสุดของกลุ่มตัวอย่างคือ 14 ปี ซึ่งอยู่ในกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายทั่วไป และอายุมากที่สุดคือ 18 ปี ซึ่งอยู่ในกลุ่มวัยรุ่นชายทั้ง 3 กลุ่ม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามอายุ (N=317)

อายุ (ปี)	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				วัยรุ่นชายทั่วไป		รวม	
	ครั้งแรก		ซ้ำ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
14.00	1	0.73	-	-	1	1.00	2	0.63
15.00	5	3.65	1	1.25	58	58.00	64	20.19
16.00	18	13.14	6	7.50	17	17.00	41	12.93
17.00	45	32.85	29	36.25	19	19.00	93	29.34
18.00	68	49.63	44	55.00	5	5.00	117	36.91
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	317	100.00

จากตาราง 4 พบว่า อายุที่พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่าง คือ 18 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 36.91 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เมื่อแบ่งตามกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม อายุที่พบมากที่สุดในแต่ละกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก คือ 18 ปี จำนวน 68 คน กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ คือ 18 ปี จำนวน 44 คน และวัยรุ่นชายทั่วไป คือ 15 ปี จำนวน 58 คน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 5

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามระดับการศึกษา (N=317)

ระดับการศึกษา	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				วัยรุ่นชาย ทั่วไป		รวม	
	ครั้งแรก		ซ้ำ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
ไม่ได้รับการศึกษาใด ๆ	-	-	2	2.50	-	-	2	0.63
ประถมศึกษา	29	21.17	27	33.80	-	-	56	17.67
มัธยมศึกษาตอนต้น	81	59.12	40	50.00	9	9.00	130	41.01
มัธยมศึกษาตอนปลาย	18	13.14	4	5.00	91	91.00	113	35.65
อนุปริญญา/ปวส.	4	2.92	2	2.50	-	-	6	1.89
อื่น ๆ	5	3.65	5	6.20	-	-	10	3.15
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	317	100.00

จากตาราง 5 พบว่า ระดับการศึกษาที่พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่าง คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 41.01 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 35.65 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือ ร้อยละ 59.12 และ ร้อยละ 50.00 ตามลำดับ และวัยรุ่นชายทั่วไปส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 91.00

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 6

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน (N=317)

รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				วัยรุ่นชาย ทั่วไป		รวม	
	ครั้งแรก		ซ้ำ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
1,000	6	4.38	2	2.50	6	6.00	14	4.42
1,001-3,190	16	11.68	9	11.30	52	52.00	77	24.29
3,191-5,000	74	54.01	38	47.50	37	37.00	149	47.00
5,001-7,000	22	16.06	14	17.50	5	5.00	41	12.93
7,001-9,000	13	9.49	12	15.00	-	-	25	7.89
9,001	6	4.38	5	6.20	-	-	11	3.47
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	317	100.00

จากตาราง 6 พบว่า รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนที่พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่าง คือ เดือนละ 3,191 – 5,000 บาท โดยมีจำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และรองลงมา คือ เดือนละ 1,001 – 3,190 บาท จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 24.29 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยรายได้สูงสุดของกลุ่มตัวอย่างคือเดือนละมากกว่า 9,001 บาท และรายได้ต่ำสุดคือเดือนละน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1,000 บาท ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน เดือนละ 3,191 – 5,000 บาท ร้อยละ 54.01 และ 47.50 ตามลำดับ โดยวัยรุ่นชายทั่วไปส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน เดือนละ 1,001 – 3,190 บาท ร้อยละ 52.00

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 7

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการดื่มแอลกอฮอล์ (N=317)

การดื่มแอลกอฮอล์	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด		วัยรุ่นชาย		รวม			
			ทั่วไป					
	ครั้งแรก	ซ้ำ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ดื่ม	116	84.67	67	83.80	29	29.00	212	66.88
ไม่ดื่ม	21	15.33	13	16.20	71	71.00	105	33.12
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	317	100.00

จากตาราง 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดื่มแอลกอฮอล์โดยมีจำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 66.88 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และรองลงมา คือ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 33.12 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 84.67 และร้อยละ 83.80 ตามลำดับ ในขณะที่วัยรุ่นชายทั่วไปดื่มแอลกอฮอล์เพียง ร้อยละ 29.00

ตาราง 8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการใช้สารเสพติด (N=317)

การใช้สารเสพติด	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด		วัยรุ่นชาย		รวม			
			ทั่วไป					
	ครั้งแรก	ซ้ำ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
เคย	98	71.53	64	80.00	5	5.00	167	52.68
ไม่เคย	39	28.47	16	20.00	95	95.00	150	47.32
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	317	100.00

จากตาราง 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยใช้สารเสพติดโดยมีจำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 52.68 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และรองลงมา คือ ไม่เคยใช้สารเสพติด จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 47.32 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เคยใช้สารเสพติด ร้อยละ 71.53 และร้อยละ 80.00 ตามลำดับ ในขณะที่วัยรุ่นชายทั่วไปเคยใช้สารเสพติดเพียง ร้อยละ 5.00

ตาราง 9

จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สารเสพติดจำแนกตามประเภทสารเสพติดที่ใช้ (N=167)

ประเภทสารเสพติด	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด		วัยรุ่นชาย		รวม			
			ทั่วไป					
	ครั้งแรก	ซ้ำ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ยาบ้า	27	27.56	17	26.57	2	40.00	46	27.54
กัญชา	36	36.73	38	59.38	3	60.00	77	46.11
กระท่อม	15	15.31	4	6.25	-	-	19	11.38
ยาอี	7	7.14	2	3.12	-	-	9	5.39
เฮโรอีน	2	2.04	1	1.56	-	-	3	1.80
กาว, ทินเนอร์, สารระเหย	11	11.22	2	3.12	-	-	13	7.78
รวม	98	100.00	64	100.00	5	100.00	167	100.00

ในการสอบถามกลุ่มตัวอย่างถึงการใช้สารเสพติดประเภทต่าง ๆ นั้น ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสเลือกตอบประเภทสารเสพติดที่ใช้ได้มากกว่าหนึ่งประเภท โดยให้เรียงลำดับจากประเภทที่ใช้มากที่สุดไปน้อยที่สุด ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยหยิบยกมาเฉพาะประเภทสารเสพติดที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุด (ซึ่งกลุ่มตัวอย่างระบุไว้ชัดเจน) แสดงดังตาราง 9 ที่พบว่า สารเสพติดที่กลุ่มตัวอย่างเคยใช้มากที่สุด คือ กัญชา โดยมีจำนวน 77 คน คิดเป็น ร้อยละ 46.11 ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สารเสพติดทั้งหมด และรองลงมา คือ ยาบ้า จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 27.54 ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สารเสพติดทั้งหมด โดยกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำเคยใช้กัญชามากที่สุด จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36.73 และจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 59.38 ตามลำดับ ในขณะที่วัยรุ่นชายทั่วไปที่เคยใช้สารเสพติดซึ่งมีจำนวนเพียง 5 คนเคยใช้สารเสพติดประเภทกัญชาและยาบ้า จำนวน 3 คน และ 2 คน ตามลำดับ

ตาราง 10

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามสถานภาพการสมรสของพ่อแม่ (N=317)

สถานภาพการสมรสของพ่อแม่	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				วัยรุ่นชายทั่วไป		รวม	
	ครั้งแรก		ซ้ำ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
อยู่ด้วยกัน	71	51.82	39	48.80	89	89.00	199	62.78
แยกกันอยู่	38	27.74	17	21.20	4	4.00	59	18.61
หย่าร้าง	15	10.95	12	15.00	4	4.00	31	9.78
หม้าย	7	5.11	4	5.00	1	1.00	12	3.78
อื่น ๆ	6	4.38	8	10.00	2	2.00	16	5.05
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	317	100.00

จากตาราง 10 พบว่า สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน โดยมีจำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 62.78 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยสถานภาพการสมรสของพ่อแม่วัยรุ่นชายทั่วไปส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน ร้อยละ 89.00 สถานภาพการสมรสของพ่อแม่วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน ร้อยละ 51.82 และสถานภาพการสมรสของพ่อแม่วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำที่พบมากที่สุด คือ อยู่ด้วยกัน ร้อยละ 48.80

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 11

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนของพ่อแม่
(N=317)

รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน ของพ่อแม่	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				วัยรุ่นชาย ทั่วไป		รวม	
	ครั้งแรก		ซ้ำ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
10,000	56	40.88	27	33.80	1	1.00	84	26.50
10,001 - 40,000	79	57.66	51	63.70	27	27.00	157	49.52
40,001 - 70,000	2	1.46	2	2.50	32	32.00	36	11.35
70,001 – 100,000	-	-	-	-	29	29.00	29	9.15
100,001 -140,000	-	-	-	-	3	3.00	3	0.95
140,001 – 170,000	-	-	-	-	3	3.00	3	0.95
170,000	-	-	-	-	5	5.00	5	1.58
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	317	100.00

จากตาราง 11 พบว่า รายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือนของพ่อแม่ของกลุ่มตัวอย่างที่พบมากที่สุดคือ เดือนละ 10,001 – 40,000 บาท โดยมีจำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 49.52 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่พ่อแม่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เดือนละ 10,001 - 40,000 บาท ร้อยละ 57.66 และ 63.70 ตามลำดับ ในขณะที่วัยรุ่นชายทั่วไปมีเพียงร้อยละ 27.00 ที่พ่อแม่มีรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน เดือนละ 10,001 – 40,000 บาท แต่จะพบว่ามีจำนวนถึงร้อยละ 32.00 ที่พ่อแม่มีรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน เดือนละ 40,001 - 70,000 บาท และมีถึงร้อยละ 40.00 ที่พ่อแม่มีรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน ตั้งแต่ 70,001 บาท ขึ้นไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 12

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่กระทำผิดจำแนกตามประเภทความผิด (N=217)

ประเภทความผิด	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				รวม	
	ครั้งแรก		ซ้ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ระบุ	3	2.19	3	3.70	6	2.76
ปล้น	26	18.98	28	35.40	54	24.88
ทำร้ายร่างกาย	14	10.22	10	12.40	24	11.06
ข่มขืน โทรมหญิง	46	33.57	15	18.70	61	28.11
ฆ่า พยายามฆ่า	41	29.93	16	20.00	57	26.27
ปล้น และทำร้ายร่างกาย	-	-	1	1.20	1	0.46
ปล้นและข่มขืน โทรมหญิง	1	0.73	1	1.20	2	0.92
ปล้น และฆ่า พยายามฆ่า	2	1.46	2	2.50	4	1.84
ทำร้ายร่างกาย และฆ่า พยายามฆ่า	1	0.73	-	-	1	0.46
ข่มขืน โทรมหญิงและฆ่า พยายามฆ่า	2	1.46	1	1.20	3	1.39
ปล้น ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน	-	-	3	3.70	3	1.39
ปล้น ข่มขืน โทรมหญิง ฆ่า พยายามฆ่า	1	0.73	-	-	1	0.46
รวม	137	100.00	80	100.00	217	100.00

จากตาราง 12 พบว่า ความผิดที่พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่กระทำผิด คือ ความผิดในคดีข่มขืนโทรมหญิง โดยมีจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 28.11 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และรองลงมา คือ คดีฆ่า พยายามฆ่า จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 26.27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ทั้งนี้ ความผิดที่พบมากในวัยรุ่นที่กระทำผิดครั้งแรก คือ ความผิดในคดีข่มขืน โทรมหญิง คิดเป็นร้อยละ 33.57 และความผิดที่พบมากในวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ คือ ความผิดในคดีปล้น คิดเป็นร้อยละ 35.40 ส่วนประเภทความผิดอื่น ๆ แสดงดังตาราง 12

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้สถิติ MANOVA

ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ตามกลุ่มวัยรุ่นชาย 3 กลุ่ม ได้แก่ วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป ได้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แสดงดังตาราง 13

ตาราง 13

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

	ปกติ		กระทำผิดครั้งแรก		กระทำผิดซ้ำ	
	M	SD	M	SD	M	SD
ตัวแปรตาม						
ความหุนหันพลันแล่น	28.717	6.910	36.568	8.796	39.275	6.925
ความก้าวร้าว	47.131	10.553	59.266	13.001	65.760	12.321
ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น	40.000	4.621	38.177	5.703	39.275	4.666
ความผูกพันกับผู้ปกครอง	47.870	7.384	44.748	7.373	44.590	7.795
การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง	27.772	8.001	35.288	8.776	38.150	8.236
ผู้ปกครอง						
บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน	8.477	10.837	1.230	21.165	-7.425	25.279

หมายเหตุ 1. Box's M = 140.165, $p < .001$

2. Levene's test $F=3.997, p < .05$; $F=2.071, p > .05$; $F=3.645, p < .05$; $F=0.605, p > .05$; $F=1.145, p > .05$ และ $F=20.302, p < .001$

3. Bartlett's Test of Sphericity Chi-Square = 1184.643, $p < .001$

จากตาราง 13 ผู้วิจัยได้ทดสอบด้วยสถิติวิเคราะห์ ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม (MANOVA) พบว่า ค่าสถิติทดสอบ Pillai's Trace, Wilks' Lambda, Hotelling's Trace, Roy's Largest Root มีนัยสำคัญทางสถิติทุกตัว ที่ระดับ .001 ซึ่งแสดงว่าพบความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มในตัวแปรตาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ต่อไป โดยค่าสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม แสดงดังตาราง 14

ตาราง 14

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุนาม (MANOVA)

Source of Variation	Test name	Value	<i>F</i>	<i>df</i>	<i>p</i>	Partial Eta Squared
กลุ่มของวัยรุ่นชาย	Pillai's Trace	.385	12.384***	12.000	.000	.192
	Wilks' Lambda	.625	13.713***	12.000	.000	.209
	Hotelling's Trace	.583	15.062***	12.000	.000	.226
	Roy's Largest	.554	28.811***	6.000	.000	.357
	Root					

***p<.001

ตาราง 15

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ตัวแปรตาม	แหล่งความแปรปรวน	Type III			
		SS	<i>df</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
ความหุนหันพลันแล่น	ระหว่างกลุ่ม	5736.395	2	2868.197	47.222***
	ภายในกลุ่ม	19193.432	316	60.739	
ความก้าวร้าว	ระหว่างกลุ่ม	16589.114	2	8294.557	56.557***
	ภายในกลุ่ม	46344.193	316	146.659	
ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	200.038	2	100.019	3.798*
	ภายในกลุ่ม	8322.314	316	26.336	
ความผูกพันกับผู้ปกครอง	ระหว่างกลุ่ม	695.270	2	347.635	6.207**
	ภายในกลุ่ม	17699.234	316	56.010	
การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง	ระหว่างกลุ่ม	5448.097	2	2724.048	38.558***
	ภายในกลุ่ม	22324.600	316	70.647	
บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน	ระหว่างกลุ่ม	11241.035	2	5620.518	14.331***
	ภายในกลุ่ม	123929.260	316	392.181	

* *p*<.05, **p<.01, ***p<.001

จากตาราง 15 พบว่าตัวแปรตามทุกตัว มีนัยสำคัญทางสถิติ นั้นแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชาย ได้แก่ วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป มีลักษณะของความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนแตกต่างกัน โดยมีอย่างน้อย 1 กลุ่มที่แตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบรายคู่ (Multiple-Comparisons) ด้วยวิธีของ Bonfferoni ในกรณีความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน (Equal variances assumed) และใช้วิธีของ Dunnett's T3 ในกรณีความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน (Equal variances not assumed)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 16

ผลต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรตามทั้ง 6 ตัวแปร ตามกลุ่มวัยรุ่นชาย

	วัยรุ่นทั่วไป	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ
1. ความหุนหันพลันแล่น^ก			
วัยรุ่นชายทั่วไป	-	-7.851***	-10.558***
กระทำผิดครั้งแรก	-	-	-2.707*
กระทำผิดซ้ำ	-	-	-
2. ความก้าวร้าว^ก			
วัยรุ่นชายทั่วไป	-	-12.135***	-18.629***
กระทำผิดครั้งแรก	-	-	-6.494***
กระทำผิดซ้ำ	-	-	-
3. ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น^ก			
วัยรุ่นชายทั่วไป	-	1.823*	.7250
กระทำผิดครั้งแรก	-	-	-1.098
กระทำผิดซ้ำ	-	-	-
4. ความผูกพันกับผู้ปกครอง^ก			
วัยรุ่นชายทั่วไป	-	3.122**	3.317*
กระทำผิดครั้งแรก	-	-	.158
กระทำผิดซ้ำ	-	-	-
5. การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง^ก			
วัยรุ่นชายทั่วไป	-	-7.516***	-10.378***
กระทำผิดครั้งแรก	-	-	-2.862*
กระทำผิดซ้ำ	-	-	-
6. บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน^ก			
วัยรุ่นชายทั่วไป	-	7.247**	15.902***
กระทำผิดครั้งแรก	-	-	8.655**
กระทำผิดซ้ำ	-	-	-

หมายเหตุ ก ใช้วิธีการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของ Bofferoni

ข ใช้วิธีการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของ Dunnett's T3

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$

ในเรื่องของความหุนหันพลันแล่นนั้น ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของ Dunnett's T3 พบว่า วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ ($M=39.275$, $SD=6.924$) มีคะแนนความหุนหันพลันแล่นสูงที่สุด โดยสูงกว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ($M=36.568$, $SD=8.796$) และวัยรุ่นชายทั่วไป ($M=28.717$, $SD=6.910$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำยังมีคะแนนสูงกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

ในเรื่องของความก้าวร้าวนั้น ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของ Bonferroni พบว่า วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ ($M=65.759$, $SD=12.321$) มีคะแนนความก้าวร้าวสูงที่สุด โดยสูงกว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ($M=59.266$, $SD=13.001$) และวัยรุ่นชายทั่วไป ($M=47.131$, $SD=10.553$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำยังมีคะแนนสูงกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

ในเรื่องของความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นนั้น ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของ Dunnett's T3 พบว่า วัยรุ่นชายทั่วไป ($M=40$, $SD=4.621$) มีคะแนนความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นสูงที่สุด โดยสูงกว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ($M=38.177$, $SD=5.703$) แต่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ ($M=39.275$, $SD=4.666$) รวมทั้งกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ก็มีคะแนนความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น ไม่แตกต่างไปจากกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำเช่นกัน

ในเรื่องของความผูกพันกับผู้ปกครองนั้น ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของ Bonferroni พบว่า วัยรุ่นชายทั่วไป ($M=47.870$, $SD=7.384$) มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ($M=44.748$, $SD=7.373$) และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ ($M=44.590$, $SD=7.795$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พบว่า วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกมีค่าเฉลี่ยคะแนนความผูกพันกับผู้ปกครอง ไม่แตกต่างจากกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ

ในเรื่องของการควบคุมดูแลของผู้ปกครองนั้น ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของ Bonferroni พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ ($M=38.150$, $SD=8.236$) มีคะแนนการรับรู้การควบคุมดูแลของผู้ปกครองสูงกว่า วัยรุ่นชายทั่วไป ($M=27.772$, $SD=8.001$) และกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ($M=35.288$, $SD=8.776$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกก็มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

ในเรื่องของการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนนั้น ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของ Dunnett's T3 พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ ($M= -7.425$, $SD=25.279$) มีคะแนนบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนติดลบ ซึ่งแสดงว่ามีการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนต่ำกว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ($M=1.230$, $SD=21.165$) และวัยรุ่นชายทั่วไป ($M=8.477$, $SD=10.837$) ซึ่งมีค่าเป็นบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ก็มีคะแนนเฉลี่ยเป็นบวกน้อยกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

3. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้สถิติ Chi-square แบบ Contingency

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความแตกต่างในตัวแปรตามที่มีลักษณะเป็น Categorical Data หรือข้อมูลแบบกลุ่ม ซึ่งได้แก่ การใช้สารเสพติด การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด ตามกลุ่มวัยรุ่นชาย 3 กลุ่ม ได้แก่ วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป แสดงดังตาราง 17 - 19 ดังนี้

ตาราง 17

จำนวน ร้อยละและการทดสอบไคสแควร์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการใช้สารเสพติด (N=317)

การใช้สารเสพติด	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				วัยรุ่นชายทั่วไป		Chi-square
	ครั้งแรก		ซ้ำ		จำนวน	ร้อยละ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
เคย	98	71.53	64	80.00	5	5.00	134.684***
ไม่เคย	39	28.47	16	20.00	95	95.00	
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	

*** $p < .001$

จากการทดสอบ Chi-square พบว่าตัวแปรการใช้สารเสพติด ซึ่งแบ่งออกเป็น เคย กับ ไม่เคย มีความสัมพันธ์กับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Chi-square = 134.684, $p < .001$) โดยจำนวนและร้อยละแสดงดังตาราง 17

$$\text{จากการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยสูตร} \quad Z = \frac{\hat{p}_i - \hat{q}_i}{\sqrt{SE^2 \hat{p}_i}}$$

$$\text{โดยที่} \quad SE^2 = \frac{\hat{p}_1 \hat{q}_1}{n_1} - \frac{\hat{p}_2 \hat{q}_2}{n_2}$$

$$\text{เมื่อ} \quad \hat{q}_i = 1 - \hat{p}_i$$

เพื่อควบคุมให้ความคลาดเคลื่อนประเภทที่สอง = .05 จึงใช้ค่าวิกฤติในการตัดสินใจทดสอบแต่ละคู่ด้วยเกณฑ์ของ Marascuilo's $\sqrt{X_{k-1}^2}$ เป็นค่าตัดสินใจ (Marascuilo, 1971)

ซึ่งในที่นี้ค่าวิกฤติจะเท่ากับ $\sqrt{5.99} = 2.45$ นั่นคือ ถ้า Z ที่คำนวณได้มีค่าเกินกว่าวิกฤตินี้แล้ว ความแตกต่างของกลุ่มนั้นจะมีนัยสำคัญทางสถิติ (Marascuilo, 1971)

จากการคำนวณเปรียบเทียบตามสูตรดังกล่าวพบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ มีสัดส่วนการใช้สารเสพติดมากกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z=9.135, p<.05$) โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีสัดส่วนเท่ากับ 0.80 สูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปที่มีสัดส่วนเพียง 0.05 และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ก็มีสัดส่วนการใช้สารเสพติดมากกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ($Z=15.172, p<.05$) โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกมีสัดส่วนเท่ากับ 0.71 ในขณะที่วัยรุ่นชายทั่วไปมีสัดส่วนเพียง 0.05 แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก

ตาราง 18

จำนวน ร้อยละและการทดสอบไคสแควร์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด ($N=317$)

การมีสมาชิกในครอบครัวที่ เคยกระทำผิด	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				วัยรุ่นชายทั่วไป		Chi-square
	ครั้งแรก		ซ้ำ		จำนวน	ร้อยละ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
มี	29	21.17	34	42.50	8	8.00	30.645***
ไม่มี	108	78.83	46	57.50	92	92.00	
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	

*** $p < .001$

จากการทดสอบ Chi-square พบว่าตัวแปรการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดซึ่งแบ่งออกเป็น มี กับ ไม่มี มีความสัมพันธ์กับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Chi-square = 30.645, $p < .001$) โดยจำนวนและร้อยละแสดงดังตาราง 18

จากการเปรียบเทียบรายคู่พบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ มีสัดส่วนการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดสูงที่สุดแตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z=3.220, p < .05$; $Z=5.537, p < .05$) โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีสัดส่วนเท่ากับ 0.42 สูงกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกที่มีสัดส่วน 0.21 และวัยรุ่นชายทั่วไปที่มีสัดส่วนเพียง 0.08 และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกก็มีสัดส่วนการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ($Z=2.950, p < .05$)

ตาราง 19

จำนวน ร้อยละและการทดสอบไคสแควร์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำแนกตามการมีเพื่อนสนิทที่เคย
กระทำผิด (N=317)

การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำ ผิด	วัยรุ่นชายที่กระทำผิด				วัยรุ่นชาย ทั่วไป		Chi-square
	ครั้งแรก		ซ้ำ		จำนวน	ร้อยละ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
มี	91	66.42	69	86.25	7	7.00	130.254***
ไม่มี	46	33.58	11	13.75	93	93.00	
รวม	137	100.00	80	100.00	100	100.00	

*** $p < .001$

จากการทดสอบ Chi-square พบว่าตัวแปรการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดซึ่งแบ่งออกเป็น
มี กับ ไม่มี มีความสัมพันธ์กับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชาย
ทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Chi-square = 130.254, $p < .001$) โดยจำนวนและร้อยละแสดงดัง
ตาราง 19

จากการเปรียบเทียบรายคู่พบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ มีสัดส่วนการมีเพื่อนสนิทที่เคย
กระทำผิดสูงที่สุดแตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ($Z=3.584, p < .05$; $Z=17.025, p < .05$) โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีสัดส่วนเท่ากับ 0.86 สูง
กว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกที่มีสัดส่วน 0.66 และวัยรุ่นชายทั่วไปที่มีสัดส่วนเพียง 0.07 และ
วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกก็มีสัดส่วนการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ($Z=12.421, p < .05$)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติ MANOVA เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป พบว่าจากปัจจัยที่ศึกษาจำนวน 9 ปัจจัย ได้แก่ ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น การใช้สารเสพติด ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ทุกปัจจัยมีความแตกต่างกันในวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งอาจอภิปรายผลการวิจัยตามปัจจัยที่ศึกษาซึ่งแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม คือ 1) ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งแบ่งย่อยได้เป็น ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น และการใช้สารเสพติด 2) ปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่งแบ่งย่อยได้เป็น ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และ 3) ปัจจัยด้านสังคม ซึ่งแบ่งย่อยได้เป็น การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน ได้ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล

ในที่นี้กำหนดให้ตัวแปร ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น และการใช้สารเสพติดอยู่ในส่วนของปัจจัยส่วนบุคคล ผลการศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรทุกตัวแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอภิปรายได้ดังนี้

ความหุนหันพลันแล่น

ความหุนหันพลันแล่นหรือการตอบสนองต่อสถานการณ์ของแต่ละบุคคลที่เป็นไปโดยขาดความยั้งคิด หรือขาดการควบคุมอารมณ์ (Buss & Plomin, 1975; Whiteside & Lynam, 2001) เป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีลักษณะความหุนหันพลันแล่นมากกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกยังมีลักษณะความหุนหันพลันแล่นมากกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

การที่วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง มีลักษณะบุคลิกภาพในด้านความหุนหันพลันแล่นแตกต่างจากวัยรุ่นชายทั่วไปนั้น เนื่องมาจากบุคลิกภาพความหุนหันพลันแล่นจะทำให้บุคคลขาดการควบคุมอารมณ์ตนเองและมักแสดงพฤติกรรมหรือทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่ใจตัวเองต้องการ แม้ว่าพฤติกรรมนั้นจะไม่ใช่ไปตามกฎระเบียบของสังคม ซึ่งมีผลกระทบทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน และเป็นอันตราย ดังจะเห็นได้จากกรณีกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำที่มีคะแนนความหุนหันพลันแล่นสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างชัดเจน ทั้งนี้ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้อาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ของ Freud (1961 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ที่กล่าวถึงโครงสร้างบุคลิกภาพของมนุษย์ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ Id Ego และ Superego โดย Freud เชื่อว่า Id มีพื้นฐานความต้องการจากแรงขับทางเพศ (Sexual) และความก้าวร้าว (Aggression) โดยบุคคลที่มีบุคลิกภาพส่วน Id สูงย่อมแสวงหาความต้องการเพื่อตอบสนองความพอใจ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง และความเป็นธรรม (จิราภา เต็งไทรรัตน์ และคณะ, 2543) ซึ่งการแสดงพฤติกรรมโดยใช้ Id ในการตัดสินใจจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่สนับสนุนลักษณะความหุนหันพลันแล่นในตัวของแต่ละบุคคล ดังนั้นบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะหุนหันพลันแล่นจึงมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เน้นการตอบสนองความพึงพอใจของตนเองโดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น ซึ่งเป็นผลให้วัยรุ่นที่มีความหุนหันพลันแล่นสูงจะกระทำผิดได้มากกว่าวัยรุ่นที่มีความหุนหันพลันแล่นต่ำ

โดยทั่วไปแล้วความหุนหันพลันแล่นมักถูกนำมาใช้ในการอธิบายและวินิจฉัยความบกพร่องทางจิตและพยาธิสภาพของบุคคลได้อีกด้วย ดังจะเห็นได้จาก DSM-IV (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: Fourth Edition อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) มักจะกำหนดให้เป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการวินิจฉัยอาการผิดปกติต่าง ๆ เช่น การที่บุคคลมีความหุนหันพลันแล่นหรือล้มเหลวในการวางแผนการล่วงหน้าจะมีบุคลิกภาพต่อต้านสังคม (Antisocial personality disorder) การไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และชอบสร้างความวุ่นวายหรือก่อความ ซึ่งถือเป็นลักษณะบุคลิกภาพที่มีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่นได้

ผลการวิจัยที่ผ่านมาสนับสนุนว่าลักษณะความหุนหันพลันแล่นมีผลต่อการกระทำผิดของวัยรุ่น ดังเช่น Moffitt (1993) อธิบายว่าลักษณะบุคลิกภาพหุนหันพลันแล่นจะส่งผลโดยตรงต่อการกระทำผิดของเยาวชน เนื่องจากทำให้เยาวชนไม่สามารถยับยั้งจิตใจ ควบคุมพฤติกรรมของตนหรือหยุดคิดคำนึงถึงผลกระทบที่จะตามมาภายหลังจากการทำพฤติกรรมรุนแรงของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Buikhuisen (1988), Moffitt (1993), Wilson และ Herrnstein (1985) ที่อธิบายว่าการแสดงพฤติกรรมหุนหันพลันแล่นจะทำให้เยาวชนมีการควบคุมตนเองต่ำและกระทำความคิด เนื่องจากเยาวชนไม่สามารถควบคุมและกำกับพฤติกรรมของตนเองได้ ทั้งนี้จากลักษณะความหุนหันพลันแล่นที่มีคะแนนสูงในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำของการวิจัยครั้งนี้

ผลการศึกษาของ Caldwell (2002) ก็สนับสนุนว่าการมีพฤติกรรมหุนหันพลันแล่นหรือขาดการยั้งคิด (Impulsive behavior) จะเพิ่มความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับ Worling (2001) ที่ศึกษาวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับเพศจำนวน 50 คน อายุระหว่าง 12-19 ปี พบว่าลักษณะบุคคลที่มีความหุนหันพลันแล่น (impulsive) มีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำทั้งในความผิดเกี่ยวกับเพศและการใช้ความรุนแรง นอกจากนี้ Caputo, Frick, และ Brodsky (1999) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางเพศและเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีทั่วไป จากกลุ่มตัวอย่างเด็กและเยาวชนเพศชายที่ถูกกักขัง จำนวน 70 คน อายุระหว่าง 13-18 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นสามกลุ่ม คือ ผู้กระทำผิดทางเพศ 23 คน ผู้กระทำผิดร้ายแรง 17 คน และผู้กระทำผิดทั่วไป 30 คน ยังพบว่า ผู้กระทำผิดทั้งสามกลุ่ม มีอารมณ์หุนหันพลันแล่นสูงกว่าเด็กและเยาวชนทั่วไป เช่นเดียวกับ Farrington (1989) ที่ศึกษาเด็กชายอายุ 8-10 ปี จำนวน 411 คน ที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดในคดีร้ายแรง พบว่าลักษณะบุคลิกภาพของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) สามารถพยากรณ์การกระทำผิดในคดีร้ายแรงได้ในอนาคต ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับ Henry, Caspi, Moffitt, และ Silva (1996) ที่ทำการศึกษาระยะยาวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานทางอารมณ์ในวัยเด็กต่อการกระทำผิดร้ายแรงและไม่ร้ายแรงในวัยรุ่นชายอายุ 18 ปี โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างสามกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ไม่ได้กระทำความผิด จำนวน 404 คน กลุ่มที่กระทำความผิดในคดีไม่ร้ายแรง จำนวน 50 คน และกลุ่มที่กระทำความผิดในคดีร้ายแรง จำนวน 21 คน ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดในคดีร้ายแรงมีลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ในวัยเด็ก ได้แก่ ความหุนหันพลันแล่น การไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองในระดับสูง แตกต่างจากกลุ่มที่กระทำความผิดในคดีไม่ร้ายแรง และกลุ่มที่ไม่ได้กระทำความผิด

การทบทวนวรรณกรรมในข้างต้นช่วยสนับสนุนผลการศึกษาในครั้งนี้ ที่พบว่าความหุนหันพลันแล่นจะช่วยจำแนกความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรงและวัยรุ่นชายทั่วไป

ความก้าวร้าว

ความก้าวร้าว เป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีความก้าวร้าวมากกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกยังมีคะแนนความก้าวร้าวสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

การที่วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง มีระดับความก้าวร้าวแตกต่างจากวัยรุ่นชายทั่วไปนั้น อาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีจิตวิเคราะห์

(Psychoanalytic Theory) ของ Freud (1961 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวิศิสาร, 2550) ที่กล่าวถึงความก้าวร้าวที่ปรากฏอยู่ในแรงขับหรือสัญชาตญาณของมนุษย์ดังปรากฏเป็นแรงขับทางเพศ (Sexual Drive) และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Death Instinct) (นพมาศ ชีระเวทิน, 2546)

อย่างไรก็ตามนอกจากสัญชาตญาณความก้าวร้าวที่ปรากฏอยู่ภายในตัวบุคคลแล้ว ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมตามแนวคิดของ Bandura (1989, อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) ได้อธิบายว่าความก้าวร้าว เกิดขึ้นจากการเรียนรู้โดยผ่านปัจจัยทางสภาพแวดล้อมร่วมกับปัจจัยส่วนบุคคล (สติปัญญา ชีวภาพและสิ่งภายในอื่น ๆ) Bandura เชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของบุคคล เกิดขึ้นโดยการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งจะถ่ายทอดลักษณะบุคลิกภาพต่างๆ มาสู่บุคคลและก่อให้เกิดกระบวนการการเรียนรู้ ในการศึกษาครั้งนี้เป็นไปได้ว่าวัยรุ่นจะสังเกตบุคลิกลักษณะรวมถึงพฤติกรรมของตัวแบบที่ก้าวร้าว โดยต้องมีความสนใจในการเรียนรู้ และจดจำพฤติกรรมต่างๆ ของตัวแบบ และนำมาประพฤติตาม

นอกจากนี้แล้ว ทฤษฎี Information Processing ตามแนวคิดของ Dodge (ไม่ระบุปีที่พิมพ์ อ้างถึงในเพ็ญพิไล ฤทธาณานนท์, 2549) อธิบายว่าพฤติกรรมมนุษย์มีที่มาจากองค์ประกอบสำคัญ 3 ปัจจัย ได้แก่ 1) ความสามารถที่กำหนดทางชีววิทยา เช่น พื้นฐานทางอารมณ์ 2) ฐานข้อมูล คือ ประสบการณ์ในอดีตที่มีอยู่ และ 3) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในอดีตและปัจจุบัน ในกรณีของความก้าวร้าวในเด็กและเยาวชนอาจมีประสบการณ์ทางบวกกับการใช้ความก้าวร้าว เมื่อประสบปัญหาและเด็กขาดความสามารถทางสังคม ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ประกอบกับมีสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า จะมีผลนำไปสู่การตัดสินใจและตีความสิ่งต่างๆ โดยใช้ความก้าวร้าวรุนแรงและกระทำผิดกฎหมายในที่สุด เช่น วัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นที่กระทำผิดครั้งแรก จะมีประสบการณ์ในการใช้ความก้าวร้าวรุนแรง เมื่อประสบปัญหาต่าง ๆ มักจะตัดสินใจแก้ปัญหาโดยใช้ความรุนแรงเป็นที่ตั้ง เนื่องจากเคยเรียนรู้และใช้วิธีการเหล่านี้ในการแก้ปัญหามาก่อน

สำหรับผลการวิจัยที่ผ่านมาสันนิษฐานว่าความก้าวร้าวมีความแตกต่างกันระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป เช่น Stouthamer-Loeber และ Loeber (1988) รายงานว่าเด็กที่มีระดับความก้าวร้าวสูงมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดเมื่อโตขึ้น เห็นได้จากผลการวิจัยที่พบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวที่วัดได้ตั้งแต่ในเด็กอายุ 6-13 ปี จะสามารถทำนายได้ว่าเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่จะกระทำความผิดร้ายแรง สอดคล้องกับผลการศึกษาของประเทศสวีเดนที่พบว่า 2 ใน 3 ของเด็กชายจากจำนวนทั้งหมดที่ถูกรายงานว่ามีพฤติกรรมก้าวร้าวตั้งแต่อายุ 10-13 ปี จะกระทำความผิดร้ายแรงเมื่ออายุ 26 ปี (Stattin & Magnusson, 1989) นอกจากนี้ Huesmann, Eron, Lefkowitz, และ Walder (1984) ได้ทำการศึกษาและพบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความก้าวร้าวในเด็กอายุ 8 ปี กับการกระทำความผิดในคดีร้ายแรงเมื่ออายุ 30 ปี พบว่าระดับความก้าวร้าวช่วยพยากรณ์ความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดร้ายแรงต่อไปในอนาคต กล่าวได้ว่าการมีบุคลิกภาพและระดับ

ความก้าวร้าวสูงตั้งแต่ในวัยเด็กจะเป็นตัวทำนายการกระทำผิดร้ายแรงของเด็กและเยาวชน โดย Patterson (1982) ศึกษาลักษณะความก้าวร้าวในเด็กอายุ 8 ปี จำนวน 850 คน พบว่าร้อยละ 38.5 ของเด็กที่มีคะแนนความก้าวร้าวสูงสุด 5 เปอร์เซนต์ จะกระทำความผิดในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันในช่วง 10 ปีข้างหน้า นอกจากนี้แล้ว ภูมิพงษ์ ขุนฉนมจ๋า (2547) ศึกษาวิเคราะห์จำแนกประเภทของตัวแปรที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจำนวน 1,000 คน พบว่าการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการจำแนกประเภทการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การทบทวนวรรณกรรมในข้างต้นช่วยสนับสนุนผลการศึกษาในครั้งนี้ ที่พบว่าความก้าวร้าวจะช่วยจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำความผิดซ้ำในความผิดร้ายแรงและวัยรุ่นชายทั่วไป

ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น

ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นหรือความสามารถคิดการณตามอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่นและความสามารถมีอารมณ์ตามความรู้สึกของผู้อื่นได้ เป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นชายทั่วไปมีความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นสูงกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดครั้งแรก แต่อย่างไรก็ตามไม่พบความแตกต่างกันระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดซ้ำ และไม่พบความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นชายทั่วไปและวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดซ้ำเช่นกัน

การที่วัยรุ่นชายที่กระทำความผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป มีลักษณะความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นแตกต่างกันนั้น อาจอธิบายได้เนื่องจากผู้ที่มีระดับความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นสูงจะแสดงพฤติกรรมต่างๆ โดยคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นมากกว่าผู้ที่มีระดับความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นต่ำ ดังที่ Batson, Fultz, และ Schoenrade (1987) อธิบายว่าความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่น (Empathy) จะมีส่วนกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมช่วยเหลือและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่นและสนับสนุนแนวคิดที่ว่า การขาดความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นก่อให้เกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคมและความก้าวร้าว เนื่องจากบุคคลที่กระทำความผิดกรรมต่าง ๆ เหล่านั้นไม่ตระหนักถึงผลกระทบของสิ่งที่ตนทำต่อการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่นได้ (Miller & Eisenberg, 1988) จึงอาจมีความเสี่ยงทำพฤติกรรมซึ่งเป็นการทำร้ายหรือส่งผลเสียต่อผู้อื่น ได้มากกว่าคนที่มีความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นสูง

สำหรับผลการศึกษาดัง ๆ ที่ผ่านมาก็สอดคล้องและสนับสนุนความแตกต่างระหว่างความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นของวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดและวัยรุ่นชายทั่วไป เช่น Ellis (1982) ที่ทำการเปรียบเทียบเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดจำนวน 331 คน กับเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิด พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่กระทำความผิดมีสติปัญญาและความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิด

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อเปรียบเทียบเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีร้ายแรงกับคดีปกติ พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดร้ายแรงมีความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับ Feshbach (1975) และ Alexsic (1976) ที่ได้ทำการศึกษาและพบว่าเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและกระทำผิดจะมีคะแนนจากแบบวัดความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นที่ต่ำกว่าเด็กกระทำผิดที่ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งผลการวิจัยก็สอดคล้องกับ Farrington (1998) ที่ทำการศึกษาระยะยาวถึงปัจจัยที่ทำนายสาเหตุการกระทำผิดร้ายแรงในเด็กและเยาวชนชาย อายุ 10-21 ปี ได้อธิบายและสรุปความสำคัญของความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นต่อการกระทำผิดว่า การมีความร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำจะทำให้บุคคลรับรู้ความรู้สึกและมุมมองความคิดของบุคคลอื่นได้ไม่ดี ซึ่งการขาดความเข้าใจในส่วนนี้ จะเป็นผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและใช้ความรุนแรง

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยในครั้งนี้ไม่พบความแตกต่างในปัจจุบันความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง เมื่อเทียบกับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำอาจมีประสบการณ์ที่ผ่านความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานมากกว่าวัยรุ่นอีกสองกลุ่ม เนื่องจากเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษให้อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมมาก่อนแล้ว ทำให้มีความเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้อื่น ซึ่งอาจเป็นความร่วมมือรู้สึกในทางลบที่จะรับรู้ถึงความทุกข์ ความรู้สึกเศร้า และความเจ็บปวดทรมานได้ดีมากกว่ากลุ่มอื่นๆ แต่ทั้งนี้ความร่วมมือรู้สึกกับผู้อื่นก็มีใช้อยู่เพียงอย่างเดียวที่กำหนดการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น เนื่องจากยังมีปัจจัยอื่นๆ ประกอบกัน เช่น วัยรุ่นที่กระทำผิดซ้ำอาจมีลักษณะบุคลิกภาพก้าวร้าว ขาดความซื่อสัตย์และการควบคุมอารมณ์ แม้ว่าจะเข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ของผู้อื่นมากเพียงใด ถ้ามีสิ่งเร้าหรือแรงปรารถนาที่ตนเองต้องการในระดับสูงมากกว่าย่อมจะแสดงพฤติกรรมรุนแรงเพียงเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ โดยไม่ได้คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นในขณะที่ตนเองใช้ความรุนแรงก็เป็นได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามประเด็นนี้ยังขาดการทำความเข้าใจและจำเป็นต้องตรวจสอบผลการศึกษาหรือศึกษาในประเด็นนี้เพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความกระจ่างในการศึกษามากยิ่งขึ้น

การใช้สารเสพติด

การใช้สารเสพติดเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่าสัดส่วนวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีการใช้สารเสพติดมากกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกก็มีการใช้สารเสพติดมากกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน แต่ทั้งนี้ไม่พบความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก

การที่วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง มีการใช้สารเสพติดแตกต่างจากวัยรุ่นชายทั่วไปนั้น อาจอธิบายได้เนื่องจากการใช้สารเสพติดซึ่งมีฤทธิ์ส่งผลต่อระบบประสาทจะทำให้เกิดความไม่มั่นคงทางอารมณ์ ขาดการควบคุมยับยั้งจิตใจตนเองซึ่งจะเพิ่มความเสี่ยงในการแสดงพฤติกรรมรุนแรงจนถึงขั้นกระทำผิดของวัยรุ่นได้ (Wenar & Kerig, 2006)

ผลการวิจัยที่ผ่านมาสนับสนุนแนวคิดดังกล่าวข้างต้น อาทิเช่น สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ (2544) ที่ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีรุนแรงของเด็กและเยาวชน พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจะมีการใช้ยาเสพติดถึงร้อยละ 93.80 และจากสถิติกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ปี 2549 ที่รายงานว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีในกระบวนการยุติธรรมมีประวัติกระทำผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดถึงร้อยละ 18.26 นอกจากนี้แล้วการใช้ยาเสพติดไม่ว่าจะเป็นจากทั้งการดื่มแอลกอฮอล์และใช้ยาเสพติด จะมีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Hirschi, 1969; Lipsey & Derzon, 1998)

จากการศึกษาวิจัยของ Zamble และ Quinsey (1997) ที่มุ่งเน้นอธิบายลักษณะทั่วไปในกลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดซ้ำจำนวน 311 คน พบว่าปัญหาพฤติกรรมที่พบบ่อยมากที่สุดในกลุ่มผู้กระทำผิดซ้ำก็คือการใช้สารเสพติด โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างมากถึงร้อยละ 80 ที่รายงานว่าใช้ยาเสพติดหรือแอลกอฮอล์ หรือใช้ร่วมกันทั้งสองอย่างในชีวิตประจำวันทั้งที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเข้าบำบัดรักษาจากปัญหานี้มาแล้ว โดยเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดซ้ำและผู้กระทำผิดซ้ำพบว่าผู้กระทำผิดซ้ำใช้สารเสพติดเป็นประจำ ซึ่งอาจสรุปได้ว่าการใช้สารเสพติดถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยจำแนกความแตกต่างกันระหว่างผู้กระทำผิดทั้งสองกลุ่ม ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการศึกษาของลักษณะ แก้วตระกูล (2544) ที่พบว่าการใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน

ผลการวิจัยที่ผ่านมาในช่วงต้นช่วยสนับสนุนผลการศึกษาในครั้งนี้ ที่พบว่าการใช้สารเสพติดจะช่วยจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรงและวัยรุ่นชายทั่วไป

ปัจจัยด้านครอบครัว

ในที่นี้กำหนดให้ตัวแปร ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของพ่อแม่ผู้ปกครอง และการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดอยู่ในส่วนของปัจจัยด้านครอบครัว ผลการศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรทุกตัวแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอภิปรายได้ดังนี้

ความผูกพันกับผู้ปกครอง

ความผูกพันกับผู้ปกครอง หรือการมีความรักความผูกพัน และสัมพันธ์ภาพที่ดีภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีความผูกพันกับผู้ปกครองต่ำกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก

การที่วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง มีความผูกพันกับผู้ปกครองแตกต่างจากวัยรุ่นชายทั่วไปนั้น อาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) ของ Hirschi (1969) ที่อธิบายถึงองค์ประกอบหลักสี่ประการที่สะท้อนให้เห็นถึงความผูกพันในครอบครัว ซึ่งจะป้องกันไม่ให้บุคคลกระทำความผิด ได้แก่ 1) Attachment หรือความผูกพัน ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกันระหว่างบุคคลกับผู้ที่มีความสำคัญในชีวิต 2) Commitment หรือความไว้วางใจระหว่างสมาชิกในครอบครัว 3) Involvement หรือความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในครอบครัว และ 4) Believe หรือความเชื่อ ความศรัทธาในสถาบันครอบครัว หรือสมาชิกในครอบครัวบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยแนวโน้มที่จะก่อความผิดของบุคคลจะถูกควบคุมไว้ด้วยความผูกพันทั้ง 4 ข้อ ซึ่งผู้ที่มีความผูกพันสูงจะมีความเสี่ยงต่อการแสวงหาความพึงพอใจด้วยวิธีการที่ผิดกฎหมายน้อยกว่า (Kennedy, O'Connor, & Western, 2004) อาจกล่าวได้ว่าวัยรุ่นที่มีองค์ประกอบสี่ประการข้างต้นย่อมจะมีความผูกพัน และใกล้ชิดกับครอบครัวอย่างแน่นแฟ้น ซึ่งความรักความผูกพันที่มีระหว่างกันเป็นระยะเวลายาวนาน จะทำให้วัยรุ่นเกิดความเคารพ มีความเกรงใจและยอมรับแนวทางในการปฏิบัติตนที่เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้เมื่อประพฤติตนถูกต้องสมควร ก็จะได้รับความรักไว้วางใจ และความเชื่อมั่นจากครอบครัวว่าวัยรุ่นนั้นจะมีความประพฤติดีและเป็นไปตามกฎระเบียบสังคม ซึ่งจะทำให้วัยรุ่นควบคุมตนเองได้จากภายในและมีความเสี่ยงต่ำในการกระทำผิด

สำหรับผลการวิจัยที่ผ่านมาสนับสนุนว่าความผูกพันกับผู้ปกครองมีความแตกต่างกันระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิด และวัยรุ่นชายทั่วไป ดังเช่น Mak (1990) ที่ศึกษาและเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามในเด็กชายและหญิงที่กระทำผิดร้ายแรง พบว่าเด็กที่มีความผูกพันทางอารมณ์ที่มั่นคงกับพ่อแม่ผู้ปกครองจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางผกผันกับการกระทำผิด ซึ่ง Franke (2000) ก็พบผลที่สอดคล้องกันว่าการมีความผูกพันทางอารมณ์ที่มั่นคง (Secure attachment) ระหว่างพ่อแม่ผู้ปกครองและลูก การที่ครอบครัวมีความรักความอบอุ่น จะมีส่วนทำให้การแสดงพฤติกรรมใช้ความรุนแรงและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นต่ำ ซึ่ง Henry, Tolan, และ Gorman-Smith (2001) ศึกษาผลของการมีปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัวพบว่าวัยรุ่นที่มีความผูกพันทาง

อารมณ์กับครอบครัวต่ำ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูไม่สม่ำเสมอ มีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดทั้งในคดีทั่วไปและคดีความผิดร้ายแรง นอกจากนี้แล้ว Paolucci, Violato, และ Schofield (2000) รวบรวมข้อมูลงานวิจัยจำนวน 238 งานที่ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดซ้ำ พบว่าเด็กและเยาวชนที่มีความสัมพันธ์ไม่ดีกับพ่อแม่ผู้ปกครองและไม่ได้อยู่อาศัยด้วยกันจะมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำเพิ่มขึ้น

การทบทวนวรรณกรรมในข้างต้นช่วยสนับสนุนผลการศึกษาในครั้งนี้ ที่พบว่าความผูกพันกับผู้ปกครองจะช่วยจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดในความผิดร้ายแรงและวัยรุ่นชายทั่วไป

การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง

การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง หรือการได้รับการกวดขันจากพ่อแม่ผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีการรับรู้ต่อการควบคุมดูแลของผู้ปกครองสูงกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเป็นที่น่าสนใจว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก ก็มีคะแนนการรับรู้ต่อการควบคุมดูแลของผู้ปกครองสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

จากผลการวิจัยที่พบว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป มีการรับรู้การควบคุมดูแลของผู้ปกครองแตกต่างกันนั้น มีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีระดับการรับรู้ต่อการควบคุมดูแลของผู้ปกครองสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป อาจเนื่องมาจากการควบคุมดูแลที่ศึกษานั้นได้รับการรายงานตามความรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชาย ซึ่งการรับรู้่นั้นเป็นที่ทราบกันดีว่าไม่จำเป็นต้องเที่ยงตรงเสมอไป หากแต่บิดเบือนไปได้เพราะปัจจัยต่างๆ อันรวมถึงปัจจัยส่วนบุคคลด้วย (Lussier, 2001)

เป็นไปได้ว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดนั้นมีความพยายามที่จะเป็นอิสระและหลบหนีจากพ่อแม่ผู้ปกครอง และทำตัวนอกกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในครอบครัว ความพยายามนี้น่าที่จะก่อให้เกิดวัยรุ่นกลุ่มนี้รู้สึกว่าพ่อแม่ผู้ปกครองมีการควบคุมตนเองมากเป็นพิเศษ อีกทั้งวัยรุ่นที่กระทำผิดอาจมีพฤติกรรมเสี่ยงที่มีผลต่อการกระทำผิด เช่น คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิด ใช้ยาเสพติด เทียวเตรเป็นประจําซึ่งอาจส่งผลให้พ่อแม่ผู้ปกครองจำเป็นต้องควบคุมดูแลวัยรุ่นกลุ่มนี้มากขึ้นกว่าวัยรุ่นปกติทั่วไปอันก่อให้เกิดการรับรู้ที่ความเข้มข้นขึ้น นอกจากนี้ เป็นไปได้ว่าวัยรุ่นที่เคยกระทำผิดและถูกควบคุมตัวไว้ในสถานแรกรับ เมื่อถูกปล่อยตัวกลับไปอยู่ที่บ้านกับพ่อแม่ผู้ปกครอง พ่อ

แม่ผู้ปกครองเหล่านั้นจึงอาจจะควบคุมกวดขันความประพฤติส่วนตัวของวัยรุ่นเหล่านี้มากยิ่งขึ้นก็เป็นได้

นอกจากนี้แล้วอาจอธิบายได้ว่าการควบคุมดูแลของผู้ปกครองนั้นเป็นไปโดยมิได้ให้ความรักความอบอุ่นต่อบุตรหลานอย่างเพียงพอ ดังปรากฏในการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดู (Parenting style) ของ Baumrind (1991 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ที่ระบุว่า การอบรมเลี้ยงดูในแบบ Authoritarian parenting หรือการเลี้ยงดูที่เข้มงวด ควบคุม บังคับและให้ออกาสในการโต้เถียงหรือตัดสินใจน้อยมาก จะทำให้วัยรุ่นที่อยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครองแบบนี้มีความวิตกกังวลและล้มเหลวในการทำกิจกรรมต่างๆ เรียนรู้ที่จะไม่ควบคุมตนเอง ซึ่งอาจส่งผลให้เด็กขาดทักษะทางสังคม ไม่รู้จักกฎ ระเบียบภายในสังคมและอาจกระทำผิดได้ในท้ายที่สุด การควบคุมดูแลของผู้ปกครองนั้นจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดก็ต่อเมื่อถูกผนวกเข้ากับความรักและความอบอุ่นดังปรากฏในการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบ Authoritative parenting หรือการเลี้ยงดูที่สนับสนุนให้วัยรุ่นเป็นอิสระแต่กำหนดขอบเขตการควบคุมที่พอเหมาะ และพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกันสม่ำเสมอ จะทำให้วัยรุ่นพวกนี้มีความรับผิดชอบต่อสังคมและมีพฤติกรรมที่เหมาะสมมากกว่า (Baumrind, 1991 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) นอกจากนี้แล้ว Freud (1961 อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) ยังอธิบายด้วยว่าพ่อแม่ที่ควบคุมและลงโทษบุตรหลานรุนแรง จะทำให้เด็กไม่จดจำแบบอย่าง รวมทั้งรู้สึกเกลียดชังพ่อแม่ด้วย ซึ่งจะเกิดการต่อต้านทัศนคติ ค่านิยมของพ่อแม่และมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่ดีในสังคมต่อไปอีกด้วย

การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด

การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด หรือการที่วัยรุ่นมีผู้ปกครองอย่างน้อยหนึ่งคนกระทำพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมและกระทำผิดกฎหมาย เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่าสัดส่วนวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดสูงกว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกก็มีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดมากกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

การที่วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง มีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดแตกต่างจากวัยรุ่นชายทั่วไปนั้น อาจอธิบายได้จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมตามแนวคิดของ Bandura (1989, อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) ที่เชื่อว่าคนเราเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมได้โดยการสังเกตจากตัวแบบ ผ่าน 4 กระบวนการ คือ ความใส่ใจ (Attention) การจดจำ (Retention) การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Production) และ

แรงจูงใจ (Motivation) ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อความคิดและการแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่สำคัญ ก็คือ พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัว ซึ่งเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กเป็นอย่างมาก เนื่องจากเด็กจะเห็นและจดจำพฤติกรรมจากบุคคลเหล่านี้ตั้งแต่อายุน้อย จึงทำให้พฤติกรรมต่าง ๆ ของพ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวที่กระทำนั้นเด็กจะนำมาเป็นแบบอย่าง แม้ว่าจะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายก็ตาม

นอกจากนี้แล้วตามทฤษฎีความแตกต่างทางสังคม (Differential Association Theory) ของ Sutherland (1975 อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร, 2547) อธิบายว่าบุคคลจะเรียนรู้การกระทำผิดจากสังคมภายในกลุ่มย่อยของตนเอง (Internal) โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผู้ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน มีความถี่ในการพบปะพูดคุยและความเข้มข้นในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้พฤติกรรมระหว่างกัน เช่น พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวมีลักษณะพฤติกรรมและนิสัยอย่างไร เด็กและเยาวชนก็จะมีนิสัยตามไปด้วย (Sutherland, 1975 อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร, 2547) ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนต้องอยู่อาศัยกับพ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวที่กระทำผิด เป็นระยะเวลาอันยาวนาน มีความผูกพันระหว่างกันอย่างแน่นแฟ้นก็จะได้รับการถ่ายทอดความรู้และพฤติกรรมการกระทำผิดจนหลอมรวมเป็นพฤติกรรมที่ถาวรขึ้น (Dantzker, 1988)

ผลการวิจัยที่ผ่านมาสืบสนับสนุนแนวคิดดังกล่าวข้างต้น อาทิเช่น Andrews และ Bonta (2003) ได้รวบรวมงานวิจัยจำนวน 372 งานที่ศึกษาตัวแปรที่เป็นสาเหตุในการกระทำผิดของเด็ก โดยผลสรุปรวมจากการทบทวนงานวิจัยเหล่านี้ พบว่าปัจจัยหลักประการหนึ่งที่ช่วยพยากรณ์การกระทำผิด คือ การที่มีบุคคลในครอบครัวมีประวัติเคยกระทำความผิดมาก่อน ซึ่งสอดคล้องกับ Baker และ Mednick (1984) ที่ศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มผู้กระทำความผิดชายชาวสวีเดนที่ถูกจับในคดีร้ายแรงซึ่งมีพ่อที่ไม่เคยมีประวัติกระทำความผิดกับกลุ่มผู้กระทำความผิดในลักษณะเดียวกันที่พ่อมีประวัติกระทำความผิดและถูกจับกุมมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง พบว่าชายที่มีอายุระหว่าง 18-23 ปี ที่พ่อเคยกระทำความผิดจะกระทำความผิดในคดีร้ายแรงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่พ่อไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน ซึ่ง Farrington (1989) พบผลคล้ายคลึงกันว่าการที่พ่อแม่หรือสมาชิกในครอบครัวของเด็กและเยาวชนเคยถูกจับหรือกระทำความผิดมาก่อนในช่วงที่เด็กอายุต่ำกว่า 10 ปี จะช่วยทำนายได้ว่าเด็กจะกระทำความผิดร้ายแรงในอนาคตต่อไปหรือไม่ นอกจากนี้ Paolucci, Violato, และ Schofield (2000) รวบรวมข้อมูลงานวิจัยจำนวน 238 งานที่ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำความผิดซ้ำ พบว่าเด็กและเยาวชนที่อยู่ในครอบครัวที่มีประวัติกระทำความผิดจะมีความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดซ้ำเพิ่มขึ้น

ผลการวิจัยที่ผ่านมาในข้างต้นช่วยสนับสนุนผลการศึกษานี้ที่พบว่าการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำความผิดจะช่วยจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำความผิดซ้ำในความผิดร้ายแรงและวัยรุ่นชายทั่วไป

ปัจจัยด้านสังคม

ในที่นี้กำหนดให้ตัวแปร การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน อยู่ในส่วนของปัจจัยด้านสังคม ผลการศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรทุกตัวแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอภิปรายได้ดังนี้

การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด

การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด หรือ การที่วัยรุ่นมีเพื่อนที่ใกล้ชิดอย่างน้อยหนึ่งคนกระทำพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมและกระทำผิดกฎหมาย เป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยพบว่าสัดส่วนวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดมากกว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้วัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกก็มีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดมากกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

การที่กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป มีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดแตกต่างกันนั้น อาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีความแตกต่างทางสังคม (Differential Association Theory) ของ Sutherland (1975 อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร, 2547) ที่กล่าวว่า การคบหาสมาคมของบุคคล ความสัมพันธ์และความผูกพันของผู้ที่อยู่ร่วมกันในสังคม ที่มีการพบปะพูดคุยและแลกเปลี่ยนเรียนรู้พฤติกรรมระหว่างกัน โดยเฉพาะในสังคมกลุ่มย่อย (Internal) จะมีอิทธิพลต่อการกระทำของบุคคลมากกว่าปัจจัยส่วนบุคคลหรือลักษณะนิสัยเฉพาะตัว และปฏิภริยาทางสังคมจากภายนอก (External) จากมุมมองนี้จึงอธิบายได้ว่าวัยรุ่นอาจเรียนรู้การกระทำผิดและฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคมจากสังคมภายในกลุ่มย่อยของตนเอง ซึ่งก็คือกลุ่มเพื่อนสนิทนั่นเอง โดยได้รับการถ่ายทอดระหว่างกันภายในกลุ่ม

นอกจากนี้แล้วทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมตามแนวคิดของ Bandura (1989, อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) ได้อธิบายว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของบุคคล เกิดขึ้นโดยการสังเกตจากตัวแบบที่ตนเองสนใจและให้ความสำคัญ โดยสำหรับวัยรุ่นแล้วมักจะทำให้ความสำคัญกับเพื่อนสนิท ฉะนั้นเพื่อนจึงมีอิทธิพลกับวัยรุ่นเป็นอย่างมาก

สำหรับผลการวิจัยที่ผ่านมาสืบสนับสนุนตามแนวคิดดังกล่าวข้างต้น อาทิเช่น ลักษณะแก้วตระกูด (2544) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 430 คน พบว่าการคบกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Caldwell (2002) ที่พบว่าการคบเพื่อนที่กระทำ

ผิดกฎหมายจะมีส่วนเพิ่มความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน เช่นเดียวกับ Loeber et al. (2005) ที่ศึกษาปัจจัยที่ทำนายการกระทำผิดร้ายแรงในวัยรุ่นชายจำนวน 724 คน พบว่าการคบเพื่อนที่กระทำผิดมีผลต่อการกระทำผิดร้ายแรงของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เรื่องชัย เรื่องไพศาล (2543) ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 169 ราย แบ่งเป็นเพศชาย 128 คน และเพศหญิง 41 คน พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับ เกษวรรงค์ จิณะแสน (2542) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยทำการสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน ที่มีอายุระหว่าง 7-17 ปี พบว่าเด็กที่กระทำผิดซ้ำจำนวนถึง 7 คน มีสาเหตุแห่งการกระทำผิดที่มาจาก การคบหาสมาคมกับเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมไม่ดีและกระทำผิด ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้และถ่ายทอดลักษณะการกระทำผิดให้แก่กัน นอกจากนี้แล้ว Zamble และ Quinsey (1997) ทำการศึกษาปัจจัยที่ทำนายการกระทำผิดซ้ำในคดีร้ายแรง โดยเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดซ้ำเพศชายจำนวน 311 คน พบว่าผู้กระทำผิดซ้ำมีความสัมพันธ์และคบหากับกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดมากกว่าซึ่งแตกต่างกับผู้กระทำผิดครั้งแรกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับ Johnson (1979) ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นจำนวน 734 คน พบว่าการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิดเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำนายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้ Andrews และ Bonta (2003) ได้รวบรวมงานวิจัยจำนวน 372 งานที่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่ช่วยอธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และสรุปว่าการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิดนับเป็นสาเหตุหลักของการก่ออาชญากรรมของเยาวชน

ผลการวิจัยที่ผ่านมาในช่วงต้นช่วยสนับสนุนผลการศึกษาในครั้งนี้ ว่าการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดจะช่วยจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรงและวัยรุ่นชายทั่วไป

การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน หรือ การที่บุคคลรับรู้ความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนในการฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม ไม่ว่าจะเป็กลุ่มเพื่อนสนิท กลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน เพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือกลุ่มเพื่อนรุ่นพี่ และแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังในการฝ่าฝืนกฎระเบียบนั้น เป็นปัจจัยที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพบว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีความเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนต่ำกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การที่กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป มีการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนแตกต่างกันนั้น อาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of Reasoned Action) ของ Ajzen และ Fishbein (1980 อ้างถึงใน ประภาศรี ปัญญาวิรัชชัย, 2550) ซึ่งอธิบายว่าพฤติกรรมของบุคคลอยู่ภายใต้การควบคุมของความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรม ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ ได้แก่ เจตคติต่อการกระทำพฤติกรรม (Attitude Toward the Behavioral) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norms) โดยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการอธิบายเรื่องบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนนี้ แบ่งได้เป็น 2 องค์ประกอบ คือ 1) ความเชื่อที่บุคคลมีเกี่ยวกับความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งของตน (Normative Belief) และ 2) แรงจูงใจที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตน (Motivation to Comply) ดังนั้นการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ จึงขึ้นอยู่กับความเชื่อของบุคคลที่ว่ากลุ่มอ้างอิงที่ตนให้ความสำคัญคาดหวังให้ตนกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ มากน้อยแค่ไหน และแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิง กล่าวได้ว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิด โดยเฉพาะวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำจะรับรู้อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่สนับสนุนให้กระทำผิด และมีแรงจูงใจในการกระทำผิดตามความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนมากกว่าวัยรุ่นทั่วไป

คำอธิบายข้างต้นได้รับการสนับสนุนจากผลการศึกษาจำนวนไม่น้อย อาทิเช่น อัจฉนา ลิ้มปีโปหุญย์ (2522) ที่ศึกษาลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) อายุระหว่าง 14-18 ปี จำนวน 200 คน พบว่า เด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรม จะมีการรวมตัวและเกิดการเรียนรู้ค่านิยมที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับการกระทำผิด โดยมองว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องดีหรือเป็นเรื่องปกติและมักปฏิบัติตามค่านิยมและบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนสนิทในการฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม

ภูมิพงษ์ ขุนฉนมฉำ (2547) ได้ทำการศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ซึ่งเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนในความดูแลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนปี 2547 จำนวน 1,000 คน พบผลสอดคล้องว่าการที่เด็กและเยาวชนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม มีอิทธิพลช่วยพยากรณ์การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน โดยผู้วิจัยอธิบายว่าการคบหากับกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายหรือมีลักษณะเป็นแก๊งค์อาชญากรรมตั้งแต่ในช่วงอายุน้อย และคบกันเป็นระยะเวลาานาน จะทำให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้เพื่อรับเอาทัศนคติ ค่านิยม บรรทัดฐาน และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของกลุ่มเพื่อนมาปฏิบัติตาม และถ้ามีการคบเพื่อนที่กระทำผิดยิ่งมากเท่าใดเด็กและเยาวชนก็มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำมากขึ้น เนื่องจากเด็กเรียนรู้ที่จะยอมรับและปฏิบัติตามบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนซึ่งมีลักษณะต่อต้านและฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคม

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นช่วยสนับสนุนผลการศึกษาในครั้งนี้ ที่พบว่าการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนจะช่วยจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกในความผิดร้ายแรง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรงและวัยรุ่นชายทั่วไป

แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนในแง่ของการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน โดยใช้แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน (Independence from Peer Norms Scale) ดัดแปลงมาจากแบบวัดซึ่งสร้างและพัฒนาโดย สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ตามแนวคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980) แม้การเป็นอิสระดังกล่าวน่าจะมีความสัมพันธ์แบบแปรผกผันกับการตกอยู่ใต้อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน แต่การสรุปความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ยังอาจไม่เหมาะสมนัก ฉะนั้นการศึกษาในอนาคตที่สนใจมุ่งเน้นถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการกระทำผิดซ้ำในวัยรุ่นชายโดยตรงนั้น ควรใช้แบบวัดอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยตรง อันน่าจะทำให้เกิดผลการศึกษาที่กระจ่างชัดมากขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก
วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไปว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดร้ายแรง
และกลุ่มวัยรุ่นชายทั่วไปจำนวนทั้งหมด 317 คน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก
ในความผิดร้ายแรง จำนวน 137 คน กลุ่มวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง จำนวน
80 คน และกลุ่มวัยรุ่นชายทั่วไปที่กำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร
จำนวน 100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบวัดความหุนหันพลันแล่น (UPPS Impulsive Behavior Scale) ของ Whiteside
และ Lynam (2001)

ตอนที่ 3 แบบวัดความก้าวร้าว (Aggression questionnaire) ของ Buss และ Perry (1992) ซึ่ง
พัฒนาโดย ประภาศรี ปัญญาวิชชัย (2550) โดยมีการดัดแปลงและแก้ไขโดยผู้วิจัย

ตอนที่ 4 แบบวัดความรู้สึกร่วมรู้สึกับผู้อื่น (Empathy scale) พัฒนาและดัดแปลงจากแบบวัด
ของ Caruso และ Mayer (1998)

ตอนที่ 5 แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง (Parental Bonding Instrument-PBI) ของ
Parker, Tupling, และ Brown (1979)

ตอนที่ 6 แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) ของรัตนาก
ลิ้มอรุณ (2549)

ตอนที่ 7 แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน (Independence from Peer
Norms Scale) ดัดแปลงมาจากแบบวัดซึ่งสร้างและพัฒนาโดย สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ตาม
แนวคิดของ Ajzen และ Fishbein (1980)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยพัฒนาและดัดแปลงมาตรวัดที่ใช้ตามแนวคิด ทฤษฎี และเรียบเรียงมาตรวัดที่มีต้นฉบับเป็นภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย นำมาตรวัดต่าง ๆ ไปผ่านขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพก่อนนำไปใช้
2. นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือ
3. นำมาตรวัดที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้แล้วไปเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำในความผิดร้ายแรง และวัยรุ่นชายทั่วไป จำนวน 317 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไป ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ใช้สถิติ MANOVA เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรในแต่ละกลุ่มระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม โดยทำการวิเคราะห์ตัวแปรแต่ละตัวในแต่ละกลุ่มด้วยสถิติ ANOVA และทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (Multiple comparison) ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรตามในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม
3. ใช้สถิติ Chi-square แบบ Contingency เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างสามกลุ่ม ในตัวแปรตามที่มีลักษณะเป็น Categorical Data หรือข้อมูลแบบกลุ่ม ซึ่งได้แก่ การใช้สารเสพติด การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และการมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุ 14-18 ปี มีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 16.82 ปี ระดับการศึกษาที่พบมากที่สุด คือ มัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 41.01 มีรายได้เฉลี่ยในแต่ละเดือน เดือนละ 3,191 – 5,000 บาท ร้อยละ 47.00 ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คัดมีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 66.88
2. พบว่ามีปัจจัยที่จำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ปัจจัย แบ่งเป็น 9 ตัวแปร ดังนี้ 1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ความหุนหันพลันแล่น ความก้าวร้าว ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น และ

การใช้สารเสพติด 2) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ความผูกพันกับผู้ปกครอง การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง และการมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด และ 3) ปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด และการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน โดยแบ่งตามตัวแปรต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

2.1 ความหุนหันพลันแล่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนความหุนหันพลันแล่นสูงที่สุด

2.2 ความก้าวร้าว พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนความก้าวร้าวสูงที่สุด

2.3 ความร่วมรู้สึกกับผู้อื่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรกมีคะแนนร่วมรู้สึกกับผู้อื่นต่ำกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป แต่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ

2.4 การใช้สารเสพติด พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีการใช้สารเสพติดสูงกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป แต่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก

2.5 ความผูกพันกับผู้ปกครอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนความผูกพันกับผู้ปกครองต่ำกว่าวัยรุ่นชายทั่วไป แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก

2.6 การควบคุมดูแลของผู้ปกครอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีคะแนนการรับรู้ต่อการควบคุมดูแลของผู้ปกครองสูงที่สุด

2.7 การมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีสมาชิกในครอบครัวที่เคยกระทำผิดสูงกว่าวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก และวัยรุ่นชายทั่วไป

2.8 การมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีเพื่อนสนิทที่เคยกระทำผิดสูงที่สุด

2.9 การเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน พบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำและวัยรุ่นชายทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนต่ำที่สุด

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นกลุ่มตัวอย่างเฉพาะวัยรุ่นชายที่กระทำผิดในความผิดร้ายแรงจึงไม่สามารถอนุมานรวมไปถึงวัยรุ่นชายที่กระทำผิดในความผิดลหุโทษซึ่งอาจมีลักษณะที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิงออกไปได้
2. การศึกษานี้มุ่งเน้นเฉพาะวัยรุ่นที่กระทำผิดเพศชายเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถอนุมานรวมไปถึงวัยรุ่นเพศหญิง เพื่อให้เห็นความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ควรศึกษาเพศหญิงเพิ่มเติมว่ามีลักษณะปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร
3. การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี ซึ่งครอบคลุมทั้งสามช่วงพัฒนาการตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง และวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งยังมีช่วงอายุที่ห่างและกว้างเกินไปจนอาจมีความแตกต่างในลักษณะบุคลิกภาพและปัจจัยที่เป็นสาเหตุแห่งการกระทำผิดของวัยรุ่นในแต่ละกลุ่มอายุได้
4. การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นเฉพาะวัยรุ่นชายที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี ซึ่งยังไม่ครอบคลุมถึงวัยรุ่นผู้ใหญ่หรือช่วงวัยที่มีอายุมากกว่านี้ ซึ่งอาจมีความแตกต่างในลักษณะบุคลิกภาพและปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้กระทำผิดได้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรศึกษาผู้กระทำผิดในความผิดลหุโทษว่ามีปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมแตกต่างกันหรือไม่เพิ่มเติม
2. ควรศึกษาปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ในกลุ่มผู้กระทำผิดเพศหญิงเพิ่มเติมว่ามีลักษณะปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมที่แตกต่างหรือไม่อย่างไร
3. ควรทำการศึกษาความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นที่กระทำผิดร้ายแรงแยกตามช่วงอายุเปรียบเทียบกัน เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนเชิงนโยบายต่อการแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนให้มีความเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นต่อไป
4. ควรทำการศึกษาปัจจัยและลักษณะต่าง ๆ ที่พบในวัยรุ่นผู้ใหญ่เพิ่มเติมเพื่อพิจารณาลักษณะบุคลิกภาพและปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนเชิงนโยบายต่อการแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนให้มีความเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กตัญญูลี ฌรงค์ราช. (2543). *ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ. (2549). *ทฤษฎีความก้าวร้าว*. เอกสารประกอบการสอนวิชาพัฒนาการทางสังคม. กรุงเทพมหานคร: คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อัดสำเนา).
- เกษรราชก์ จินะแสน. (2542). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ขัตติยา รัตนดิลก. (2539). *ลักษณะทางสังคมจิตใจของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง: ศึกษากรณีบ้านกรุณาและบ้านปรานี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาคลินิก คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิราภา เต็งไทรรัตน์ และคณะ. (2543). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชิตนาถ ลีมอรุณ. (2549). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ ชีรเวคิน. (2546). *ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล. (2549). *การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนซึ่งทรัพย์และปล้นทรัพย์*. รายงานการวิจัย คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บุญเพราะ แสงเทียน. (ไม่ระบุปีที่พิมพ์). *คำบรรยายกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน*. กระทรวงยุติธรรม.
- ประกาศศรี ปัญญาวิรัชชัย. (2550). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมยกพวกตีกันระหว่างสถาบันของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. (2530). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. (2550). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อัครา).
- พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2548.
- พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2528 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2530.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์. (2549). *ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, กรม (2549). *รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2549*. สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน.
- พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, กรม (2548). *คู่มือการจัดกิจกรรมบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน*.
- พลเอก พิสิษฐ์สังฆการ. (2546). *คำอธิบายพร้อมรวมคำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2543 เรียงมาตรา* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดพิมพ์อักษร.
- เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์. (2549). *พัฒนาการมนุษย์*. กรุงเทพมหานคร: ชรรณดาเพรส.
- เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์. (2549). *พัฒนาการทางปัญญาในวัยเด็กและวัยรุ่น*. เอกสารประกอบการสอนวิชา พัฒนาการทางปัญญาขั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อัครา).
- ภูมิพงษ์ ขุนฉนมจ๋า. (2547). *การวิเคราะห์จำแนกประเภทตัวแปรที่ผลต่อการกระทำผิดซ้ำและการบำบัดแก้ไขของเด็กและเยาวชน*. รายงานการวิจัย กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.
- ม. 3 คุ้มไปข่มขืนและฆ่า. (11 สิงหาคม 2549). *ไทยรัฐ*, หน้า 2.
- เรื่องชาย เรื่องไฟศาล. (2543). *ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน: ศึกษากรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลักขณา แก้วตระกูล. (2544). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันชัย รุจนวงศ์. (2544). *กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน*. *วารสาร Innocenti Digest: The UNICEF International Child Development Centre-Innocenti Centre*, 2, 18-21.

- วันชัย รุจนวงศ์ และคณะ. (2549). การจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในประเทศไทย. รายงานการประชุมทางวิชาการระดับชาติว่าด้วยงานยุติธรรม ครั้งที่ 4: การพัฒนากระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน, ประเทศไทย, 3, 1-41.
- ศุภกาญจน์ สรีวัฒน์. (2547). พฤติกรรมที่เป็นปัญหา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศิริรงค์ ทับสายทอง. (2549). วัยรุ่น. เอกสารประกอบการสอนวิชาพัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. กรุงเทพมหานคร: คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อัครา).
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2549). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย (เล่มที่ 2) วัยรุ่น-วัยสูงอายุ (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2549). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิทธิศักดิ์ วณิชกิจ. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีรุนแรงของเด็กและเยาวชน : ศึกษากรณีเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดสงขลา. *คูลพาท*, 49(3) (ก.ย.- ธ.ค. 2545), 109-134.
- สุชา จันทน์เอม. (2542). *จิตวิทยาเด็กเกเร*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุดจิต เจนนพกาญจน์. (2547). การนำการจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนมาใช้ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. *เอกสารประกอบการประชุมกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, ประเทศไทย*, 23-37.
- สุดสงวน สุธีสร. (2547). *อาชญาวิทยา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม. (2549). *การจัดทำแผนพัฒนาฐานข้อมูลผู้กระทำผิดซ้ำ* (พ.ศ. 2550-2554), 12-17.
- อัทธนา ลิ้มปีไพฑูรย์. (2522). *ลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานฝึกและอบรม ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา)*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรวิรัช นาคทรรพ์. (2550). ความรุนแรงในเด็ก. คัดมาเมื่อ 9 มกราคม 2551, จาก http://www.greenhubthailand.com/index.php?option=com_content&task=view&id=29&Itemid=36

ภาษาอังกฤษ

- Alexsic, P. (1976). A study of empathic inhibition of aggression in juvenile delinquents. *Dissertation Abstracts International*, 36, 4675B-4676B.
- Andrews, D. A., & Bonta, J. (2003). *The psychology of criminal conduct* (2nd ed.). Cincinnati, OH: Anderson Publishing.
- Andrews, D. A., Bonta, J., & Hodge, R. D. (1990). Classification of effective rehabilitation: Rediscovering psychology. *Criminal Justice and Behavior*, 17, 19-52.
- Atwater, E. (1992). *Adolescence* (3rd ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Baker, R. L. A., & Mednick, B. R. (1984). *Influences on human development: A longitudinal perspective*. Boston, MA: Kluwer-Nijhoff.
- Barn, G. M., & Farrell, M. P. (1992). Parental support and control as predictors of adolescent drinking, delinquency and related problem behaviors. *Journal of Marriage and the Family*, 54, 763-776.
- Batson, C. D., Fultz, J., & Schoenrade, P. A. (1987). Adults' emotional reactions to the distress of others. In N. Eisenberg, & J. Strayer (Eds.). *Empathy and its development* (pp. 163-184). Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Brownstein, H. H. (2000). *The social reality of violence and violent crime*. Boston, MA: Allyn & Bacon.
- Buikhuisen, W. H. (1988). Chronic juvenile delinquency: A theory. In W. H. Buikhuisen & S. A. Mednick (Eds.). *Explaining criminal behavior* (pp. 27-47). Leiden, The Netherlands: E. J. Brill.
- Burke, D. M. (2001). Empathy in sexually offending and nonoffending in adolescent males. *Journal of Interpersonal Violence*, 16, 222-233.
- Bush, C. A., Mullis, R. L., & Mullis, A. K. (2000). Differences between offender and nonoffender youth. *Journal of Youth and Adolescence*, 29, 497-478.
- Buss, A. H., & Plomin, R. (1975). *A temperament theory of personality development*. New York: Wiley.
- Caputo, A. A., Frick, P. J., & Brodsky, S. L. (1999). Family violence and juvenile sex offending. *Criminal Justice and Behavior*, 26, 338-356.

- Cardwell, M. F. (2002). What do we know about juvenile sexual reoffense risk. *Child Maltreatment*, 3(4), 291-302.
- Caspi, A., Henry, B., Mcgee, R., Moffitt, T., & Silva, P. (1995). Temperamental origins of child and adolescent behavior problems: From age 3 to age 15. *Child development*, 66, 55-68.
- Catalano, S. M. (2004). *Criminal victimization & recidivism*. Washington, DC: US Department of Justice.
- Catalano, R. F., & Hawkins, J. D. (1996). The Social Development Model: A theory of antisocial behavior. In J D Hawkins (Ed.). *Delinquency & crime: Current theories* (pp149-197). New York: Cambridge University Press.
- Chung, H. L., & Steinberg, L. (2006). Relations between neighborhood factors, parenting behaviors, peer deviance and delinquency among serious juvenile offenders. *Developmental Psychology*, 42, 319-331.
- Cohen, D., & Strayer, J. (1996). Empathy in conduct-disordered and comparison youth. *Journal of Developmental Psychology*, 32, 988-998.
- Caruso, D. R., & Mayer, J. D. (1998). *A measure of emotional empathy for adolescents and adults*. Unpublished Manuscript.
- Dantzker, M. L. (1988). *Criminology and criminal justice: Comparing, contrasting and intertwining disciplines*. Texas: Butterworth-Heinemann.
- Davis, M. H. (1983). Measuring individual differences in empathy: Evidence for a multidimensional approach. *Journal of Personality and Social Psychology*, 44, 113-126.
- Deardorff, P. A., Finch, A. J., Kendall, P. C., Lira, F., & Indrisano, V. (1975). Empathy and socialization in repeat offenders, first offenders and normals. *Journal of Counseling Psychology*, 22, 453-455.
- Dishion, T. J., Andrews, D. W., & Crosby, L. (1995). Antisocial boys and their friends in early adolescence: Relationship characteristics, quality, and interactional process. *Child Development*, 66, 139-151.
- Eisenberg, N., Fabes, R. A., Murphy, B., Karbon, M., Smith, M., & Maszk, P. (1996). The relations of children's dispositional empathy-related responding to their emotionality, regulation and social functioning. *Developmental Psychology*, 32, 195-209.
- Ellis, P. L. (1982). Empathy: A factor in antisocial behavior. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 10, 123-134.

- Ellis, L. (1998). Neodarwinian theories of violent criminality and antisocial behavior: Photographic evidence from nonhuman animals and a review of the literature. *Aggression and Violent Behavior, 3*(1), 61-110.
- Farrington, D. P. (1989). Early predictors of adolescent aggression and adult violence. *Violence and Victims, 4*, 79-100.
- Farrington, D. P. (1998). Predictors, causes, and correlates of male youth violence. In M. Tonry, & M. H. Moore (Eds.), *Youth violence* (pp.421-475). Chicago: University of Chicago Press.
- Farrington, D. P., Jolliffe, D., Loeber, R., Stouthamer-Loeber, M., & Kalb, L. M. (2001). The concentration of offenders in families, and family criminality in the prediction of boys' delinquency. *Journal of Adolescence, 24*, 579-596.
- Feshbach, N. D. (1975). Empathy in children: Some theoretical and empirical considerations. *Counseling Psychologist, 5*, 25-30.
- Franke, T. M. (2000). The role of attachment as a protective factor in adolescent violent behavior. *Adolescent and Family Health, 1*, 29-39.
- Furstenberg, F. F., Cook, T. D., Eccles, J., Elder, G. H., & Sameroff, A. (Eds.). (1999). *Managing to make it: Urban families and adolescent success*. Chicago: University of Chicago Press.
- Gendreau, P., Little, T., & Goggin, C. (1996). A meta-analysis of the predictors of adult offender recidivism: What works! *Criminology, 34*, 575-607.
- Gold, M., & Petronio, R. J. (1980). Delinquent behavior in adolescent. In J. Adelson (Ed.). *Handbook of adolescent psychology* (pp. 495-535). New York: Wiley-Interscience.
- Gorman-Smith, D., Tolan, P. H., & Henry, D. B. (2000). A developmental ecological model of the relation of family functioning to patterns of delinquency. *Journal of Quantitative Criminology, 16*, 169-198.
- Hall, G. (1904). *Adolescence* (Vol. 1&2). Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Hawkins, J. D., Catalano, R. F., & Miller, J. Y. (1992). Risk and Protective Factors for Alcohol and Other Drug Problems in Adolescence and Early Adulthood: Implications for Substance Abuse Prevention. *Psychological Bulletin, 112*(1), 64-105.
- Hawkins, J. D., Terrenkohl, T., Farrington, D., Brewer, D., Catalano, R. F., & Harachi, T.W. (1998). A review of predictors of youth violence. In R. Loeber & D. P. Farrington (Eds.). *Serious and violent juvenile offenders: Risk factors and successful interventions*. Thousand Oaks, CA: Sage.

- Henry, B., Caspi, A., Moffitt, T., & Silva, P. (1996). Temperamental and familial predictors of violent and nonviolent criminal conviction: Age 3 to age 18. *Developmental Psychology*, 32(4), 614-623.
- Henry, D. B., Tolan, P. H., & Gorman-Smith, D. (2001). Longitudinal family and peer group effects on violence and nonviolent delinquency. *Journal of Clinical Child Psychology*, 30, 172-186.
- Hirschi, T. (1969). *Causes of delinquency*. Berkeley: University of California Press.
- Hogan, R. (1969). Development of an empathy scale. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 33, 307-316.
- Huesmann, L. R., Eron, L. D., Lefkowitz, M. M., & Walder, L. O. (1984). Stability of aggression over time and generations. *Developmental Psychology*, 20, 1120-1134.
- Johnson, R. E. (1979). *Juvenile delinquency and its origins: An integrated theoretical approach*. London: Cambridge University Press.
- Jolliffe, D., & Farrington, D. P. (2004). Empathy and offending: A systematic review and meta-analysis. *Journal of Aggression and Violent Behavior*, 9, 441-476.
- Kaukiainen, A., Bjorkqvist, K., Lagerspetz, K., Osterman, K., Salmivalli, C., Rothberg, S., & Ahlbom, A. (1999). The relationship between social intelligence, empathy, and three types of aggression. *Aggressive Behavior*, 25, 81-89.
- Kennedy, L., O'Connor, O., & Western, J. S. (2003). Family influences and delinquency. In J. S. Western, M. Lynch, & E. Ogilvie (Eds.). *Understanding youth crime: An Australian study*. England: Ashgate.
- Knight, R. A., & Prentky, R. A. (1993). Exploring characteristics for classifying juvenile sex offenders. In H. E. Barbaree, W. L. Marshall, & S. E. Hudson (Eds.). *The juvenile sex offender* (pp. 45-103). New York: Guilford.
- Kratcoski, P. C. (1990). *Juvenile delinquency* (3rd ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Krisberg, B., & Wolf, A. M. (2005). Juvenile offending. In K. Heilbrun, N. E. S. Goldstein, & R. E. Redding (Eds.). *Juvenile delinquency: Prevention, assessment, and intervention* (p. 67-84). NY: Oxford university press.
- Lipsey, M. W., & Derzon, J. H. (1998). Predictors of violent or serious delinquency in adolescents and early adulthood: A synthesis of longitudinal research. In R. Loeber & D. P.

- Farrington (Eds.). *Serious and violent juvenile offenders: Risk factors and successful interventions*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Loeber, R., & Farrington, D. P. (Eds.). (1998). *Serious & violent juvenile offenders: Risk factors and successful interventions*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Loeber, R., & Stouthamer-Loeber, M. (1986). Family predictors as correlates and predictors of juvenile conduct problems and delinquency. In M. Tonry & M., Morris (Eds.). *Crime and Justice: And Annual Review of Research*. Chicago: University of Chicago Press.
- Loeber, R., Pardini, D., Homish, D. L. Wei., E. H., Farrington, D. P., Creemers, J., Crawford, A. M., Loeber-Stouthamer, M., & Koehler, S. A. (2005). The prediction of violence and homicide in young men. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 73, 1074-1088.
- Loza, W. (2003). Predicting violent and nonviolent recidivism of incarcerated male offenders. *Aggression and Violent Behavior*, 8, 175-203.
- Lussier, R. N. (2001). *Human relations in organization: Applications and skill-building*. New York: McGraw Hill.
- Mak, A. S. (1990). Testing a psychosocial control theory of delinquency. *Criminal Justice and Behavior*, 17, 215-230.
- Mak, A. S. (1991). Psychosocial control characteristics of delinquents and nondelinquents. *Criminal Justice and Behavior*, 18, 287-303.
- Marascuilo, L. A. (1971). *Statistical Methods for Behavioral Science Research*. New York: McGraw Hill.
- Melgosa, J. (2001). *To adolescents and parents*. Marpa artes gráficas.
- Miller, P. A., & Eisenberg, N. (1988). The relation of empathy to aggression and externalizing/antisocial behavior. *Psychological Bulletin*, 103, 324-344.
- Moffitt, T. (1993). Adolescent limited and life-course persistent antisocial behavior: A developmental taxonomy. *Psychological Review*, 100(4), 674-701.
- Mulloy, R., Smiley, W. C., & Mawson, D. L. (1999). The impact of empathy training on offender treatment. *Focus on Corrections Research*, 11, 15-18.
- Osborn, S. G., & West, D. K. (1978). The effectiveness of various predictors of criminal careers. *Journal of Adolescence*, 1, 101-117.

- Paolucci, E. O., Violato, C., & Schofield, M. A. (2000). A review of marital and family variable as they relate to adult criminal recidivism. In *Forum on Corrections Research* (r-92). National Foundation for Family Research and Education (NFFRE).
- Parker, G., Tupling, H., & Brown, L. B. (1979). Parental bonding instrument (PBI). Retrieved January 2008, from <http://www.blackdoginstitute.org.au/>
- Patterson, G. R. (1982). *Coercive family process*. Eugene, OR: Castalia.
- Patterson, G. R., DeBaryshe, B. D., & Ramwey, E. (1989). A developmental perspective on antisocial behavior. *American Psychologist*, *44*, 329-335.
- Pulkkinen, L. (1983). Predictability of criminal behavior. *Psykologia*, *18*, 3-10.
- Ross, R., & Ross, R. (1995). *Thinking straight: The reasoning and rehabilitation program for delinquency prevention and offender rehabilitation*. Ottawa, Canada: Air Training and Publications.
- Santrock, J. W. (2003). *Adolescence* (9th ed.). NY: McGraw hill.
- Santrock, J. W. (2005). *Adolescence* (10th ed.). NY: McGraw hill.
- Serin, R. C., & Kuriychuk, M. (1994). Social and cognitive deficits in violent offenders. *International Journal of Law and Psychiatry*, *17*, 431-441.
- Sigvardsson, S., Bohman, M., & Cloninger, C. R. (1987). Structure and stability of childhood personality: Prediction of later social adjustment. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, *28*, 929-946.
- Smith, E. E., Hoeksema, S. N., Fredrickson, B. L., & Loftus, G. R. (2003). *Introduction to psychology* (14th ed.). CA: Thomson Learning
- Snyder, H. N. (1998). Serious, violent, and chronic juvenile offenders: An assessment of extent of and trends in officially recognized serious criminal behavior in a delinquent population. In R. Loeber, & D. P. Farrington (Eds.). *Serious and violent juvenile offenders: Risk factors and successful interventions* (p428-444). Thousand Oaks, CA: Sage.
- Stattin, H., & Magnusson, D. (1989). The role of early aggressive behavior in the frequency, seriousness, and types of later crime. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, *57*, 710-718.
- Stouthamer-Loeber, M., & Loeber, R. (1988). The use of prediction data in understanding delinquency. *Behavioral Sciences and the Law*, *6*, 333-354.

- Wener, C., & Kerig, P. (2006). *Developmental psychopathology: From infancy through adolescence*. (5th edition). NY: McGraw Hill.
- Western, J. S., Lynch, M., & Ogilvie, E. (Ed.). (2004). *Understanding youth crime: An Australian study*. England: Ashgate Publishing Limited.
- White, J. L., Moffitt, T. E., Caspi, A., Bartusch, D. J., Needles, D. J., & Loeber, M. S. (1994). Measuring impulsivity and examining its relationship to delinquency. *Journal of Abnormal Psychology, 103*(2), 192-205.
- Whiteside, S. P., & Lynam, D. R. (2001). The five factor model and impulsivity: Using a structural model of personality to understand impulsivity. *Personality and Individual Differences, 30*, 669-689.
- Wilson, J. Q., & Herrnstein, R. (1985). *Crime and human nature: The definitive study of the causes of crime*. New York: The free press.
- Worling, J. (2001). Personality-based typology of adolescent sexual offenders: Differences in recidivism rates, victim-selection characteristics, and personal victimization histories. *Sexual abuse: A Journal of Research and Treatment, 13*(3), 149-166.
- Zimring, F. E. (1998). *American youth violence*. New York: Oxford University Press.
- Zamble, E., & Quinsey, V. L. (1997). *The criminal recidivism process*. UK: Cambridge university press.
- Zuckerman, M., Kuhlman, D. M., Joireman, J., Teta, P., & Kraft, M. (1993). A comparison of three structural models for personality: The Big Three, the Big Five, and the Alternative Five. *Journal of Personality and Social Psychology, 65*, 757-768.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ช่วยตรวจเนื้อหาและเครื่องมือวิจัยในการวิจัยครั้งนี้

1. รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร
2. รองศาสตราจารย์ ดร.พรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ
3. อาจารย์ ดร. กุลยา พิสิทธิ์สังฆการ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ ที่ช่วยตรวจเนื้อหาและเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้

1. นางสาวสุดารักษ์ สุวรรณานนท์ คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาการแปล
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. Miss Kaylin Toh exchange student, Department of Psychology,
Faculty of Arts and Sciences,
The National University of Singapore (NUS)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคม

การศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่
กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งในวิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ของ นางสาวสุภัทรา ปกาสิทธิ์ เพื่อให้ผลการวิจัยมีความถูกต้องแม่นยำ
สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ต่อไป ผู้วิจัยขอความกรุณาให้ตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง
และตอบให้ครบทุกข้อ ข้อมูลที่คุณตอบจะถูกนำเสนอในรูปค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
โดยไม่มีการเปิดเผยข้อมูลรายบุคคล และผู้วิจัยรับรองว่าคุณจะไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ จากการวิจัย
ในครั้งนี้ ทั้งนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มา ณ
ที่นี้ด้วย

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 7 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 แบบวัดความหุนหันพลันแล่น
- ตอนที่ 3 แบบวัดความก้าวร้าว
- ตอนที่ 4 แบบวัดความรู้สึกกับผู้อื่น
- ตอนที่ 5 แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 6 แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น)
- ตอนที่ 7 แบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

สุภัทรา ปกาสิทธิ์
ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความลงในช่องว่างหรือใส่เครื่องหมาย (✓) หน้าข้อความที่ตรงกับคุณ
 (*ข้อความในวงเล็บจะปรากฏในแบบสอบถามที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กระทำผิดทั้งสองกลุ่ม)

1. อายุ ..... ปี

(คำถามตั้งแต่ข้อ 2 -14 สอบถามเกี่ยวกับตัวคุณก่อนถูกจับกุม)

2. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ ไม่ได้รับการศึกษาใด ๆ	☐ ประถมศึกษา (ป.1-ป.6)
☐ มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-ม.3)	☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6)
☐ อนุปริญญา/ปวส.	☐ ปริญญาตรี
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ	

3. (ก่อนถูกดำเนินคดี*) คุณมีรายได้หรือไม่

- มี เฉลี่ยต่อเดือน ประมาณเดือนละ ..... บาท โดยรายได้นี้มาจาก
- ผู้ปกครอง   ตัวคุณเอง (เช่น คุณทำงานส่งเสียตนเอง)
- ไม่มีรายได้

4. สถานภาพการสมรสของพ่อแม่คุณ

☐ อยู่ด้วยกัน	☐ แยกกันอยู่
☐ หย่าร้าง	☐ หม้าย
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ	

5. พ่อแม่หรือผู้ปกครองของคุณมีรายได้รวมกัน ประมาณเดือนละ .....บาท

6. สมาชิกในครอบครัวของคุณ(พ่อ แม่ หรือสมาชิกในครอบครัว) เคยกระทำการฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่ (ไม่จำเป็นต้องถูกจับกุมหรือถูกดำเนินคดีเนื่องจากการกระทำนั้น)

- เคย โปรดระบุ .....
- ไม่เคย

7. เพื่อนในกลุ่มของคุณเคยกระทำการฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่ (ไม่จำเป็นต้องถูกจับกุมหรือถูกดำเนินคดีเนื่องจากการกระทำนั้น)

- เคย โปรดระบุ .....
- ไม่เคย

ตอนที่ 2 แบบวัดความหุนหันพลันแล่น

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย(✓)ในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของคุณมากที่สุด

ข้อความ	(1) ไม่ตรง เลย	(2) ไม่ค่อย ตรง	(3) ปาน กลาง	(4) ค่อนข้าง ตรง	(5) ตรง มาก
1. ฉันมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์หุนหันพลันแล่นของตัวเอง					
2. ฉันมีปัญหาในการบังคับใจตัวเอง					
3. ฉันมักทำอะไรไปแล้ว นึกอยากจะเลิกในภายหลัง					
4. เวลาที่ฉันรู้สึกแย่ ฉันมักจะทำอะไร ๆ เพื่อให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้น แต่สิ่งที่ทำลงไปกลับทำให้ฉันนึกเสียดใจในภายหลัง					
5. บางครั้งที่ฉันรู้สึกไม่สบายใจ ฉันจะไม่สามารถหยุดสิ่งที่กำลังทำอยู่ได้ แม้สิ่งนั้นจะทำให้ฉันรู้สึกแย่มากขึ้นก็ตาม					
6. เวลาที่ฉันอารมณ์ไม่ดี ฉันมักทำอะไรโดยไม่คิด					
7. เมื่อฉันรู้สึกถูกปฏิเสธ ฉันมักจะพุดอะไรออกไปที่ทำให้ตัวเองเสียดใจในภายหลัง					
8. มันเป็นการยากสำหรับฉันที่จะไม่ทำอะไรตามอารมณ์					
9. บ่อยครั้งที่ฉันทำให้สถานการณ์แย่ลง เพราะทำอะไรโดยไม่คิด เวลาที่ฉันรู้สึกหงุดหงิด					
10. เวลาที่ฉันเถียงกับใครคู่เคียด ฉันมักจะพุดอะไรที่ทำให้ตัวเองเสียดใจในภายหลัง					
11. ฉันควบคุมอารมณ์ตนเองได้เสมอ					
12. บางครั้งฉันทำอะไรตามอารมณ์ชั่วแล่นแล้วมานึกเสียดใจในภายหลัง					

ศูนย์เวชศาสตร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 แบบวัดความก้าวร้าว

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย(✓) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของคุณมากที่สุด

ข้อความ	(1) ไม่ตรงเลย	(2) ไม่ค่อย ตรง	(3) ปานกลาง	(4) ค่อนข้าง ตรง	(5) ตรงมาก
1. ฉันมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ตนเอง					
2. บางครั้งฉันก็เกรี้ยวกราดโดยไม่มีเหตุผล					
3. เพื่อน ๆ บอกว่าฉันมักจะชอบโต้เถียง					
4. บางครั้งฉันรู้สึกกดดันจนพร้อมที่จะระเบิดออกมา					
5. บ่อยครั้งที่ฉันสังเกตว่าตนเองมักโต้แย้งกับคนอื่น					
6. ฉันเป็นคนโกรธง่ายหายเร็ว					
7. เมื่อฉันรู้สึกคับข้องใจ ฉันจะแสดงความหงุดหงิดออกมา					
8. ฉันอดเถียงไม่ได้ เมื่อมีใครไม่เห็นด้วยกับฉัน					
9. บางครั้งฉันหมกมุ่นอยู่กับความอิจฉาริษยา					
10. บางครั้งฉันรู้สึกประหลาดใจว่าทำไมตนเองจึงขมขื่นกับเรื่องต่าง ๆ เสียเหลือเกิน					
11. หากจำเป็น ฉันจะใช้ความรุนแรงเพื่อพิทักษ์สิทธิของตนเอง					
12. คนบางคนกดดันฉันเสียจนฉันต้องหันไปมีเรื่องด้วย					
13. หากถูกใครขู่ข่มขู่หนัก ๆ ฉันอาจจะหันไปชกเอาได้					
14. ถ้าใครทำร้ายฉัน ฉันจะทำร้ายกลับ					
15. ฉันเคยโกรธจัดเสียจนทำลายข้าวของเสียหาย					
16. ฉันควบคุมตัวเองไม่ให้ทำร้ายคนอื่นไม่ได้ในบางครั้ง					
17. เวลาใครทำให้ฉันหงุดหงิด ฉันจะแสดงความไม่พอใจออกไปอย่างเปิดเผย					
18. บางครั้งฉันรู้สึกว่าคนอื่นแอบหัวเราะเยาะฉันอยู่ลับหลัง					
19. ฉันไม่ไว้ใจคนแปลกหน้าที่เป็นมิตรกับฉันผิดปกติ					
20. บางครั้งฉันรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความยุติธรรม					

ตอนที่ 4 แบบวัดความรู้สึกกับผู้อื่น

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย(✓) ลงในช่องคำตอบว่าคุณเห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด

ข้อความ	(1) ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	(2) ไม่เห็น ด้วย	(3) เฉย ๆ	(4) เห็นด้วย	(5) เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. เพลงบางเพลงทำให้ฉันรู้สึกตื่นตันทนตามไปด้วย					
2. ฉันรู้สึกสะเทือนใจมากเวลาเห็นสัตว์ได้รับบาดเจ็บข้างถนน					
3. ฉันรู้สึกดีเวลาเห็นคนทำดีต่อกัน					
4. ฉันรู้สึกไม่สบายใจ เวลาเห็นคนทำไม่ดีกับเด็กเล็ก ๆ					
5. ฉันโกรธเวลาเห็นใครไม่ได้รับความยุติธรรม					
6. ฉันรู้สึกดีเวลาได้ช่วยเหลือหรือทำดีกับคนอื่น					
7. ฉันห่วงใยและเข้าใจผู้อื่น					
8. เรื่องราวในโทรทัศน์หรือข่าวเกี่ยวกับเด็กที่ได้รับบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจ					
9. เวลาอยู่กับคนที่เศร้า ฉันจะพลอยรู้สึกเศร้าตามไปด้วย					
10. ฉันรู้สึกไม่สบายใจเวลาเห็นคนอื่นไม่สบายใจ					

ตอนที่ 5 แบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย(✓) ลงในช่องคำตอบว่าคุณเห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด

ผู้ปกครองของฉัน ...	(1) ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	(2) ไม่เห็น ด้วย	(3) เฉย ๆ	(4) เห็นด้วย	(5) เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. พูดคุยกับฉันด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่นและเป็นมิตร					
2. ไม่ได้ช่วยเหลือฉันมากอย่างที่ฉันต้องการ					
3. ดูแลเมย์กับฉัน					
4. ดูเหมือนจะเข้าใจปัญหาและความกังวลที่ฉันมี					
5. แสดงความรักใคร่ต่อฉัน					

ผู้ปกครองของฉัน ...	(1) ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	(2) ไม่เห็น ด้วย	(3) เฉย ๆ	(4) เห็นด้วย	(5) เห็นด้วย อย่างยิ่ง
6. ชอบที่จะคุยเรื่องต่างๆ กับฉัน					
7. ยิ้มกับฉันบ่อยๆ					
8. ไม่เข้าใจว่าฉันต้องการอะไร					
9. ทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณไม่มีค่า					
10. ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเวลาที่ฉันไม่สบายใจ					
11. ไม่ค่อยได้คุยกับฉัน					
12. ไม่กล่าวชมเชยหรือยกย่องฉัน					

ตอนที่ 6 แบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น)

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย(✓) ว่าคุณหรือผู้ปกครองปฏิบัติข้อความในแต่ละข้อบ่อยครั้งเท่าไร

ข้อความ	(1) แทบ ทุกครั้ง	(2) บ่อยครั้ง	(3) บางครั้ง	(4) น้อย ครั้ง	(5) ไม่เคย เลย
1. คุณต้องขออนุญาตผู้ปกครองหากจะออกนอกบ้านในตอนค่ำ					
2. คุณต้องกลับบ้านตามเวลาที่กำหนด					
3. ผู้ปกครองอดนอนเพื่อรอคุณจนกว่าคุณจะกลับบ้าน					
4. ถ้าคุณจะออกนอกบ้านตอนค่ำ คุณต้องบอกผู้ปกครองว่าคุณจะไปไหน					
5. ผู้ปกครองของคุณรู้ว่าคุณอยู่ที่ไหนหลังเลิกเรียนแล้ว					
6. ถ้าคุณรู้ตัวว่าจะกลับบ้านช้า คุณต้องโทรบอกผู้ปกครอง					
7. คุณบอกผู้ปกครองก่อนที่คุณจะออกจากบ้านว่าคุณจะไปหาใคร					
8. เมื่อคุณออกจากบ้านตอนค่ำ ผู้ปกครองของคุณรู้ว่าคุณจะไปไหน					
9. คุณพูดคุยกับผู้ปกครองเกี่ยวกับแผนการต่างๆ ที่เตรียมไว้กับเพื่อน					
10. เมื่อคุณออกจากบ้าน ผู้ปกครองของคุณถามว่าคุณกำลังจะไปไหน					
11. ผู้ปกครองรู้จักเพื่อน ๆ ของคุณ					
12. ผู้ปกครองของคุณรู้จักผู้ปกครองของเพื่อน ๆ ของคุณ					

ตอนที่ 7 แบบวัดการป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย (✓) ในช่องคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อความ	(1) ไม่ตรง มาก ที่สุด	(2) ไม่ ตรง	(3) ค่อนข้าง ไม่ตรง	(4) ปาน กลาง	(5) ค่อนข้าง ตรง	(6) ตรง	(7) ตรง มาก ที่สุด
1. เพื่อนสนิทของฉันคิดว่าการฝ่าฝืนกฎหมายเป็นเรื่องปกติ							
2. ฉันจะคล้อยตามความคิดเห็นของเพื่อนสนิทในการฝ่าฝืนกฎหมาย							
3. เพื่อนในวัยเดียวกันของฉันคิดว่าการฝ่าฝืนกฎหมายเป็นเรื่องปกติ							
4. ฉันจะคล้อยตามความคิดเห็นของเพื่อนในวัยเดียวกันในการฝ่าฝืนกฎหมาย							
5. เพื่อนร่วมชั้นเรียนของฉันคิดว่าการฝ่าฝืนกฎหมายเป็นเรื่องปกติ							
6. ฉันจะคล้อยตามความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นเรียนในการฝ่าฝืนกฎหมาย							
7. เพื่อนรุ่นพี่ของฉันคิดว่าการฝ่าฝืนกฎหมายเป็นเรื่องปกติ							
8. ฉันจะคล้อยตามความคิดเห็นของเพื่อนรุ่นพี่ในการฝ่าฝืนกฎหมาย							

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ค 1.1

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบ
วัด(Corrected Item-Total Correlation: CITC) ของแบบวัดความหุนหันพลันแล่น ($n=60$)

ข้อกระทง	ค่า CITC	ข้อที่นำไปใช้
1. ฉันมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์หุนหันพลันแล่นของตัวเอง	.5490*	✓
2. ฉันมีปัญหาในการบังคับใจตัวเอง	.5525*	✓
3. ฉันมักทำอะไรไปแล้ว นึกอยากจะเลิกในภายหลัง	.3457*	✓
4. เวลาที่ฉันรู้สึกแย่ ฉันมักจะทำอะไร ๆ เพื่อให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้น แต่สิ่งที่ทำลงไปกลับทำให้ฉันนึกเสียใจในภายหลัง	.4461*	✓
5. บางครั้งที่ฉันรู้สึกไม่สบายใจ ฉันจะไม่สามารถหยุดสิ่งที่กำลังทำอยู่ได้ แม้สิ่งนั้นจะทำให้ฉันรู้สึกแย่มากขึ้นก็ตาม	.4485*	✓
6. เวลาที่ฉันอารมณ์ไม่ดี ฉันมักทำอะไรโดยไม่คิด	.5696*	✓
7. เมื่อฉันรู้สึกถูกปฏิเสธ ฉันมักจะพูดอะไรออกไปที่ทำให้ตัวเองเสียใจในภายหลัง	.5480*	✓
8. มันเป็นการยากสำหรับฉันที่จะไม่ทำอะไรตามอารมณ์	.5961*	✓
9. บ่อยครั้งที่ฉันทำให้สถานการณ์แย่ลง เพราะทำอะไรโดยไม่คิด เวลาที่ฉันรู้สึกหงุดหงิด	.5467*	✓
10. เวลาที่ฉันเถียงกับใครคูเคียด ฉันมักจะพูดอะไรที่ทำให้ตัวเองเสียใจในภายหลัง	.4824*	✓
11. ฉันควบคุมอารมณ์ตนเองได้เสมอ	.2311*	✓
12. บางครั้งฉันทำอะไรตามอารมณ์ชั่วแค้นแล้วมานึกเสียใจในภายหลัง	.5976*	✓
ค่า Cronbach's Alpha		.83

* $p < .05$

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ค 1.2

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด (Corrected Item-Total Correlation: CITC) ของแบบวัดความก้าวร้าว ($n=60$)

ข้อกระทง	ค่า CITC	ข้อที่นำไปใช้
1. ฉันมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ตนเอง	.7565*	✓
2. บางครั้งฉันก็เกรี้ยวกราดโดยไม่มีเหตุผล	.6915*	✓
3. เพื่อน ๆ บอกว่าฉันมักจะชอบโต้เถียง	.6250*	✓
4. บางครั้งฉันรู้สึกกดดันจนพร้อมที่จะระเบิดออกมา	.6020*	✓
5. บ่อยครั้งที่ฉันสังเกตว่าตนเองมักโต้แย้งกับคนอื่น	.5819*	✓
6. ฉันเป็นคนโกรธง่ายหายเร็ว	.4426*	✓
7. เมื่อฉันรู้สึกคับข้องใจ ฉันจะแสดงความหงุดหงิดออกมา	.3947*	✓
8. ฉันอดเถียงไม่ได้ เมื่อมีใครไม่เห็นด้วยกับฉัน	.6513*	✓
9. บางครั้งฉันหมกมุ่นอยู่กับความอิจฉาริษยา	.7377*	✓
10. บางครั้งฉันรู้สึกประหลาดใจว่าทำไมตนเองจึงขมขื่นกับเรื่องต่าง ๆ เสียเหลือเกิน	.6033*	✓
11. หากจำเป็น ฉันจะใช้ความรุนแรงเพื่อพิทักษ์สิทธิของตนเอง	.6623*	✓
12. คนบางคนกดดันฉันเสียจนฉันต้องหันไปมีเรื่องด้วย	.4458*	✓
13. หากถูกใครขู่ข่มขู่หนัก ๆ ฉันอาจจะหันไปชกเอาได้	.5929*	✓
14. ถ้าใครทำร้ายฉัน ฉันจะทำร้ายกลับ	.3950*	✓
15. ฉันเคยโกรธจัดเสียจนทำลายข้าวของเสียหาย	.3964*	✓
16. ฉันควบคุมตัวเองไม่ให้ทำร้ายคนอื่นไม่ได้ในบางครั้ง	.3655*	✓
17. เวลาใครทำให้ฉันหงุดหงิด ฉันจะแสดงความไม่พอใจออกไปอย่างเปิดเผย	.6915*	✓
18. บางครั้งฉันรู้สึกว่าคนอื่นแอบหัวเราะเยาะฉันอยู่ลับหลัง	.6053*	✓
19. ฉันไม่ไว้ใจคนแปลกหน้าที่เป็นมิตรกับฉันผิดปกติ	.5819*	✓
20. บางครั้งฉันรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความยุติธรรม	.6513*	✓
ค่า Cronbach's Alpha		.91

* $p < .05$

ตารางที่ ค 1.3

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบ
วัด(Corrected Item-Total Correlation: CITC) ของแบบวัดความรู้สึกร่วมรู้สึกรักกับผู้อื่น (n=60)

ข้อกระทง	ค่า CITC	ข้อที่นำไปใช้
1. เพลงบางเพลงทำให้ฉันรู้สึกตื่นตัวตามไปด้วย	.4502*	✓
2. ฉันรู้สึกสะเทือนใจมากเวลาเห็นสัตว์ได้รับบาดเจ็บขังถนน	.5935*	✓
3. ฉันรู้สึกดีเวลาเห็นคนทำดีต่อกัน	.5911*	✓
4. ฉันรู้สึกไม่สบายใจ เวลาเห็นคนทำไม่ดีกับเด็กเล็ก ๆ	.3536*	✓
5. ฉันโกรธเวลาเห็นใครไม่ได้รับความยุติธรรม	.4773*	✓
6. ฉันรู้สึกดีเวลาได้ช่วยเหลือหรือทำดีกับคนอื่น	.5374*	✓
7. ฉันห่วงใยและเข้าใจผู้อื่น	.3944*	✓
8. เรื่องราวในโทรทัศน์หรือข่าวเกี่ยวกับเด็กที่ได้รับบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจ	.4043*	✓
9. เวลาอยู่กับคนที่เศร้า ฉันจะพลอยรู้สึกเศร้าตามไปด้วย	.4488*	✓
10. ฉันรู้สึกไม่สบายใจเวลาเห็นคนอื่นไม่สบายใจ	.6477*	✓
ค่า Cronbach's Alpha		.80

* $p < .05$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ค 1.4

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบ
วัด(Corrected Item-Total Correlation: CITC) ของแบบวัดความผูกพันกับผู้ปกครอง ($n=60$)

ข้อกระทง	ค่า CITC	ข้อที่นำไปใช้
1. พุดคุยกับฉันด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่นและเป็นมิตร	.4065*	✓
2. ไม่ได้ช่วยเหลือฉันมากอย่างที่ฉันต้องการ	.4715*	✓
3. คุณเฉยเมยกับฉัน	.6157*	✓
4. คุณเหมือนจะเข้าไปปัญหาและความกังวลที่ฉันมี	.4643*	✓
5. แสดงความรักใคร่ต่อฉัน	.6739*	✓
6. ชอบที่จะคุยเรื่องต่างๆ กับฉัน	.5388*	✓
7. ยิ้มกับฉันบ่อยๆ	.7378*	✓
8. ไม่เข้าใจว่าฉันต้องการอะไร	.3385*	✓
9. ทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณไม่มีค่า	.4955*	✓
10. ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเวลาที่ฉันไม่สบายใจ	.2336*	✓
11. ไม่ค่อยได้คุยกับฉัน	.7381*	✓
12. ไม่กล้าถามเขหรือยกย่องฉัน	.3792*	✓
ค่า Cronbach's Alpha		.83

* $p < .05$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ค 1.5

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด(Corrected Item-Total Correlation: CITC) ของแบบวัดการควบคุมดูแลของผู้ปกครอง (ตามการรับรู้ของวัยรุ่น) ($n=60$)

ข้อกระทง	ค่า CITC	ข้อที่นำไปใช้
1. คุณต้องขออนุญาตผู้ปกครองหากจะออกนอกบ้านในตอนค่ำ	.4845*	✓
2. คุณต้องกลับบ้านตามเวลาที่กำหนด	.4529*	✓
3. ผู้ปกครองอดนอนเพื่อรอคุณจนกว่าคุณจะกลับบ้าน	.5526*	✓
4. ถ้าคุณจะออกนอกบ้านตอนค่ำ คุณต้องบอกผู้ปกครองว่า คุณจะ去何ิน	.6495*	✓
5. ผู้ปกครองของคุณรู้ว่าคุณอยู่ที่ไหนหลังเลิกเรียนแล้ว	.7403*	✓
6.ถ้าคุณรู้ตัวว่าจะกลับบ้านช้า คุณต้องโทรบอกผู้ปกครอง	.6883*	✓
7. คุณบอกผู้ปกครองก่อนที่คุณจะออกจากบ้านว่า คุณจะ去何ินใคร	.7778*	✓
8. เมื่อคุณออกจากบ้านตอนค่ำ ผู้ปกครองของคุณรู้ว่าคุณจะ去何ิน	.7195*	✓
9. คุณพูดคุยกับผู้ปกครองเกี่ยวกับแผนการต่างๆ ที่เตรียมไว้กับเพื่อน	.7898*	✓
10. เมื่อคุณออกจากบ้าน ผู้ปกครองของคุณถามว่าคุณกำลัง去何ิน	.6403*	✓
11. ผู้ปกครองรู้จักเพื่อน ๆ ของคุณ	.5418*	✓
12. ผู้ปกครองของคุณรู้จักผู้ปกครองของเพื่อน ๆ ของคุณ	.3247*	✓
ค่า Cronbach's Alpha		.89

* $p < .05$

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ค 1.6

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงที่เหลือในแบบวัด(Corrected Item-Total Correlation: CITC) ของแบบวัดการเป็นอิสระจากบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อน (n=60)

ข้อกระทง	ค่า CITC	ข้อที่นำไปใช้
1. เพื่อนสนิท	.8616*	✓
2. เพื่อนในวัยเดียวกัน	.8830*	✓
3. เพื่อนร่วมชั้นเรียน	.8867*	✓
4. เพื่อนรุ่นพี่	.7894*	✓
ค่า Cronbach's Alpha		.93

* $p < .05$

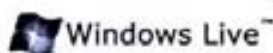
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

จดหมายขอสิทธิแบบวัดความหุนหันพลันแล่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Ask for your permission

จาก: **interrater** (interrater@hotmail.com)
ส่งเมื่อ: 6 กันยายน 2551 0:21:42
ถึง: dlynal@pop.uky.edu

Dear D.R. Lynam

My name is Supattra Pakasith. I'm currently working on a Master of Arts in Developmental Psychology at Chulalongkorn University, Bangkok Thailand. My thesis is related to personal characteristic of juvenile re-offender, especially in impulsive factor. I'm interested in using the UPPS impulsive behavior scale, especially an items of urgency factor as an instrument in my thesis. I would appreciate very much if you give me permission to use your scale.

Looking forward to hearing from you.

Sincerely yours,

Supattra Pakasith

ติดตามข่าวสาร สารบันเทิง กีฬา และอื่นๆ ที่ [MSN Thailand Homepage](#) [MSN Thailand Homepage](#)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ด่วนมาก
ที่ ศบ. 0512.7 / 1099

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ ชั้น 16 ถ. พญาไท
วังใหม่ ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

10 กรกฎาคม 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในหน่วยงาน

เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุภัทราปกาสิทธิ นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เลขประจำตัว 4978317938 อยู่ระหว่างดำเนินการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป" โดยมี อาจารย์ ดร.กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งนิสิตต้องเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชาย อายุ 12-18 ปี ที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำในคดีฆ่าผู้อื่น พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต ช่มชืด และปล้นทรัพย์ ในกรณีนี้ หลักสูตรฯ ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้นิสิตเข้าเก็บข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินให้ฝึกและอบรมอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านกรุดา บ้านมุกดา บ้านอุเมงกา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุดา 2 จังหวัดชลบุรี จำนวน 200 คนในระหว่างเดือน กรกฎาคม - สิงหาคม 2551 ทั้งนี้ นิสิตจะประสานวันและเวลากับเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ฝึกและอบรมก่อนเข้าเก็บข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตให้นิสิตได้เข้าเก็บข้อมูลในหน่วยงานของท่าน ในช่วงเวลาที่ได้แจ้งไว้ข้างต้น เพื่อเป็นประโยชน์ทางวิชาการ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย โดยระหว่างนี้ ท่านสามารถติดต่อนิสิตเพื่อสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัย ได้ที่ 081-833-4961 ในวันและเวลาที่ท่านสะดวก

ได้รับค้นฉบับไว้แล้ว

ลงชื่อ จรุณีศรี
วันที่ 28 ก.ค. 51

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต)

คณบดี คณะจิตวิทยา

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

โทรศัพท์ 02-218-9912

โทรสาร 02-218-9923

ที่ ศธ. 0512.7 / 101

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารวิทยกิตติ ชั้น 16 ถ. พญาไท
วังใหม่ ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

10 กรกฎาคม 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในหน่วยงาน

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนทอวัง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวสุภัทราปกาสิณี นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เลขประจำตัว 4978317938 อยู่ระหว่างดำเนินการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง **"การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป"** โดยมี อาจารย์ ดร.กฤษยา พิสิทธิ์สังฆการ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งนิสิตต้องเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และไม่เคยถูกจับกุมหรือถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน นอกจากนั้นยังต้องไม่เคยถูกหักคะแนนความประพฤติในเรื่องของการฝ่าฝืนกฎระเบียบในโรงเรียน จำนวน 100 คน ในกรณีนี้ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้นิสิตเข้าเก็บข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวในปกครองของท่านในระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2551 ทั้งนี้ นิสิตจะประสานวันและเวลาในการเข้าเก็บข้อมูลกับเจ้าหน้าที่ทางโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตให้นิสิตได้เข้าเก็บข้อมูลในหน่วยงานของท่าน ในช่วงเวลาที่ได้แจ้งไว้ข้างต้น เพื่อเป็นประโยชน์ทางวิชาการ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย โดยระหว่างนี้ ท่านสามารถติดต่อนิสิตเพื่อสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัย ได้ที่ 081-833-4961 ในวันและเวลาที่ท่านสะดวก

ขอแสดงความนับถือ

ได้รับต้นฉบับไว้แล้ว

ลงชื่อ.....
วันที่.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต)

คณบดี คณะจิตวิทยา

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

โทรศัพท์ 02-218-9912

โทรสาร 02-218-9923

กลุ่มงานช่วยอำนวยความสะดวกและประสานงาน

เลขที่ 6730/51 134

วันที่ - 1 ส.ค. 2551 10.00

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมฯ กลุ่มพัฒนาระบบงานจิตวิทยา โทร. 0 2502 8018

ที่ ขธ 0602/ 1134

วันที่ 1 สิงหาคม 2551

เรื่อง นิติศขออนุญาตเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

เรียน ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน

ด้วยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะจิตวิทยา สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มีความประสงค์ขออนุญาตให้ นางสาวสุภัทรา ปกาสีทธิ นิติศหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งได้รับอนุมัติให้จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัวและสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป ” เข้าไปเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรูณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านบึง จำนวน 200 คน ในช่วงเวลาระหว่าง วันที่ 13 - 29 สิงหาคม 2551 โดยนิติศจะเป็นผู้เข้าไปเก็บข้อมูลพร้อมผู้ช่วยดังรายชื่อที่แนบ และแนบรายละเอียดการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อออกแบบสอบถาม และแบบสอบถามที่จะใช้เก็บข้อมูลมาพร้อมนี้ เพื่อประกอบการพิจารณาขออนุญาต

กลุ่มพัฒนาระบบงานจิตวิทยา ได้พิจารณาแบบสอบถามที่จะใช้เก็บข้อมูลครั้งนี้แล้ว พร้อมได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการเข้าไปเก็บข้อมูลในสถานควบคุม เพื่อให้นิติศถือปฏิบัติ จึงเห็นควรให้นิติศเข้าไปเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนได้ในช่วงเวลาดังกล่าว โดยให้นิติศประสานงานโดยตรงกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแต่ละแห่ง ถึงกำหนดวัน เวลาที่แน่นอน ภายหลังได้รับอนุญาตแล้ว ซึ่งต้องไม่รบกวนการเข้าร่วมกิจกรรมของเด็กและเยาวชน หากเห็นชอบตามเสนอ ขอให้มอบหมายให้กลุ่มงานช่วยอำนวยความสะดวกและประสานงาน สำนักงานเลขานุการกรม แจ้งให้นิติศ และ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนดังกล่าวทราบ เพื่อดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

คุณยวิทย์ทรัพย์ยากร
รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

(นางสาวอรพรรณ เล่าหัดดพษ์ภูริ)

นักจิตวิทยา 8 ว

อนุญาต

ส่ง กลุ่มงานช่วยอำนวยความสะดวก

เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

จึงเรียนเพื่อ โปรดพิจารณาอนุญาต

(นายธวัชชัย ไทยเขียว)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

(นายปรีชา ไสวรรณ)

- 4 ส.ค. 2551

หัวหน้าส่วนพัฒนาระบบงาน รักษาราชการแทน

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสุภัทรา ปกาสิทธิ์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะ
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2546 และเข้าศึกษาต่อใน
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ในปีการศึกษา 2549 ปัจจุบันรับราชการเป็นนักวิชาการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม
กระทรวงยุติธรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย